

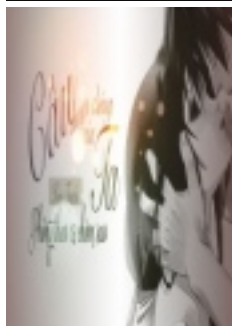
[12 Chòm Sao] Câu Chuyện Của Chúng Ta

Contents

[12 Chòm Sao] Câu Chuyện Của Chúng Ta	2
1. Chương Sơ Lược Nhân Vật	2
2. Chương 1: Khởi Đầu	3
3. Chương 2: Yêu Anh Điên Đại	6
4. Chương 3: Kể Khó Hiểu	10
5. Chương 4: Hạnh Phúc	13
6. Chương 5: Cá Cược	16
7. Chương 6: Công Cụ Phát Tiết	22
8. Chương 7: Trò Chơi Bắt Đầu	27
9. Chương 8: Ngọt Ngào	33
10. Chương 9: Trúng Ké	36
11. Chương 10: Lạc Đến Đảo Hoang	40
12. Chương 11: Bình An	44
13. Chương 12: Cái Chết Bí Ẩn	47
14. Chương 13: Bị Bắt	51
15. Chương 14: Hạ Nhục	54
16. Chương 15: Đau Lòng	57
17. Chương 16: Gánh Tội (18+)	60
18. Chương 17: Heo Chó Không Bằng!	63
19. Chương 18: Thiên Bình – Song Ngư	65
20. Chương 19: song Tử - Sư Tử	68
21. Chương 20: Bảo Bình - Bạch Dương	71
22. Chương 21: Mã - Nhi, Xử - Trinh	73
23. Chương 22: Giải - Phong - Yết	76
24. Chương 23: Ham Sống Sợ Chết	79
25. Chương 24: Kế Hoạch - Sự Thật	82
26. Chương 25: Sẩy Thai	84
27. Chương 26: Chạy Trốn	87
28. Chương 27: Tay Cậu Đang Đặt Ở Đâu?	89
29. Chương 28: Em Yêu Hắn Không Phải Anh	93
30. Chương 29: Ấm Áp	95
31. Chương 30: Cứu Lũ Trẻ	98
32. Chương 31: Cái Giá Phải Trả	100
33. Chương 32: Hành Xác	103
34. Chương 33: Một Thoáng Dịu Dàng	105
35. Chương 34: Em Tin Anh	108
36. Chương 35: Mọi Chuyện Rồi Sẽ Ổn	111
37. Chương 36: Không Thể Bị Động Nữa	113
38. Chương 37: Cuộc Chiến Bắt Đầu	115
39. Chương 38: Đánh Trả	118
40. Chương 39: Sự Khởi Đầu Mới	121

41. Chương 40: Đại Kết Thúc	123
42. Chương ngoại Truyện #1	125
43. Chương ngoại Truyện #2	127
44. Chương ngoại Truyện #3	129

[12 Chòm Sao] Câu Chuyện Của Chúng Ta

Giới thiệu

Tình cảm tuổi học trò mới lớn, những đau buồn gọi là gian dối những hiểu lầm không thể gỡ bỏ, nhữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-chom-sao-cau-chuyen-cua-chung-ta>

1. Chương Sơ Lược Nhân Vật

Kim Ngưu 18t cao 1m70 lớp 12A

Xinh đẹp và hấp dẫn, thích đánh nhau và thích bạo lực, ưa mặc áo thun và quần rộng ít khi mặc váy. Tóc ngắn lém lỉnh. Chị song sinh của Giải nhưng không giống nhau. Thương em và bảo vệ nó.

Cự Giải 18t 1m65 lớp 12B

Dễ thương vẻ ngoài dễ gần, hiền lành và thích giúp đỡ mọi người. Em song sinh Ngưu. Mặc đầm váy, tóc dài, bạn thân Ma Kết. Thương chị nhưng không muốn phụ thuộc vào chị.

Ma Kết 18t cao 1m 68 lớp 12B

Xinh đẹp, thích shopping mua sắm, cái gì cũng mặc, duyên dáng và đầy tham vọng. Tóc dài. Bạn thân Cự Giải. Em ruột Bảo Bình. Ít khi ở nhà duy chỉ khoái ở nhà với Ngưu và Giải.

Xử Nữ: 12A 1m89 18t

Chuẩn men. không đào hoa, hát hay và rất ga lăng. Ăn mặc tùy tâm trạng, bị Ngưu kêu là đàn bà. Bạn thân Thiên Yết. Em Bạch Dương.

Thiên Yết 18t 12A cao 1m89

Sát gái số 1, thích đánh nhau, nữ cũng không có tha, lạnh lùng, thích làm gì thì làm không ai cấm được. Anh song sinh Mã. Bạn Xử Nữ

Nhân Mã 18t lớp 12B cao 1m88

Hòa đồng và khá ngốc nghếch, nói nhiều và không thích đánh nhau, hay quan tâm người khác nữa. Song sinh với Yết mà chả thấy giống nhau điểm gì.

Song Ngưu nữ 36t - Thiên Bình nam 38t mẹ và ba của Ngưu-Giải

Mẹ 1 nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp, nổi tiếng khắp thế giới. Ba là đạo diễn cho trường quay Hollywood. Hai người ít khi ở nhà đa số một năm được mấy tuần ở nhà còn bao nhiêu là đi khắp thế giới làm việc gửi tiền về cho con.

Bảo Bình nam anh Kết năm nay 25t

Nhà môi giới, danh nhân thành đạt hiện độc thân, lo cho em gái.

Bạch Dương nữ chị Xử năm nay 23t

Nhà ẩm thực nổi tiếng ngoài ra còn là ca sĩ nổi tiếng thế giới, ít khi ở nhà.

Song Tử nữ 24t- Sư Tử nam 27t anh chị Yết- Mã

Chị ruột nuôi hai em từ khi cha mẹ mất, chủ tịch công ty thời trang mỹ phẩm " LiWi " nổi tiếng ở Mỹ. Anh rể chủ tịch phòng triển lãm tranh tại Mỹ. Ít ở cạnh 2 đứa em nhưng vẫn thường về nước thăm hai đứa.

2. Chương 1: Khởi Đầu

-Này tên kia, đứng lại- cô gái có mái tóc dài bồng bềnh, với chiếc đầm chấm bi trắng cam đơn giản, đang vịn hết âm thanh la lớn, rồi chạy lại.

Đằng xa có hai con người quay đầu nhìn lại, một nam và một nữ nắm tay nhau từ hotel " Ái Quỳnh " bước ra, người con trai cao to mặt điển trai nhưng lạnh lùng, cô ả kề bên mặt không xinh nhưng chuẩn ba vòng.

-Như thế là thế nào? Anh đã hứa.....

- Ai vậy?- cô ả hờ hững cất ngang lời cô gái đang nói.

-Bạn tâm làm gì, chỉ là con điên thôi!- hấn ta cười lạnh, nụ cười đẹp nhưng đều.

-Anh....anh.....- cô gái ấy tức giận khuôn mặt đỏ bừng. Tay muốn giơ lên nhưng lại thả lơ không thể đưa lên.

Từ xa chiếc xe limo chạy tới hấn và cô ả bước lên xe mất hút, cô gái đứng nhìn đến khi chiếc xe khuất sâu vào màn đêm, không thể cất thành lời chỉ còn biết nghẹn ngào khóc. Cô khóc như đứa trẻ lạc mất mẹ.

Quay đầu bước đi trong vô thức, đôi chân như bị ai bẻ gãy, bước chân nặng nhọc đau đớn cố gắng lết đi, đôi mắt thần thờ, mọi thứ nhạt nhòa trong đôi mắt cô.

Đoạn đường dài và tối, những ngọn đèn đường cứ chớp chớp như muốn tắt. Cô dừng chân trước một cánh cổng lớn màu trắng, từ xa có hai cô gái nhìn thấy cô vội vã chạy ra cổng.

-Lại là tên Yết ấy nữa phải ko?- Cô nàng tóc ngắn hỏi, mặt nhăn lại.

-Huhu.....huhu..... hức... hức.....- cô bé đáng thương vừa khóc vừa dụi đầu vào ngực cô gái mới hỏi, rồi tiếng khóc nhỏ dần nhỏ dần đến khi không còn nữa, hình như cô bé đã ngủ say rồi.

-Kết phụ đem con bé vào nhà, tại cái tên đó nữa, lần này hấn chết chắc- cô gái tóc ngắn vừa nói vừa nghiêng rắng, bẻ tay kêu rắc rắc.

- Để tao đem con Giải vào nhà, mày đi đi, à Ngưu nhớ về sớm nha, tối nay anh tao rước sớm- Kết vừa nói vừa nâng Giải.

Kết đỡ Giải vào nhà, còn Ngưu sẵn tay áo, sẵn ống quần, cầm cây đi kiếm tên dám làm em mình khóc.

Đi thẳng tới quán bar nơi rất quen thuộc với Ngưu nha, nơi này hay đi đánh ghen dùm người ta và đánh tên ác ma đó dùm em thường xuyên. Bậm môi vuốt tóc, Ngưu nghĩ thầm:

-“ Lần này bà cho lê liệt về nhà bằng răng chứ ko đi bằng chân luôn”

Cô nàng hấu hĩnh chạy cô quán bar ‘ YAZA ‘ nơi sang trọng dành cho giới giàu sang cậu ả em cô chiêu mới có thể đặt chân vào thôi.

.....Rầm.....Rầm..... Ầm.....

Cái cánh cửa “ Vip 1 ” nổ tung ý nhân gãy đôi thoi. Bên trong rất điềm tĩnh (quen rồi)

-Trễ 5p24s- Tên Yết vừa nhấp nhẹ rượu whisky vừa nói, còn vờ xem đồng hồ.

Câu nói trêu đùa ấy làm Ngưu cay nghiệt cô phi thẳng tới nắm cổ áo Yết rần giọng nói:

-Tại sao mày cứ làm em tao khóc vậy, nếu không yêu nó thì chấm dứt đi, tại sao cứ day dưa mãi.

-Bình tĩnh- Xử đứng dậy vỗ vai Ngưu rồi cùng Mã và mấy em chân dài đi ra ngoài cho hai người có chỗ giết nhau.

Không nói nhiều Ngưu vớ ngay cái chai rượu gần đó đập vào đầu Yết, tên đó cũng đâu phải loại vừa, huyết ngay một cú vào bụng cô, đang đau nhưng vẫn kịp trả thù chấn ngay gối vô của quý hấn. Yết đau đớn ôm cứng, Ngưu có thể chấn chỗ vô mặt , ót, và lưng, hấn ọc máu, nằm lê liệt. Ngưu định bay tới đập vô bụng Yết, nhưng nhanh như cắt hấn né qua né lại, cầm cái đĩa gần đó quăng trúng đầu Ngưu choáng váng. nếu đánh không nhường chắc chắn Ngưu thua ngay nhưng đánh nhau cũng lâu rồi nên Yết khá lười. Đang kịch liệt thì Mã và Xử bước vào lôi hai tên ra.

-Hết 2p rồi không đánh nữa- Mã nói, Xử lôi con bé Ngưu hẳn học ra taxi quăng nó về nhà, còn mình trở lại hiện trường kịch tính lúc này.

Về tới nhà thì đã thấy xe của Bảo anh Kết rồi. Ngưu máu me đầy người đi vào.

-Thôi tao về/ anh về- Kết với Bảo đứng đợi trong nhà thấy Ngưu vào liền nói rồi chào nhau về.

Ngưu vào phòng tắm sau khi 2 người đó đi, cô nàng đứng trước gương nhìn mình rồi nghĩ thầm:-“ Ba mẹ không ở đây, chị ở đây lo cho em. Đừng hông có kẻ nào có thể tổn thương em Giải à!”

.....XOẢNG.....

Tắm gương vỡ nát do cú đâm của Ngưu (vô cố)

.....RENG.....RENG.....

Tiếng chuông báo thức vang lên. Ngưu ngái ngủ hươ tay liên ngay cái đồng hồ ra cửa.

Bất ngờ ngay lúc đó có người bước vào may mà phản ứng nhanh cuối xuống không là châu ông bác sĩ rồi.

-Người gì đâu à, dậy đi chị ơi! Em nấu cơm rồi, mà mặt mày chị sao vậy nè? Lại đánh nhau nữa hả?- Bé Giải ngồi xuống giường Ngưu, tay sờ sờ vết thương rồi tra hỏi.

Ngưu nói:

-Chị không sao, em....em hết buồn rồi à!

-Ừ, không có gì đâu mà thôi lẹ rồi ăn sáng

Giải vờ ra khuôn mặt vui vẻ trái ngược với tối hôm qua, nói rồi quay đi ra khỏi phòng. Làm Ngưu nhìn theo lắc đầu ngán ngẩm, cô thở dài rồi đứng dậy làm vệ sinh cá nhân.

Bước xuống bếp thì khỏi nói, cái bàn dài hơn 4m mà nó lại tràn ngập thức ăn thơm phức. Trên bếp còn có sáu hộp cơm ngon lành do Giải làm để ăn thêm đó mà.

Giải và Ngưu đã tươm tất trong bộ trang phục đi học gồm cái balo màu đen, lại có dòng chữ “ Hoàng Gia “ làm logo, chiếc áo khỉ màu đỏ và chiếc váy xếp li ngắn quyến rũ, chiếc áo sơ mi trắng tay ngắn bên trong đơn giản tô vẽ đẹp trong sáng tuổi học trò. Kết hợp với đôi giày cao 3 phân màu đen búp bê nhìn thật xinh xắn.

Hai cô gái ngồi vào bàn, nhưng chưa ăn, quay mặt ngoài cửa, nhìn đồng hồ vừa đúng giờ, từ ngoài đã có cô gái xinh xắn hai bím tóc chạy vào, dừng ngay bàn nói:

-Tối rồi, ăn thôi, mà sao ngày nào cũng có đùi gà và cánh gà hông vậy?

-Ê tao nhớ, tao đâu có mời mày đâu nhỉ? Ăn chùa của tao mấy năm rồi ta, trả tiền đây rồi than- Giải giả vờ giận hờn nói với Kết lại còn ra dáng tính toán như bà nội chợ chính hiệu. Kết cũng không vừa chu chu cái mồm đáng yêu lên rồi nói:

-Thôi thôi tao xin lỗi mà, không cho tao ăn tao chết đói mất, hì hì cô bạn yêu quý ơi.

-Ăn đi- Ngưu lên tiếng rồi cả ba ngồi ăn trong im lặng không ai nói ai câu nào nữa. Đó là cách ăn của ba người ” không nói chuyện khi ăn ”.

Ăn xong Giải phân cơm ra Ngưu hộp xanh biển là cơm cuộn với xúc xích. Kết màu xanh lá cây, 3 miếng sandwich và thịt hun khói. Giải hộp hồng đa số là sôcôla. Hộp màu đỏ của Xử có cái hamburger còn hộp màu tím của Mã là mì thịt bò nóng hổi. Hộp màu trắng cho Yết là mì ý rất ngon.

Cả 3 đi xe limo do tài xế nhà Ngưu chở. Tới trường thì vừa đúng lúc tiếng chuông trường vào tiết vang.

.....RENG>>>>>>>>>>RENG.....

Ai nấy đã vào lớp hết, Yết nhìn xuống hộp bàn như một thói quen, thò tay vào lấy ra một hộp mì ý với dòng chữ “ Ngon miệng nhé “. Hắn đứng dậy đi tới thùng rác bỏ hộp mì vào, nhếch miệng cười. Hắn biết ai tặng và ngày nào cũng vậy, đều là món ngon mỗi món lại khác nhau nhưng hắn đều bỏ và đáp lại là nụ cười khinh thường.

.....RENG.....RENG.....

Ba tiết trôi qua tất cả được nghỉ trưa tận hai tiếng mới vào học tiếp. Người còn chưa ra khỏi lớp hết thế mà trc lớp 12A đã có hai gái một trai rất chói lóa đứng đợi bên ngoài rồi. Hai nam một nữ từ trong 12A bước ra chỗ 3 người bên ngoài đứng. Thì bé Giải lên tiếng:

-Chị , Kết với Xử và Mã đi ăn đi em có chuyện muốn nói với Yết

Vừa nghe đoạn đó Ngưu đã phản đối kịch liệt:

-Còn chuyện gì mà nói với chả nói, chị cấm em.....- chưa kịp nói hết câu thì đã bị Kết bịt miệng lời đi nhờ sự trợ giúp tài tình của Xử và Mã.

Giải lập tức nắm tay Yết lôi lên sân thượng của trường, địa bàn của hắn là ở trên đây mà, Giải đóng cửa sân thượng lại. Yết đem đệm ngồi xuống ghế có sẵn có cả mái che và nhiều đồ dùng khác.

-Có chuyện gì, tốn thời gian quá- Yết lên tiếng giọng lạnh như hàn băng ngàn năm.

-Ờ thì chuyện hôm qua đấy, cậu đang quen tớ mà và cậu đã hứa.....

-Cậu đã hứa không quan hệ với họ nhưng tại sao.....- Giải nhút nhát vừa hỏi mà mắt đã đỏ hoe.

-Con ngu, đưa cái lỗ tai lên mà nghe cho rõ nha! Tao quen mày không phải vì tao yêu hay thích mày, mày thích tao còn tao thích cái khác của mày, mày sư sức hiểu mà đúng chứ. Không muốn tao quan hệ với nhỏ khác thì cởi đồ ra cho tao thử quý giá của mày. Có khi tao suy nghĩ mà thương hại mày cũng nên- Yết nói, cười đều, đôi mắt hao hao nhìn Giải.

-Không....không được.....- Giải nói mà lùi lại mắt đã tuôn lệ nhìn Yết, không thể tin được.

Hắn ta xô Giải ra bước thẳng mở cửa đi xuống, cô gái tội nghiệp đau khổ khóc thật to.

- “Mình ko thể được.... huhu.... Tại sao?.... tại sao? Anh lại đối xử với tôi như vậy?”- Giải nghĩ thầm, nước mắt không ngừng rơi. Nỗi đau từ con tim, bị chà đạp tình yêu một cách tàn nhẫn, vết thương nơi con tim đang ngày càng hiện rõ ràng hơn, nhưng mà không thể làm mất đi tình yêu của Giải và cũng chẳng ai xoa dịu được nỗi đau cô đang chịu đựng.

Hắn đối với nó cũng như một món đồ chơi trong bộ sưu tập hắn phải có, chỉ đơn giản là món đồ chơi bé nhỏ thôi. Ngày học hôm nay kết thúc trong nỗi buồn và sự ảm đạm vô tận không biết vì sao?

-Kết tối nay đi bar “ YAZA” với tao và con của cho con bé trút hết nỗi buồn- Ngưu nói với Kết, tất nhiên Giải ít khi tâm sự những điều mình buồn nhưng là chị em song sinh với nhau Ngưu cũng cảm nhận được điều gì đó từ Giải nhi.

Thay đồ nhanh gọn và cực xinh, ba cô gái, trâu, dê, của nắm tay nhau đi bar, phòng “ Vip 2 “ nơi Ngưu đã đặt trước. Rượu bia đã có sẵn, mà con bé Giải mỗi lần uống say là làm chuyện ngốc nghếch điên rồ không thể lường trước kết quả được, đến khi tỉnh lại quên hết trơn vậy mới khổ.

Ba cô bắt đầu uống, hết chai này đến chai kia bao nhiêu bia bao nhiêu rượu đã cạn sạch. Kết và Ngưu là hai con trùm bia rượu nên vẫn chưa xi nhê gì tụi nó nhưng tội bé của đã nhắm mắt mò đường đi rồi.

Kết đi vệ sinh, lúc mở cửa gặp Mã cũng vừa mở cửa ở phòng vip 1 ra, mà từ nhỏ Kết đã không ưa gì Mã vì lí do duy nhất “ thấy ghét “ thật vô lí.

- Đi đâu cũng gặp kẻ khó ưa- Kết nói xéo

Mã phản ứng ngay và hình như Mã say rồi hay sao mà ngang nhiên dám kéo Kết lại còn chiếm tiện nghi đặt lên môi con dê đó một nụ hôn tay thì ôm eo còn một tay bợ cái mông tròn của Kết. Trong lúc con dê trùm sò còn chưa kịp phản ứng, nó cứ đứng như trời trồng không nhúc nhích vì chưa biết phản ứng thế nào chỉ biết rất khó thở a.

Hôn xong hần buông Kết ra mà còn nháy mắt một cái rồi bang bang đi đâu đó không biết. Kết thì vẫn còn đơ đi vô nhà vệ sinh, mặt thần thờ trước gương 1s.....2s.....3s.....

-Không..... Nụ hôn đầu của tôi.... Ôi ôi sao lại với tên đáng ghét ấy chứ.....NOOOOOOOOOO.....-
dê con lấy tay chùi chùi miệng, mở vòi lấy nước xối lên mặt, mò trong túi ngay chai xúc miệng để sẵn ra xúc tới 10 mấy lần luôn.

Giải nhì thấy Kết và Ngưu đi lâu vào quá nên đi ra ngoài xem, trong lúc đó thì Ngưu đang đi lấy thêm rượu. Dù chỉ nhắm đường mà đi nhưng nàng vẫn biết nên đi đường nào.

Bỗng trước mặt cô là tên Yết đang khoác vai cô ả nào đó tình tứ lên xe mô tô của hắn. Cô vẫn còn đủ tỉnh theo như mình nghĩ, nhanh tay gọi taxi đuổi theo.

Trong lúc đó Kết và Ngưu đi vào chung, mở cửa phòng ra và không thấy ai, con trâu lẫn dê mở to mắt nhìn cho rõ coi con của đó chui góc kẹt nào rồi.

Sau 1 hồi không thấy cả 2 quỳnh quáng chạy ra ngoài thì gặp Xử và Mã phán một câu câu xanh lờn:

Giải nó đuổi theo Yết rồi khỏi kiếm nữa không thấy đâu- Kết Ngưu nhìn nhau mà lo lắng cả hai đều nghĩ:” nó đang say có làm gì ngu ngốc không, nó mà có gì tên Yết đó chết là cái chắc”.

3. Chương 2: Yêu Anh Điên Đại

Trong men say cơn ghen tuông dường như khiến Giải không thể nhận thức được nữa, không cần biết chuyện gì sẽ xảy ra. Của ngốc giờ chỉ biết dành lại tình yêu của mình. Chiếc xe mô tô dừng trước nhà Yết, hắn và cô ả bước xuống định đi vào nhưng.....

Giải thỉnh linh xuất hiện không biết từ ngõ ngách nào chui ra đã đứng kế Yết, cô nắm tay hắn lôi vào nhà rất tự nhiên như nhà mình, làm Yết và cô ả đang đơ không hiểu gì. Giải kéo Yết lên phòng hắn.

Ngôi nhà rất to nói đúng hơn đây là một biệt thự, cũng đã vài lần cô vào nhà hắn cùng Mã Mã gọi hắn đây, nên phòng hắn cô đã biết rõ.

-Muốn gì nữa đây?- Yết giựt phăng tay mình ra lên tiếng bực bội hỏi

Giải quay mặt đối diện với Yết đôi mắt giờ đầm lệt, khuôn mặt cũng ửng hồng vì men rượu đang còn cào đầu óc cô, mùi rượu nồng lan tỏa khiến người ta muốn ối.

-Bà đặt uống rượu nữa đây! tao cứ tưởng mày hiền lắm chứ, nhầm to rồi! Còn bây giờ không có gì thì CÚT, đừng có khóc trước mặt tao- Yết giọng khinh khỉnh nói, đang định quay lưng đi ra cửa thì.....

Giải không chần chừ, mà chắc rằng cô không thể kìm nén nữa, và chắc chắn rằng chính cô cũng không biết mình sắp làm gì và hậu quả sẽ thế nào.

Cua đã bắt đầu xuất chiêu, cô nắm tay hấn kéo lại xô hấn xuống giường, Giải ngầu nghiêng đôi môi Yết, hấn ta mở mắt nhìn cô, tay thả lỏng. Cô lại hôn đôi môi ấy lâu hơn rồi lướt nhẹ qua đôi má, cái cằm, xuống cổ. Yết nằm dưới Giải đè lên trên khi cả hai cùng nằm trên chiếc giường của hấn.

Nó cởi đồ hấn ra nghịch ti hấn một tý rồi lần mò xuống rốn, cởi nhanh cái quần tây, xì líp, cậu bé của hấn đã ngóc đầu dậy, cứng ngắc nhìn cô. Cua làm điều ngu ngốc như thế đó, cô ngậm lấy nó, mút mút, vì lần đầu Giải chưa có kinh nghiệm nên làm rất vụng về. Còn hấn nhắm mắt hưởng thụ bằng nụ cười đều, khi đó Giải tuy làm thế nhưng hình như một phần nhận thức nào đó cô biết rằng không nên làm như vậy, nhưng cô không thể dừng lại.

Hấn kéo cô lên, lật cua lại tên bò cạp nằm lên cua, bỏ qua phần môi, phần dạo đầu. Hấn cởi hết quần áo Giải, đâm mạnh cậu bé vào cô bé hồng hồng, hai tay cua cấu chặt xuống ga giường, cắn chặt môi, nước mắt chảy trong đau đớn, nhưng miệng vẫn không bật lên tiếng la. Một dòng máu đỏ tươi lăn nhẹ xuống ga giường, ga giường hấn màu trắng tạo nên những bông hoa huyết đỏ thắm, chứng tỏ người nằm dưới đã mất đi thân xử nữ.

Hấn ta bắt đầu hít mông thật mạnh, mặc cho Giải chưa hết đau lại đau thêm, tay cấu mạnh thật mạnh xuống ga giường. Làm thế Yết càng hứng càng đẩy mạnh. Hấn mỉm cười mãn nguyện không cần biết Giải đang đau đớn thế nào.

-Mày là con ** của tao (cười nửa miệng)- Yết ghé vào tai Giải nói nhỏ.

Và mọi chuyện cứ thế tiếp diễn.

-Ngươi mày đừng lo, hấn ta sẽ không làm gì con cua ngốc ấy đâu, hôm nay anh tao không rước, tao ngủ lại với mày nha, chắc hôm nay con cua không muốn về rồi- Kết và Ngươi ngồi trên xe limo về nhà, bé dê an ủi bé trâu.

-Ừ hấn ta mà làm gì nó là chết với tao, nhưng tao cảm thấy đau quá mày ơi (khóc)- Ngươi cảm thấy đau buốt người, nằng khóc như chưa từng được khóc.

Trên đường về nhà Kết ôm chặt Ngươi cho nó khóc vô cớ. Không gian buồn thảm thiết và không biết rằng đang có một chuyện xảy ra làm thay đổi mọi thứ. Tương lai ra sao thật khó đoán.

Xe dừng trước nhà Ngươi, 2 cô nàng bước xuống thì thấy trước cổng có người đang đứng và đó là Xử, nhìn khuôn mặt siêu cute trong bóng tối sao mà quyến rũ ghê. Ngươi đang được Kết đỡ, nước mắt đã lạnh từ lâu trên đôi má trắng ngần ấy.

-Tại sao lại khóc vậy, có rảnh tý không?- Xử nhìn thấy Ngươi khóc nên hỏi, Ngươi ngược khuôn mặt buồn hiu lên nhìn rồi gật đầu. Kết để Ngươi ngoài cổng 1 mình đi vô nhà.

-Có chuyện gì không?- Ngươi hỏi.

Xử gãi gãi đầu như có “trí” vậy, nhe răng cười rồi nói ngược:

-Chủ nhật tuần này rảnh chứ? 18h đi xem phim tôi với bạn thôi?

Ngươi trả lời:

-Ừ được! Tôi sẽ đi, giờ thì tôi mệt rồi, tạm biệt!

Ngư quay lưng đi, cố gắng đuổi khách, Xử nắm tay kéo lại, nhanh lẹ đặt ngay nụ hôn lên trán cô nhẹ nhàng. Ngay người ra Ngư thoáng chốc đỏ mặt, mắt mở to. Xử buông tay, cười nhẹ rồi xoa đầu cô, anh rút tay vô túi quần rồi quay lưng rời đi.

Ngư đưa tay lên trán, mắt còn ngơ ngẩn trên chín tầng mây bước vào nhà. Bỗng dưng Ngư cười một mình. Kết đứng nhìn này giờ cười hi hi, khi Ngư vào tới trong nhà Kết chọc:

-Thằng bạn tôi hôm nay đỏ mặt rồi nha, haha..... í nhầm là cô bạn mới đúng chứ.

-Mày nói nhầm gì vậy thôi đi tắm rồi ngủ, mai con Giải về biết với tao

Ngư đổi chủ đề ngày, cô chạy ngay lên phòng, Kết nhìn theo mà cười, bất giác cô rùng mình đưa tay lên miệng, mặt đỏ như quả cà chua chín.

....Reng....Reng....

Chiếc điện thoại bàn rung lên, Kết chạy lại bắt điện thoại. La toán lên:

-Mẹ Ngư gọi này, mau lại nghe hay tao nói đường nghe lên đó.

Ngư chạy xuống giựt ngay cái điện thoại, mắt nheo cảnh cái Kết cầm cái miệng phìền toái lại.

-Alo, có chuyện gì không mẹ?

Đầu dây bên kia trả lời:

-Em con đâu? Thứ 7 này mẹ và ba về lúc 17h bên đó, các con ra đón nhé.....

.....

Cuộc nói chuyện của hai mẹ con kéo dài gần hơn một tiếng đồng hồ luôn. Đã gần nửa năm nay mẹ Ngư và ba Thiên vẫn chưa về, chắc rằng có nhiều chuyện muốn nói, nên nói lâu mà chủ đề cũng xoay quanh việc học và thời trang thôi.

2h đêm: Tại nhà Yết

Mọi thứ dường như chìm trong giấc mộng đẹp, duy chỉ Yết vẫn thức, đốt 1 điếu xì gà hút. Nằm trên giường không mãnh vải che thân với Giải nhi, hần để nó nằm lên tay, rút nhẹ tay ra để ngồi dậy để hút thuốc, đắp mềm ngang bụng, gối tựa lưng. Giải nhúc nhích cựa quậy ôm lấy bụng của Yết, mặt vẫn còn mê mệt, và đầy mùi cồn ngủ ngon lành.

Rút 1 hơi thuốc hần nhìn căn phòng rồi nhìn xuống thiên hạ nhỏ, nó vẫn nằm im lìm ngủ, đôi lúc gió từ cửa sổ lùa vào làm tóc mai của nó bay bay, nhìn khuôn mặt hồng hồng xinh xắn như đứa trẻ con ngủ say. Đôi môi chu lên nhìn thấy ghét muốn đặt ngay nụ hôn lên đó mà ngấu ngiến. Nhưng có gì đó ở Giải rất buồn và đáng thương.

Bất giác Yết đưa tay vuốt khuôn mặt Giải nhẹ nhàng, rồi đặt lên má nó 1 nụ hôn nhẹ. Yết dụi tắt điếu thuốc tàn dở, nằm xuống, ôm nó vào lòng, nói nhỏ vào tai nó:

-Mày là của tao! Thứ của tao đừng hồng mà thoát, món đồ chơi bé nhỏ à!- hần cười nụ cười đầy dục vọng. Còn Giải, cô nàng đã ngủ say từ lâu, cô không biết rằng việc mình làm sẽ mang đến cho cô kết quả thể nào a.

Mã lết lên phòng nằm ịch xuống giường mà không hề biết sự có mặt của Giải trong nhà này. Trái tim của Mã giờ đây đập thình thịch liên hồi. Khi nhớ đến lúc ở bar vô tình không phải cố ý đã hôn Kết, mặc dù Mã đã hôn nhiều cô gái, nhưng đây là lần đầu tiên trái tim loạn nhịp.

-Cô ấy thật hấp dẫn * cười mỉm *- Mã cười hít mắt luôn, và bất ngờ buông ra câu đó trong vô thức, đến khi giựt mình biết mình nói gì, Mã chỉ cười lấp lánh.

Điều gì đó mà Mã muốn nói ra nhưng lại thờ dãi cho qua. Cậu lật cuốn lịch thì thấy dòng chữ : “ Thứ 7, 17h chiều đón anh, chị và chị Xử tại sân bay”.

Lắc đầu rồi Mã nghĩ thầm : -“ Sao ba tiền bối lại về sớm thế , mất tự do rồi.....huhu.....”- Mã dẹp cuốn lịch rồi trần trọc không thể yên giấc, mãi đến gần sáng mới ngủ được.

Giải giựt mình bật dậy, đôi mắt căng hết cỡ, tim dường như muốn ngừng đập, nhìn sang bên là tên Yết đang trần trụi, nhìn lại mình cũng không kém gì.

Cô bất động hồi lâu, như đang suy nghĩ cố nhớ tối qua có chuyện gì. Đôi mắt từ từ nhìn xuống tấm ga thì bỗng thấy 1 vết máu: “Mình mới hết tháng mà, mới 2,3 ngày sao có liền được.....không lẽ.....”- Giải nghĩ thầm, mặt xanh cắt không còn giọt máu.

-Sao dậy sớm thế, mới có 5h thôi còn tận 3 tiếng nữa mới đi học mà, nằm xuống nào- Yết tỉnh giấc nhìn đồng hồ, tại con nào cứ loay hoay phá hỏng giấc ngủ của hần. Giải vẫn còn chưa nhớ chuyện gì thì.....

Bất ngờ Yết kéo Giải nằm xuống đè lên người cô, khóa hai tay cô lại, môi ngấu nghiến môi cô. Vô tình Mã gõ cửa hoài không nghe Yết trả lời nên mở cửa vô luôn (thường sáng Mã vô phòng Yết đuổi mấy cô chân dài về rồi đưa tiền cho họ) ai ngờ thấy cảnh anh mình nằm trên Giải, đôi mắt cô như cầu cứu, Mã cũng chẳng làm được gì nghĩ chắc anh mình không giết người đâu. Yết châu mày, Mã hiểu gật đầu đi ra.

-Buông ra, làm ơn đi mà

Giải vùng vẫy la lớn

.....CHÁT.....Bóp.....CHÁT.

Máu mũi, máu miệng cô tuôn ra, má đỏ tím vì 3 bộp tay của hần. Hần quát:

-NÍN NGAYYYY, mày là con** của tao, tao muốn làm gì tùy tao, con ***- hần nắm tóc cô giựt lên, chọt ngay cậu nhỏ vào miệng ứa máu của Giải, hần tự nhịp móng mặc nó đang cố vùng ra.

Chán chê, hần bóp đồi núi của nó một cách thô bạo, sau đó cắn ngay một phát lên ngực, đau điếng để ứa máu, rướm rướm màu đỏ tươi. Khuôn mặt hần lộ rõ vẻ ham muốn, cậu bé hần tấn công cô bé đáng thương của Giải “ tới tấp “.

-Á..... đau quá.... Dừng mà.... Huhu....

Cô đau quá la lớn hết cỡ, cầu xin tên ác ma dừng lại, nhưng hần lại làm nhanh hơn, thú tính của hần đã che mất lí trí, tay hần bầu vào cổ, ngực, eo của nó, hần rõ những dấu tay.

Sau khi đã thỏa mãn hần dừng lại dùng giọng ngọt ngào:

-Có đau lắm không? Để anh xoa cho em nhé?

Giải đau lắm, đưa đôi mắt ngán lệ nhìn Yết, người run bần bật, nhẹ dạ, nó tin ngay và gật đầu.

Ai ngờ đâu đáp lại là nụ cười mưu mô, hần xoay người đi tới cái tủ, mở tủ ra thò tay vào lấy bộ đồ học sinh, cùng cái hộp y tế đi lại gần Giải. Yết mở hộp ra.

Thò tay vào bất ngờ lấy ra chiếc “ dây roi “ hần quát tới tấp vào Giải, cô không kịp né nên đã bị trúng liên tiếp mấy roi. Khuôn mặt Yết như một tên ác quỷ đội lớp người.

-Haha....haha....- Yết cười khoái chí, nhìn người con gái đầy máu me nằm trên giường hần. Hần thay đồ rồi đi ra ngoài, bỏ mặc cô bé tội nghiệp người không ra người mà ma không ra ma.

Tiếng xe hần đi nhanh, Giải đau đớn lết tới bàn với lấy cái điện thoại định nhắn tin cho chị ai ngờ nhận được tin nhắn của chị.: “ Thứ 7 ba mẹ 17h về nhớ đón ba mẹ”.

Giải trả lời lại: “ Ừ em biết rồi, xin cho em nghỉ hôm nay, em vẫn không sao chị đừng lo, thứ 7 em sẽ gặp chị ở sân bay. Yêu chị! “. Bấm gửi tin nhắn đôi tay Giải thả lỏng, hình như quá sức chịu đựng, cô ngất xỉu, người cô đau đớn cứ lâu lâu lại run lên bần bật, người thì chần chịt vết thương.

Nhưng trong tâm cô lại thấy không đau tý nào, vì ít ra cô được thấy khuôn mặt nhẹ nhàng khi Yết cố dụ ngọt cô, nụ cười đẹp tạc tượng trên khuôn mặt ấy, ít ra cô không hề cảm thấy anh thỏa mãn cô cũng chẳng nghĩ gì nhiều.

END

4. Chương 3: Kẻ Khó Hiểu

Ngư khóc nức nở, lại hét thật to, người cô đau buốt cô cắn môi ứa máu, lăn qua lăn lại trên giường Bảo và Kết vừa qua nghe thấy tiếng hét thì chạy ngay lên phòng Ngư thấy mà sốt. Bảo ôm nhẹ lấy Ngư mà vỗ:

-Ngoan, ngoan nín đi nào, nói anh biết có chuyện gì được không?

Ngư nhe răng, cô ngước lên nhìn Bảo rồi nhìn Kết thấy hai người lo ình Ngư lên tiếng:

-Chắc Giải có chuyện gì rồi, em đau quá, đau quá....hức..

Kết bảo:

-Dậy thay đồ tao giúp mày thay, vào trường kiểm tên Yết xem nó đã làm gì con Giải rồi- Kết hỏi Ngư, Ngư lấy cái điện thoại ra thấy tin nhắn của con của đó nhưng cô biết rằng con bé nó không ổn tí nào.

Thay đồ xong, Bảo tăng tốc độ xe chở hai cô nương xinh xắn tới trường nhanh lẹ.

Yết chạy chiếc mô tô Yamaha R25 màu trắng đen, phân khối lớn vào trường, cả khu trường dường như chỉ nhìn hấn, các cô gái đuổi theo hấn chết mê chết mệt.

Sau một lúc vật vã tạm biệt đồng fan nữ hấn bước vào lớp, vừa mở cửa ra thì:

.....BỐP.....

Cả 1 cú đâm thẳng vào mặt, Yết chảy máu mũi, Ngư tức giận hỏi:

ĐM (chửi) mày, em tao đâu, mày làm gì nó hả?, thằng khốn- Quệt máu mũi, Yết cười xảo trá, vẻ thách thức nói:

-Có ngon thì đánh cha của con em mày đi, tao nói mày biết, tao xơi em mày rồi cũng tầm thường thôi, muốn biết em mày sao à? Chui qua hán tao nè tao nói cho nghe!

-Tao..... tao giết màyyyyyyyyyyyyyyyyy – Ngư la lớn sau khi nghe câu Yết nói.

Cô nhảy lên người hấn chấn chỗ liên tiếp, hấn thừa thời cơ cô chủ quan đâm phát vào bụng cô đau điếng. Ngư cầm cái ghế học đập ngay vào đầu Yết, bất ngờ hấn ngã xuống, ngay lúc đó Yết nắm chân cho cô ngã theo, đầu Yết thì chảy máu. Thấy Ngư mất đà ngã, hấn nhanh người ngồi dậy nắm tóc cô định cho ăn một đấm vào mặt.

Vừa kịp lúc Xử vào thấy chuyện chẳng lành nên chạy lại can ngăn kịp nếu không là chết người rồi, mọi người xung quanh sợ xanh mặt nhưng không dám vô can sơ liên lụy, hai kẻ này đâu phải một ngày hai ngày đánh nhau, mà thật ra là cả năm đánh nhau luôn đấy.

Kết bước vào lớp thì thấy Mã ngồi ở bàn mình, tức điên cô lôi cậu ta ra ngoài. Nói:

-Này tại sao hôm qua.....?

-Hôm qua có chuyện gì?- Mã gỡ đầu giả ngu

-Ồ không có gì!- Kết nghĩ Mã không nhớ nên thôi không nói làm gì. Mã mới nói:

-Chủ nhật 7h đi công viên chơi nhé?

-Ừ- Kết bước vào lớp, mà vẫn chưa hiểu mình tại sao lại đồng ý chứ?

Mã nhảy điệu thành công cực kì hài làm ai nấy mở mắt trao tráo nhìn, tưởng nhìn thấy quái vật ngoài hành tinh hạ giới không à (^ ^)

Giờ học diễn ra khó chịu khi Kết cứ có cảm giác ai nhìn mình chằm chằm mãi. Quay tới quay lui nhìn thấy Mã nhìn mình cười cười như điên, Kết nghĩ thầm –“ Thằng cha này điên hả trời, nhìn mình cười hoài”- Kết buộc miệng:

-Chắc mình đẹp quá mà!- Bịp miệng lại nhìn xung quanh thấy ai cũng nhìn mình bằng con mắt quái lạ -“xấu hổ quá !!!”- Kết nghĩ bụng mặt thì đã đỏ tận mang tai nhìn dễ thương lắm a.

Yết về tới nhà, trong lòng bức bối vì bị Ngưu đánh bầm dập, áo quần dơ hết. Chưa hết nha, Ngưu còn làm bể lốp xe mô tô của Yết làm hẳn phải đi xe hơi với Mã về, không được đi mô tô cho “bảnh”.

Đúng lúc thấy công cụ pháy tiết từ trên lầu đi xuống, Giải mặc lại đồ hôm qua, tay chân bầm tím, vết thương còn nhí nhảnh dán băng keo cá nhân hình kitty.

.....Chát.....

-Hừ- Yết bay tới tát Giải như trời giáng, dù biết rằng cô vô tội nhưng hẳn muốn đánh bỏ ”ghét”

.....Xoạt.....

Yết xé phăng bộ đầm Giải mặc, rồi tới tấp ngấu nghiến cô, lần này cô không chống cự mặc hẳn mạnh bạo với thân thể mình như món đồ chơi vô tri vô giác. Yết đẩy mạnh cậu bé, hẳn rên lên vẻ sung sướng. Gồng mình hẳn bắn tinh hoa vào người Giải, xong xuôi Yết xô Giải ra, bước lên phòng mặc nó trần trụi ngồi đó.

Em yêu anh. Yêu anh nhiều

Cần anh, cần anh rất nhiều, anh hay? (nhạc chuông ta tự chế)

-Àlo gì vậy chị?- Giải cố kìm chế để không khóc nói chuyện với Ngưu để chị không lo. Đầu dây bên kia nói:

-Em đang ở nhà hẳn phải không? ở đó chị qua rước em về * giọng bức mình *

-Không! Chiều mai em sẽ ra sân bay cùng Mã, em không sao. Tối nay em không về thôi nha chị * tắt máy nhanh *

Sáng Mã có nói vụ anh chị về cho Giải nghe, cô không muốn chị cô thấy mình lúc này. Nó tắt vội máy rồi ngồi khóc một mình, người lại thêm vết thương, thân thể bị chà đạp vì một lần không kiềm chế được dục vọng mà giờ mới thế này (gốc ghéech)

Mã sang nhà Xử ngữ nên tối nay chỉ có Giải và Yết thôi. Tối khuya Giải mới dám vác cái mặt lên phòng Yết. Hẳn đã ngủ ngon lành, nó lên giường ngắm nhìn hẳn, mặt hẳn trong lúc ngủ thật ngoan và ảm áp, môi bị nứt, chắc do đánh nhau, trán bị trầy một đường khá to nhưng mái tóc che nên không thấy rõ

Giải lấy hộp y tế ra, lấy bông băng chấm nhẹ lên vết thương, lấy băng keo hình đầu sọ dán lên, nó hôn nhẹ lên môi Yết, đẹp đẽ nằm xuống ôm hẳn nhẹ nhàng không làm hẳn thức, ảm áp Giải nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Yết mở đôi mắt ra, nở một nụ cười không có bất cứ âm mưu hay giả tạo, nụ cười đẹp và tự nhiên, nhìn thiên hạ nhỏ trông lòng hồi lâu bất giác từ từ đi vào giấc ngủ.

Thứ 7 không đi học nên Giải ngủ nướng với Yết tới trưa luôn. Mã gõ cửa (về sáng sớm) nói:

-Dậy đi hai người chuẩn bị ra sân bay này.

Mã đi, Giải lay Yết dậy, lay hoài không dậy, cô định nói nhỏ vào tai nên cuối mặt xuống, hẳn mở choàng đôi mắt, nhìn lên người của không một mảnh vải. Giải ngược lên mặt hồng nhuận.

-Mặc đồ của tôi vào- Hẳn bước tới tủ lấy bộ đồ gồm cái áo thun tay dài và quần tây dài đưa nó.

Hẳn mặt bộ đồ bình thường nhưng lại nhìn cực chuẩn men, không thể chê vào đâu, nhưng khi nhìn qua, Giải như con búp bê ngộ nghĩnh, cái quần thì tuột lên tuột xuống cái áo thì mặc không thấy cái tay luôn, mà nhìn lại giống đầm hơn là áo đó a.

-Dễ thương đây hi * cười *- Yết chợt nói làm Giải mở to đôi mắt ngạc nhiên nhìn hẳn. Hẳn bước lại gần cô, lấy lại cái quần cho cô mặc cái áo thôi. Lấy cây lược hẳn chải cái đầu như ổ quạ của cua. Rồi nắm tay đi xuống nhà.

“Thật là một người nắng mưa thất thường”- Giải nghĩ nhưng không giấu nổi nụ cười trên môi mình.

Ba chiếc xe mô tô và hai xe limo đi tới sân bay, bước xuống xe limo thứ nhất là Ngưu-Kết-Bảo, xe hai thì trống, ba mô tô là ba chàng trai đẹp Xử - Mã, Yết thì chở thêm cái áo thun di động đằng sau nữa.

-Giải người mày/ em sao vậy?- Kết Ngưu, Bảo đồng thanh khi thấy Giải người đầy vết thương. Giải chưa kịp nói Ngưu đã nhào tới sờ sờ cổ áo Yết hỏi:

-Mày, mày..- Giải nắm tay chị giải thích

-Em không sao, đi đón ba mẹ đừng để họ lo

Ngưu bực mình buông tay ra rồi nắm tay Xử kéo đi te te không nói lại- “ Sao tay con Giải to vậy nhỉ, cũng không phải con Kết, vậy là ai?”- Ngưu nghĩ thầm rồi quay lại

-Ê sao lại là ông?- Ngưu ngơ ngơ hỏi

-Chứ ai? kéo đi đã giờ hỏi sao tôi biết?- Xử cười.

Ngưu tự nhiên đỏ mặt, kéo tay ra nhưng không được, Xử nắm cứng ngắc rồi, cô đỏ mặt hơn nữa. Xử kéo tay Ngưu đi lại phía cả đám đang ngồi đợi người thân. Trái tim Ngưu đập liên hồi, bàn tay Xử nắm vừa chặt lại vừa ấm làm cho trái tim ai đó muốn nhảy cẫng lên luôn.

Cảnh tượng giờ có ai tin không? Kết – Mã ngồi chơi máy tính bảng cùng nhau, không ngờ hai thái cực khác chiều này lại có thể chung một chí hướng phải giết được boss cuối. Ngưu – Xử ngồi kế nắm tay nhau, cô nàng bạo lực như con trai lại đỏ mặt thẹn thùng quay sang một bên. Yết thì để Giải trong lòng ôm chặt như sợ ai cướp mất, cầm đặt trên đỉnh đầu cô. Bảo thì ngóng Dương (mới tình đầu và tới giờ) muốn được thấy cô qua bao lâu không gặp, nỗi nhớ nhưng làm cho anh không thể ngồi yên đôi lúc lại đứng lên mà ngó vào lối Vip nhưng cứ thờ dài ngồi xuống.

“Chuyến bay 027 đã hạ cánh, mời”- Cái loa thông báo phát lên. Cả bọn đứng dậy ngóng xem mấy người thân yêu đã xuống máy bay chưa.

Cuối cùng cũng thấy năm người họ từ xa. Cả bọn bảy người chạy lại. Ngưu- Giải ôm Ngưu- Thiên, Mã – Yết ôm Sư- Tử, Bảo chạy tới nâng Dương lên xoay cả vòng, còn hôn môi nhau nữa chứ. Sau khi hôn xong Dương mới sực nhớ tới thằng em, quay sang ôm lấy nó, còn lúc này mặt Xử đã đen như lọ nồi a.

-Giải con mặc đồ ai vậy? Sao người con bị thương vậy nè?- Ngưu giờ mới để ý, người con gái út mình đầy những vết thương và mặc đồ con trai nữa.

-Dạ thưa 2 bác* kéo Giải lại * từ đây cho Giải sống cùng con có được không ạ, chúng con quen nhau cũng hai năm rồi và muốn đính hôn?- Yết quay sang ba mẹ Giải lễ phép như cún con nói

-Này, mày....

-Ngưu, con gái con đùa nói chuyện kì vậy?-Dương lên tiếng cắt ngang lời bé Ngưu hung dữ.

-Nếu con gái bác đồng ý thì cứ như vậy đi, miễn sao cháu đừng làm nó phải về nhà khóc thì lúc đó bác không đâu đấy- Thiên nói, vỗ vai Yết cười.

Quay sang nhìn đứa con út mặt đã hồng lên vì mắc cỡ rồi, Thiên cười mỉm. Quay sang đứa con đầu đang bắt nạt Xử bên kia, ông lắc đầu bó tay, nghĩ thầm –“ Tới chừng nào mới người rước con Ngưu đây nhỉ? Mà có chắc thằng đó cũng không bình thường quá”.

Ba chiếc xe mô tô giờ thì là Xử chở Ngưu, Mã chở Kết, Yết chở Giải, ha xe limo thì chở Sư – Tử, Ngưu – Thiên, Bảo – Dương.

Sau một hồi chạy vòng vèo do tài xế mới nên chưa hiểu phải đi đâu, ngừng yaji nhà hàng 5 sao “ Lucky “ để dùng bữa tối chung. Ngồi vào bàn cả bọn gọi món. Ngưu xung phong giục lấy menu gọi đầu tiên:

-Bò bít tết, bánh gato,.....- gọi một lượt mấy chục món.

-Có gì mang lên hết đi ạ!- Dương cười cười chờ đợi người phục vụ, nói:

Đồ ăn mang lên, mọi người dùng bữa rất vui vẻ, kể nhau nghe đủ thứ hết, nào là từ cái bàn chải đánh răng, đến những bộ quần áo sành điệu,... Kết ngồi im lặng nghe mọi người nói chuyện, vốn cô là người kín tiếng ít khi tiếp xúc, đôi lúc cô cũng chen vô góp tí hài hước đó chứ.

Mã thì khỏi chê, miệng lanh bà cố luôn cái gì cũng chui vô nói được hết, thật khâm phục tài ăn nói của cậu ta a.

Ngư ham ăn, ăn hết phần mình thì thôi đi còn quay sang lấy cả phần của Xử, may mà cậu ta hiền bao nhiêu nhường hết cho con trâu thích ăn tạp này.

Trả tiền xong cả bọn về nhà. Hôm nay Giải về nhà với ba mẹ và chị. Còn Mã thì hộ tống Kết về nhà, vì Bảo đưa Dương đi chơi rồi nên đành giao em cho Mã thôi.

-Mai 7h tôi qua rước cậu nha- Mã trước khi đi về quay đầu lại nhắc Kết, bóng xe của Mã đã khuất dần trong khi Kết chưa kịp trả lời nữa, mà chắc rằng đây không phải là mời mà là ép.

—— Nhà Yết ——

-Yết à! Giải là cô bé tốt em....- Song Tử vừa về thay đồ đã chạy qua phòng hắt để nói chuyện.

-Em biết, được rồi em không còn nhỏ nữa chị về ngủ đi tối rồi- Yết cắt ngang lời chị không muốn nghe.

Song Tử đi ra đóng cửa tắt đèn chỉ biết lắc đầu rồi trở về phòng.

-Anh, em lo quá, thằng Mã thì không sao, còn thằng Yết thôi nó cứ như thế thì sao đây?- Đi vào phòng mình Song nói với Sư.

-Đừng lo nữa rồi tụi nó lớn rồi mọi việc cũng sẽ ổn thôi- Sư bóp vai cho Tử, an ủi nhẹ nhàng.

Song Tử gật đầu, nghĩ thầm :” Chắc mình lo quá rồi”

Nằm xuống Sư Tử nói:

- Đừng nghĩ lung tung nữa, đứa bé quan trọng và em cũng thế đó- Lấy tay xoa bụng Song , Sư cười hít mắt (sắp làm cha rồi)

.

.

END

5. Chương 4: Hạnh Phúc

Sáng thứ 7, bầu trời trong xanh, và không khí rất ư mát mẻ. Chỉ mới có 6h10 Mã đã vác cái mặt qua nhà Kết chờ theo Dương (nhờ chở qua gặp Bảo). Mã gọi điện thoại cho Kết xuống và trả Dương về cho chủ.

-Này mới có 6h10 à! Sao sớm vậy?- Kết chạy ra nơi Mã đợi, còn ngái ngủ hỏi.

Mã ngạc nhiên dẫn đến đỏ mặt khi hôm nay Kết mặc một chiếc váy ngắn xanh biển với chiếc áo thun rộng màu vàng, mái tóc uốn cong kiểu teen, nhìn đẹp đến say mê luôn.

-Ờ thì mình muốn gặp cậu sớm thôi mà- Mã cúi gầm mặt xuống sợ Kết hấy, nhưng chàng cười tí cả ông mặt trời luôn a.

Kết dường như nhìn thấu được, cô nhảy lên xe Mã, tựa người vào lưng cậu, cô choàng tay ôm lấy tấm lưng ấm áp ấy, Kết vỗ chọc cho Mã then. Đỏ mặt, Mã vội đưa Kết đến công viên chơi.

Gửi xe xong hai người đi thẳng vào trong công viên. Kết hí hửng chạy lòng vòng để xem trò chơi.

-Trò này, không trò này, thôi trò này đi, í trò kia vui quá, thôi tôi muốn chơi trò kia.....- Kết nắm tay Mã chạy hết bên này đến bên kia, đòi chơi đủ trò.

-Vậy quyết định đi trò nào trước? rồi mấy trò kia sau.- Mã chóng mặt hoa mắt, cuối cùng không chịu nổi nên lên tiếng nói. Kéo con bé nhoi nhoi lại phía mình.

-Ngôi nhà ma- Kết hớn hở đáp

Mã nắm tay Kết lôi đi mua 2 cái vé, sợ không kéo nó theo nó chạy lòng vòng mất tích nữa. Mới bước chân vô thôi đã bị hù bởi cái đầu giả treo ngược, máu me bê bết khắp khuôn mặt chưa nói môi nó đang mỉm cười nhìn xoáy vào mắt Mã, cậu thì sợ đến toát mồ hôi lạnh, chỉ muốn nhắm mắt lại mà mò đường đi, còn cô thì vỗ tay còn hôn lên cái đầu ấy nữa chứ. Đi được vài bước thì đột nhiên Mã la lên:

-Á... aaaaaa... ghê quá đi- có cái gì đó nắm lấy chân cậu không đi được, thế là Kết phải quay sang đạp vô cái vật gì đó nơi chân Mã.

Mã sợ quá cả trò cứ không dám đi cách xa Kết, lúc nào cũng vin vai cứng cô cứng ngắt, có lúc bị hù Mã đường như chôn chân tại chỗ trở mắt mà nhìn hít thở không thông.

Kết thì cười hi hi khi chơi xong trò đó , còn Mã thì mặt trắng bệch không còn giọt máu.

-Mấy cái hình đó thật đáng yêu a

Cô vỗ vai Mã, chọc cậu đang xanh mặt sợ hãi, thiếu việc tè trong quần thì mọi thứ đều ổn.

-Tàu lượn siêu tốc, rồi tới ô quay tròn tròn kia nha- Kết thôi không nhìn Mã nữa, mắt sáng quắc lên, nhảy tưng tưng vui vẻ.

Còn Mã lấy lại tinh thần mà gật đầu. Mã vốn là người sợ độ cao, thế mà chơi trò tàu lượn siêu tốc, cậu nhắm mắt lại, nắm tay Kết chặt đến nỗi máu không chảy nổi luôn. Không những chơi một lần một trò mà là một trò tới ba, bốn lần. Làm Mã mặt xanh xao, đập như trái chuối đập luôn, còn Kết thì cười thích thú nha.

Chơi xong tàu lượn Mã ối lên lảng, có cái gì trong bụng sáng giờ là nôn ra hết.

-Muốn.. trò nào nữa?

Nghỉ một một chút, tinh thần đã khỏe hơn mã quay sang hỏi Kết.

-Cậu chắc muốn chơi nữa chứ?

Kết nheo mắt nghi hoặc:" Thật là muốn tiếp tục? "- cô nghĩ thầm.

-Chắc có gì đâu mình đến đây để vui mà haha

Mã gãi gãi ót chữa ngứa, sau đó cầm lấy tay Kết đi mua kẹo ăn trước. Một lúc sau cả hai chơi những trò cũng rất nhẹ nhàng như: mê cung, kim tử tháp, mười hai tầng địa ngục,...

Chỉ nhiều đó thôi à!

Trời chiều cũng không có gì biểu hiện thời tiết xấu. 18h Xử đợi Ngưu ở rạp chiếu phim. Hôm nay trông Xử rất kute làm gái cứ dính sát lấy cậu, còn xin số làm quen nữa. Ngưu từ xa đi lại lôi cậu ra khỏi đáng mê trai đó.

Đánh mùi được sự khó chịu nơi Ngưu Xử bắt giắc cười.

Cô thật xinh trông bộ váy màu tím nhạt (mượn của Giải) mái tóc ngắn được cài nơ trông dễ thương phết, Ngưu thấy Xử nhìn mình chăm chăm nên đỏ mặt hỏi:

-Xấu lắm phải không?

-Không, cậu rất xinh!

-À, cậu muốn coi phim gì?- Xử sau khi đã vương tay bắt được cái hồn đang bay quay Ngưu ngẩng nhìn đủ nơi, hỏi.

- Phim " Ma trong nhà tôi " đi (ta bịa nhá)- Ngưng chỉ ngay vào cái tấm quảng cáo phim.

Xử mua vé và đồ ăn, nàng Ngưng chạy nhanh vào ghế. Phim bắt đầu bằng cảnh con ma hiện ra trong máy tính nhào tới bóp cổ người đang chơi máy tính. Xử nhắm mắt lại vì sợ, Ngưng thì cười tươi. Cái khúc tên bị ma nhập cất cổ mẹ mình thì Xử núp luôn còn Ngưng:

- Hay quá, cắt luôn mấy phần dưới áu chảy nhiều chút mới đã- Xử nhìn Ngưng đăm đuổi như con cá đuổi -" Có phải con gái không vậy trời ?"- Xử nghĩ thầm, cậu vờ ngồi dậy tựa lưng vào ghế nhắm hờ mắt ngủ.

Xong bộ phim ấy Ngưng lại đòi coi thêm nữa, thuộc chủ đề kinh dị nha. Dù không muốn Xử cũng phải chiều theo mà gật đầu.

Bỗng Xử nhận được tin nhắn của từ Mã: " Sao rồi? Đi chơi với công chúa vui không? Mà tao sợ con Kết quá mà ới!!!!"

Xử gửi trả lời: " Đang đi xem phim, tao ớn quá à!!!! Hình như chơi với nhau nên hai công chúa này giống nhau quá. Help me!!!"

Đẹp diện thoại cầm vé xem phim cùng Ngưng mà mặt Xử như cầu cứu. Cố gượng cười cho cô nàng vui. Còn Ngưng thì cười vui vẻ mà không biết người đi cùng đang muốn đau tim rồi.

Sau khi xem xong bộ phim " Kẻ sát nhân khát máu", lại xem đến " Đàn bà biến thái " (toàn bịa đấy).

Phải tá Xử bây giờ bằng hai từ " bù nhui ", vì lý do lẩn lộn trên chiếc ghế, nhịn không ỉnh la toán lên. Coi xong ba bộ phim mà cậu cứ nghĩ mình mới đi tham quan địa ngục lên.

Đến lúc xuống hầm xe cậu cũng không dám, sợ kẻ sát nhân nào đó bám theo giết, hay người đàn bà biến thái nào đó hiếp xong giết cậu. Quá sợ Xử nắm tay Ngưng kéo đi lấy xe, mặt thì tỏ vẻ rất bình thường còn bàn về phim với Ngưng nữa, nhưng ai biết tim của cậu sẽ ngừng đập bất cứ lúc nào nếu có ai nhảy ra hù dọa đấy.

Xử thì vô tư hồn nhiên không nghĩ rằng kẻ kẻ bên đang sắp bị ám ảnh không dám ngủ trong nhà mình luôn. Cô còn bàn thêm vài bộ phim kinh dị rất hay sắp ra nữa a.

Ở nhà Bảo Bình, anh và Bạch Dương đang ôm nhau trên giường . Hai người ôm hôn thắm thiết, nhẹ nhàng và dường như thế giới bây giờ chỉ còn là của hai người họ thôi. Bảo nhẹ nhàng ôm lấy Dương hôn chậm chậm xuống bờ vai, cậu tay nâng niu hai quả đồi xinh với nhụy hoa hồng hồng.

Nhẹ nhàng anh đẩy, cô phối nhịp từ từ, nụ cười hạnh phúc nở trên môi cả hai người. Các cơ trên vai anh căng hết cỡ, đôi mắt long lanh đầy khoái cảm. Dương ôm chậm lấy người yêu nấc nhẹ vào mình, cô thở những tiếng liên tục không đều làm cho anh kia càng thêm hứng khởi.

-Anh còn làm việc nữa sao?Tối rồi đi ngủ thôi!

Ngưng mặc chiếc đầm ngủ trắng gợi cảm, tuy đã có hai đứa con lớn rồi nhưng Ngưng không hề già cỗi hay nhăn nheo hay mỡ bụng trái lại bà là một người tràn trề sức thanh xuân, chàng trai nào nhìn vào cũng lầm rằng đây chỉ là cô gái tuổi 20 thôi (lạ thật).

-Anh chỉnh sửa xong bộ phim này rồi sẽ ngủ! À cpn Ngưng nó đã về chưa? con Giải nó ngủ chưa?

Thiên Bình nếu nhìn bình thường cứ nghĩ là đàn ông chưa vợ hay nghĩ rằng chỉ là thanh niên mới ra trường thôi. Vì so với những người cùng tuổi thì Thiên trẻ hơn họ về vẻ ngoài rất nhiều.

-Ngưng còn đi chơi với thằng bé Xử, em mới chùi vết thương cho con bé Giải, giờ nó ngủ rồi, * thở dài * thời gian nhanh quá mới đây mà 17 năm rồi đấy

Ngưng trả lời, hai tay choàng cổ chồng, hôn nhẹ bên má đầy âu yếm thân thương. Dù rằng đã không còn là vợ chồng son nhưng tình yêu của họ cứ ngỡ là mới cưới nồng nàn và hạnh phúc làm người khác phải ngưỡng mộ.

Song Tử nằm coi phim với Sư Tử, còn Sư thì lấy tay xoa bụng vợ, còn đút kem cho nhau ăn rất là hạnh phúc và tình tứ luôn, hai người yêu nhau 8 năm, cưới nhau được hai năm, vợ chồng lúc nào cũng quấn chặt cứ như hình với bóng vậy.

-Thằng Yết nó về chưa anh? Thằng Mã nữa?- Song hỏi Sư miệng thì lẩm lem kem.

-Mã nó còn đi với con bé Kết ấy, còn thằng Yết thì nó mới dẫn nhỏ nào về ấy, hình như không phải bé Giải-
vừa nói Sư vừa chùi kem trên miệng vợ.

-Hả? cái thằng này- Song bật dậy bất ngờ

Thấy vợ bật dậy bất ngờ Sư cũng hết hồn, thấy vợ ôm cái bụng mặt đau đớn chắc bất ngờ quá, đụng đến đứa bé trong bụng đây mà.

- Kệ tụi nó đi mà, tụi nó lớn rồi để tụi nó tự lo đi em- Sư đỡ vợ nằm xuống, xoa xoa bụng vợ yêu, rồi đút cho Song ăn kem tiếp.-----

Xử chở Ngưu về nhà sau khi xem xong ba bộ phim ma, kinh dị, bạo lực. Thật tình là Xử không ngờ Ngưu lại là một người thích những thứ khác thường đến thế. Ngưu xuống xe, chào vội vã rồi tạm biệt Xử vào nhà, nhưng Xử nắm tay Ngưu kéo lại. Ngưng ngừng nói:

-Làm bạn gái tớ nhé có được không?

Trong khoảng khắc đó trái tim cô như ngừng đập, nhưng có vị gì đó mặn vị gì đó chua rồi một chút vị đắng ở cổ họng, đôi má đã phớt hồng, quay sang trả lời:

-Mình làm bạn thân trước nhé?- Ngưu cuối mặt trả lời với chất giọng nghèn nghẹn như muốn khóc.

-Bạn không thích tôi sao?- Xử thất vọng với giọng nói buồn, đôi mắt anh hướng về Ngưu đầy tuyệt vọng.

-Có lẽ tôi cũng thích bạn, nhưng hãy cho tôi 3 ngày suy nghĩ khi ấy tôi sẽ trả lời!- Ngưu gượng cười ngược mặt nhìn Xử, cô quay đi rồi khuất dần, anh lặng lẽ quay xe, chạy thật nhanh lẫn vào bóng đen hiu hắt

Mã chở Kết về tới nhà, Kết xuống xe và hồn nhiên quay sang hỏi.:

-Ê nhóc thích tôi không?

-Thích- Mã mở to đôi mắt trả lời ngay

-Vậy chúng ta sẽ quen nhau nhé?

Mã gật đầu lia lịa mà đôi mắt vẫn còn mở to đầy kinh ngạc, Kết thì mặt đỏ ửng như quả cà, nhìn Mã hồi lâu rồi nhắc chân lên đặt ngay vào môi cậu nụ hôn nhẹ nhàng rồi.....

-Á... làm gì vậy?- Đang mê mẩn trong nụ hôn thì Kết cắn ngay một cái mạnh vào môi Mã làm môi anh chảy máu, cô mỉm cười, nháy mắt, nhảy lên tinh nghịch, giọng dễ thương pha lẫn chút con nít tinh ranh:

-Đóng dấu rồi nhé! Ngủ ngon- Kết đi ngược một đoạn vẫy tay chào tạm biệt Mã rồi mỉm cười quay đầu đi nhanh vào nhà.

Mã như trời trồng vì quá hạnh phúc đi được, anh mỉm cười dù môi đang ứa máu rất đau, trái tim Mã giờ không để tâm vào đôi môi nữa.-“Tôi yêu em cô bé tinh nghịch à”- Mã nghĩ thầm

END

6. Chương 5: Cá Cược

Trường Hoàng Gia, lớp 12A, tiết 4

-Chào Xử, hôm nay cậu thế nào?

Ngưu thức rất sớm để đến lớp cố tình muốn nói chuyện riêng với Xử nhưng cô không biết hôm nay cậu ta tới gần tiết cuối mới vào. Giấu nỗi thất vọng vào sâu trong đáy mắt cô cố nở nụ cười hỏi cậu.

Xử ngồi xuống bàn thứ ba sau lưng Ngưu, cậu phớt lờ câu hỏi của cô úp mặt xuống bàn mà ngủ, vì bây giờ cậu không biết nên đối diện với cô ra sao nữa.

Thấy cậu ta hôm nay cứ nhiên không muốn nói chuyện Xử chề môi quay lên không che nổi sự hờn giận nơi khóe mắt mình :-“ Giận cái gì cơ chứ? Có phải chuyện tối qua không nhỉ? “- bé trâu nghĩ thầm.

Tiết toán của ông thầy có sân bay di động trên đầu nhanh chóng trôi qua trong không khí im lặng đến kì lạ.

“ Hôm nay sao chúng ngoan thế nhỉ? Có chẳng chúng đang âm mưu “- (mồ hôi lạnh đầy lưng) ông thầy nghĩ thầm, vì mỗi lần đến tiết toán là tội quái này đổ chứng nhao nhao lên, đứa nhảy lên bàn, đứa xé giấy xếp máy bay, hôm nay đứa nào cũng chăm chú lắng nghe, còn giờ tay phát biểu.

Đến khi ra khỏi lớp ông thầy sân bay vẫn còn thắc mắc không biết mình đang mơ hay tỉnh nữa.

-Này Xử đi xuống căn tin không?

Yết huyết chỗ vào người Xử, rủ rê.

Đáp lại sự mời gọi “ chân thành “ của cậu là con mắt chết người của Xử.

-Kệ hần mày muốn đi ăn thì đi đi, đồ đàn bà nhỏ mọn đó không đi đâu

Ngưu đứng phắt dậy nói với Yết giọng đầy “ ngọt ngào “, mặt mày nhăn nhó đi ra ngoài, thật thì Yết là người ngơ nhất nha, không hiểu vấn đề gì luôn. Định hỏi Xử xem con Ngưu hôm nay có uống thuốc chưa thì mới phát hiện cậu bạn yêu quý đã biến mất từ lúc nào không hay.

-Hôm nay tội này sao vậy ta?

Yết nhún vai đi ra ngoài lớp -:" Thôi đi rủ thằng Mã kêu nó bao vậy “- cậu nghĩ thầm, vui vẻ đi về hướng 12B

Tại nhà Yết

-Vợ à em đang làm gì mà lâu thế?

Sư Tử chỉnh chu lại nhan sắc mình, đưa tay thắt chiếc cà vạt nâu một cách điêu luyện, trong anh bây giờ rất chuẩn nha, ai nhìn mà không mê thì nên đi khám mắt đi.

-Đợi em một tý anh ơi, em không mặc được cái quần trong

Song Tử đang loay hoay trong nhà tắm cố gắng mặc cái quần trong nhưng vô vọng, cái bụng to quá làm cô không thể cúi xuống được.

-Có cần anh giúp không? Lệ nào em Bác Ngưu gọi hỏi này giờ đây.

Sư Tử xem đồng hồ trên tay.

-Vậy thì vào giúp em nhanh đi!

2 tiếng sau. Tại nhà Ngưu – Giải

-Hai cháu đến rồi

Thiên Bình ngồi tựa trên ghế đầu bàn, duỗi thẳng tay vươn người như ý :” Chờ đợi cả thế kỉ “

Sư Tử cười qua chuyện, đỡ Song ngồi xuống ghế cạnh mình, anh chăm chút sợ vợ bị gì, khiến mọi người xung quanh che miệng cười thầm về anh chàng thương vợ quá đáng này.

Chiếc bàn 4m ở phòng bếp, có tám chiếc ghế, ngồi ở đầu bàn là Thiên Bình, kế bên là Song Ngưu , đến Bạch Dương và Bảo Bình và đối diện với họ là Song Tử và Sư Tử. Sau khi mọi người ngồi vào bàn thì về mặt tươi cười lúc này bỗng dưng biến mất, bây giờ không khí bị bao trùm bằng tiếng thở nặng nhọc bao quanh.

-Bác Thiên hôm nay bác gọi chúng cháu gấp vậy có phải?

Bạch Dương lên tiếng trước cổ tình phá vỡ không khí nặng nề này.

-Đúng vậy, bên đó đã có động tĩnh

Thiên Bình vẻ mặt nghiêm nghị chưa từng có trước mặt các con, ông đan chéo những ngón tay vào nhau, ngồi thẳng người vai hơi cúi về phía bàn.

-Khi nào ạ?

Sư Tử xoa bụng vợ, ngược đôi mắt lo lắng nhìn Thiên

-Cái này các cháu nên hỏi Bác Ngư thì hơn.

Thiên nhường lời lại cho vợ, cả năm người đều nhìn về một phía – Song Ngư, bà đang chăm trà ọi người, vẻ mặt vẫn rất ung dung, xong chiếc ly cuối cùng Ngư lên tiếng:

-Nhớ hai ngày trước ta gọi các cháu về gấp với tụi nhỏ không? Trước đó khoảng một ngày ta nhận được mật mã của tổ chức ngầm H, trong đó có ghi bên phía Z đã gửi người về đây với phi vụ gì đấy. Ta lo cho bọn trẻ nên nhanh chóng trở về.

Khác hẳn với vẻ mặt bình thản lúc nãy, khi nhắc tới lũ trẻ đôi mắt Ngư không giấu nổi sự lo lắng. Lời của bà cũng như sét đánh ngang tai, năm người còn lại ai cũng lo lắng nhìn nhau, Thiên vỗ nhẹ tay Ngư như an ủi, Sư thì xoa nhẹ bụng Song, Dương nắm tay Bảo sợ sệt.

Khi nhắc về tổ chức Z không ai mà không sợ, ai không biết tổ chức đó trong mấy năm nay được dẫn dắt bởi ông trùm Mafia khét tiếng máu lạnh giết người như cơm bữa, chưa nói đến điệp viên một thời X cũng là tay sai của hắn.

Một thời trẻ H và Z là hai tổ chức chống lại nhau, thành viên cả hai chết vô số, máu chảy thành sông, sau khi H thay chủ là Thiên Bình thì ông ọi người qui ẩn, sống cuộc sống bình thường không muốn nhún tay vào những chuyện xưa.

Nhưng tổ chức Z thì khác bọn chúng càng ngày càng mạnh, càng ngày càng hoành hành. Đã mấy năm nay cả hai tổ chức không đá động gì với nhau vậy mà mấy ngày trước bên phía đó lại có động tĩnh muốn khiêu chiến.

Các trưởng bối trong tổ chức đã bỏ phiếu im lặng và chờ đợi, Thiên cần về nước để coi lũ trẻ vẫn ổn, thêm lý do nữa bên đó gửi sát thủ về đây, đồng nghĩa bọn trẻ không an toàn.

-Chúng ta phải làm sao đây? con bây giờ không còn như bảy năm trước nữa.

Song thật sự rất sợ nếu đây là bảy năm trước, tổ chức Z có hay không muốn khiêu chiến thì bất cứ lúc nào cô cũng sẽ lên âm mưu để xâm nhập vào đó mà giết hết bọn chúng, nhưng bây giờ thì không được, bụng cô cũng gần bảy tháng rồi. Tại sao là lúc này chứ?

-Song con nên tránh xa vụ này ra, nếu lỡ xảy ra bất cứ điều gì con cũng phải dẫn các em đi không được quay lại đây.

Ngư dịu dàng vuốt bàn tay đang run rẩy của Song Tử, bà hiểu tâm trạng của cô bây giờ, vì bà cũng là một người mẹ.

-Đúng vậy đấy, nếu mọi chuyện không giải quyết được chị cần phải dẫn tụi nhỏ tránh xa nơi đây, càng xa càng tốt.

Dương lên tiếng, cũng vuốt nhẹ lên bàn tay còn lại của Song Tử

-Sao có thể, sao con có thể bỏ mọi người được, con đồng ý dẫn các em đi sau đó con sẽ quay lại

Đôi mắt Song Tử ngấn lệ nhìn mọi người, dù không cùng máu mủ nhưng họ còn hơn cả người thân, một thời sinh tử có nhau cơ mà.

-Đến đây thôi, khi nào có động tĩnh ta sẽ báo cho các cháu. Và Song ta biết con từ nhỏ, con cũng do một tay ta dưỡng dục thành người ta hiểu con nhưng con không được nghĩ bậy vì lợi ích toàn cục hiểu không?

Đối với người Bác như người cha, Song Tử nhìn Thiên gật đầu, lau giọt lệ nơi khóe mắt.

Cuộc nói chuyện cũng đến hồi kết, ai nấy về nhà người đó. Lúc đi thì khuôn mặt ai cũng tươi tỉnh, lúc về thì như đưa đám, vàng mây đen che phủ trên đỉnh đầu nếu như ai ngồi gần bên có thể phát hiện cả sét đánh ầm ầm nữa đó.

Giông bão bao năm yên bình lại một lần nữa dậy sóng.

Khi Thiên Yết đi đến lớp 12B, có một chuyện rất hấp dẫn nha, mọi người cùng tụ tập lại bàn của Mã, Yết cố nhón chân, chen người vô trong nhưng vô vọng, ít ra hần cao nên chỉ cần chiếc ghế nhỏ đứng lên là có thể nhìn bao quát hết bên trong rồi.

Bên trong đám người ồn ào này là Mã, Kết và Giải cả ba đang rất tập trung nói với nhau gì đó lâu lâu lại phá lên cười, gật đầu, chụm tay lại cùng hô " OK ", Yết đang thật sự lạc lối rồi, hôm nay ai cũng lạ lắm chuyện gì đang xảy ra xung quanh hần vậy nè, thường thì con Kết với thằng Mã mà ở gần nhau không chửi nhau thì cũng nói xéo sao hôm vui vẻ với nhau vậy nhở?

Đang tính đi lên sân thượng nằm dưỡng thần, bình tĩnh lại đã, hần sợ mình đang bị ảo giác.

-Yết, anh đi đâu đấy?

Mã Mã sau khi cá xong với Kết cũng giải tán đám đông thoát ra ngoài kiếm đường chui xuống căn tin mua đồ ăn ăn, cậu thật sự rất đói ai ngờ đúng lúc gặp được Yết :” Châu này phải dụ ông anh mua đồ ăn mới được ”- Mã nghĩ thầm, nhưng không ngờ ông anh cũng muốn cậu bao bữa cơm này.

Nếu như mấy bữa trước thì có lẽ chẳng ai phải ăn căn tin đâu, chỉ là hôm nay Giải bỗng nhiên không muốn làm thức ăn ọi người nữa với lý do ” làm biếng ”, thế là cả bọn nhịn đói.

-Định kêu chú em đi căn tin với anh đây!

Yết nói giọng cọc cằn quay mặt đi, xung quanh hần toàn mùi đặc trưng không thể chịu nổi, mùi cứ bốc lên từ ngõ ngách nào đó xộc vào mũi mãi từ khi bước chân vô lớp này đây.

-Đi thôi xuống căn tin thôi nào hihi (cười mỉm)

Mã vui vẻ khoác vai Yết đi về phía trước, môi liên tục cười, tay còn lại dứt túi quần, liên tục huýt gió nữa a.

-Sao hôm nay tâm trạng vui thế?

Hần khó hiểu quay sang cậu em hỏi, thằng này hâm hay sao vậy trời?

-Không có gì, chỉ là em với Kết đang cá cược.

-Cá cược?

-Phải

-Cá cái gì?

Mã nhìn xung quanh hồi lâu xác định không có ai mới nói với Yết

-Chúng em cá giờ nghỉ trưa mai đến phòng âm nhạc, cả hai cùng đàn một bài nhạc giống nhau khi kết thúc bài, bên người nào được khán giả vỗ tay ủng hộ nhiều nhất người đó thắng, nếu em thắng cô ấy phải chạy quay trường nói ” Tôi yêu Mã đẹp trai ”, còn em thua thì mặc đồng phục nữ sinh chạy quanh sân. Nhưng chắc chắn em thắng rồi, ai không biết em có rất nhiều hâm mộ a.

Mã cười tự mãn, cậu tự tin vào tài năng và sự nổi tiếng của mình nên chẳng phải lo bất kì kết quả không mong muốn nào. Yết chê môi không nói nhưng trong lòng biết chắc kì này thằng Mã phải mặc đồ nữ sinh chạy khắp sân rồi. Nhưng bây giờ thì hần chưa muốn làm cậu em phải đau buồn thôi cứ để cho nó bị thua đi, hần rất muốn được nhìn cảnh Mã mặc váy nha.

Cả hai anh em khoác tay nhau đi xuống căn tin mà trong đầu mỗi người một tưởng tượng khác nhau.

-Lên đây làm gì?

Ngưu đứng tựa người vào lan can, quay mặt sang một bên hóng gió trời, cô hỏi với chất giọng khó chịu

-Ngưu, tớ muốn hỏi tại sao cậu không thể làm người yêu tớ?

Xử ngồi tựa vào những song sắt, cậu cúi đầu nhìn hai bàn tay mình đan vào nhau.

-Cậu biết rõ lý do đó mà Xử? Tại sao lại hỏi mình?

Ngưu cố gắng không khóc, cô biết chính lúc này mình cần phải mạnh mẽ hơn cô không thể nào yếu đuối được, đã bao năm trôi qua cô với Xử mới trở nên gần gũi hơn một chút, nhưng không thể như ba năm trước ai cũng biết điều đó. Và người biết rõ nhất chính Xử a.

-Đó đâu phải sự thật sao cậu không tin mình, đã bao năm nay mình đã làm những chuyện vô ích à?

Xử chưa bao giờ tức giận như thế, cậu đứng phắt dậy lôi Ngưu ra khỏi những dòng suy nghĩ về quá khứ của ba năm trước.

Ngưu chỉ lắc đầu cười nhẹ, cô quay lưng bước đi, Xử cứ nhìn bóng lưng của Ngưu khuất sau cánh cửa sân thượng, cậu vò tóc trượt dài xuống lan can, vùi mặt vào giữa hai đùi. Tại sao chẳng ai tin cậu?

Ba năm trước:

-Bạch Ngọc Trinh cậu nói gì thế?

Xử tức giận xô cô gái đang ôm chặt lấy mình ra, làm cô trượt chân ngã xuống đất.

-Mình có con với cậu thật mà Xử hức hức

Ngọc Trinh ngã trên đất mặt mũi cô đã chan chứa lệ, khuôn mặt xanh xao đến đáng sợ, cái bụng nhô to cũng cỡ bốn năm tháng rồi chứ chẳng phải chơi.

Khi ấy ai cũng chết đứng tại chỗ, người mà bàng hoàng nhất là Ngưu. Cô và Xử đã quen nhau hai năm, thời gian qua cậu ấy chỉ luôn bên cô yêu cô vậy tại sao bây giờ cậu ta sắp thẳng cha chứ?

Cả bọn ai cũng trở mắt hết nhìn Ngọc Trinh lại nhìn Ngưu và Xử, không ai biết phải nói gì, nếu là người khác nói vậy chắc chẳng ai tin đâu, nhưng Trinh vốn là một cô gái hiền lành, chăm học lại rất ngoan, cô ấy rất thật thà không bao giờ nói dối (theo mọi người nhận định). Thời gian gần đây Trinh liên tục nghỉ không đến lớp, bạn bè tới nhà cô thì cha cô bảo cô không khỏe cần nghỉ ngơi, đến hôm nay đang lúc tan trường thì.

Bạch Ngọc Trinh vác theo cái bụng đã nhô to đi đến ôm chặt lấy Xử nói đây là của cậu ấy còn nói nếu cậu ấy không nhận cô sẽ bị cha đem ra nước ngoài và phá bỏ cái thai này.

Trinh khóc đến ngất đi, lúc này cả bọn mới tỉnh táo lại, gặp ngay cảnh tượng kinh hoàng cô ấy đang ngất trên một vũng máu.

2h sau

Mùi sát trùng nồng nặc của bệnh viện khiến ai cũng khó chịu nhưng chẳng ai quan tâm đến vì bây giờ vấn đề vẫn còn sau cái đèn hiệu đỏ trên cửa phòng kia.

Chiếc đèn tắt một vị bác sĩ bước ra.

Cuộc chuyện của mọi người được tóm gọn:

-Thai không giữ được

Trinh sau khi tỉnh cũng mất biệt, cha cô đưa cô sang nước ngoài sinh sống không rõ tung tích, còn Xử bị hiểu lầm là "kẻ không muốn chịu trách nhiệm nên đã cố xóa đi chứng cứ bằng cách khiến cô gái tội nghiệp ấy sinh non".

Nhưng có ai biết tất cả là thật hay giả?

Một ngày trôi qua nhanh chóng, ngày thứ hai vào trường, không khí náo nhiệt hăng lên. Cũng đúng thôi, giờ nghỉ trưa hôm nay tất cả được nghe hot boy Nhân Mã và hot girl Ma Kết trình diễn đệm đàn piano nha, mà cuộc thi dựa trên tính công bằng nên sẽ do tất cả khán giả chấm điểm.

Mã Mã nhà ta hôm nay cứ cười mãi, lúc sáng còn nhảy chân sáo quanh sân nữa, Song Tử đang đánh răng thấy cảnh đó đã khóc thét lên tưởng ăn trộm vào được nhà mừng quá đang nhảy tưng tưng ngoài sân.

Yết chỉ biết lắc đầu mà lòi xềnh xệch thằng em mình đi nhanh không thì lại hại tới chị gái lo quá hóa khủng nữa.

Mã hồn nhiên vui vẻ, đi đến lớp không quên ghé qua cửa hàng hoa đặt một đồng hoa đến trường để khi Kết vừa chạy vừa nói yêu Mã, thì hoa sẽ được rải đầy trên con đường Kết chạy. Mã cho vậy rất lãng mạn a.

Còn bên Kết thì sao?

Chả ai biết cả, sáng sớm tinh mơ con gà còn chưa gáy nữa (đồng hồ) thì cả ba cô gái đáng yêu của chúng ta đã sách dép đi ra ngoài rồi. Trong tay ai cũng cầm các món rất lạ nha, màu sắc rực rỡ, khuôn mặt cả ba cứ cười muốn rụng tới mang tai luôn ấy chứ.

(Quá thần bí. Kun: ta nghĩ thấy mùi mưa kể đâu đây * nghĩ nghĩ *)

Giờ nghỉ trưa

-Đi đi coi hoàng tử và công chúa thôi....

-Sao sao giờ á

-Nghe nói hấp dẫn lắm....

Vừa tới giờ nghỉ trưa là cái trường lập tức nhoi hết biết, đứa nào đứa nấy chen lấn cố gắng đi nhanh giành được chỗ gần nhất sân khấu để dễ coi biểu diễn, không khí náo nhiệt ồn ào nhưng chẳng thấy bất cứ giáo viên hay giám thị nào tới giải tán cả (dám tới mới lạ).

Chen lấn có nè, la ó cũng có nè, giành giựt cũng có nè, mùi đặc trưng của đám người phía dưới hòa lẫn vào nhau khiến người gần đó chịu không được, nhất là Yết nha, hần nhanh chân bay lên sân khấu ngồi kế bên Giải ôm nhẹ hông cô, đưa mũi hít một hơi nơi làn tóc mượt mà hương thơm nhàn nhạt dễ chịu a.

Giải quay sang nhìn Yết, cô chẳng lạ lắm gì khi thấy hần làm như vậy, cô mỉm cười vuốt má hần rồi chỉnh lại chỗ ngồi nhìn lên phía đối diện.

Chiếc piano đen bóng được đặt giữa sân khấu, căn phòng âm nhạc này rộng như hội trường a, mọi hoạt động diễn kịch nhạc kịch đều tổ chức tại đây mà. Ở hai phía cây đàn là Mã và Kết đang nhìn vào bảng nhạc mình sẽ chơi " Little for " một bản nhạc nhẹ nhàng sâu lắng, đòi hỏi sự gắn kết giữa âm luật và người chơi đàn.

Sau năm phút trôi qua, phần dự thi của Mã trước.

Cậu nhấc tay lên đặt xuống một cách điêu luyện kéo một đường dài trên những thanh đàn, âm thanh vang vọng từng nốt, đó chỉ mới là thử âm thôi.

Mã bắt đầu bởi nốt son nhẹ nhàng dạo đầu nhạc, vào bài, khúc nhạc du dương lắng đọng lòng người, cả căn phòng im lặng chăm chú lắng nghe, không ai dám thở mạnh, có người còn đứng đưa theo giao điệu của cậu nữa chứ.

Kết thúc bởi nốt trầm dứt khoát, khán đài vẫn không có tiếng vỗ tay nào cho tới khi Mã phẩy tay đứng dậy mọi người dưới sân khấu mới hoàn hồn vỗ tay kịch liệt tiếng vỗ tay âm âm như tiếng trống đánh.

Cậu cuối người cảm ơn, quay mặt mỉm cười với Kết như kiểu :“Mình chắc chắn thắng rồi ”- bước tới ghé kế bên Kết.

Kết thì cũng chẳng khác bọn người dưới là bao, mắt cô còn đang đông cứng không hề có ý sẽ chớp mắt luôn, lúc này cô cảm thấy xung quanh chẳng có ai ngoài mình và Mã, cậu ta đang đàn cho cô nghe như lời tỏ tình ngọt ngào, trái tim cô bình lặng như mặt hồ yên tĩnh đã bắt đầu gợn sóng bởi ai đang khuấy động

nó. Thành linh tâm trạng Kết tuột thẳng xuống hố giếng a. Nhưng trong một giây ngắn ngủi khóe môi Kết đã nhếch thành một nụ cười xảo quyệt.

Hoàn toàn khác với Mã nhẹ nhàng sâu lắng, cách thức chuyên nghiệp của cậu bị Kết làm cho té ngửa, cô không ngồi xuống ghế để đàn mà ngồi trên một cái ghế cao hơn cái đàn gấp hai lần, và ngộ nghĩnh hơn Kết không đàn bằng tay mà bằng chân a. Các ngón chân thẳng tắp với bàn chân trắng ngần khiến ai nhìn cũng mê, chúng điêu luyện trên từng phím đàn, không khác gì những ngón tay đang rê đàn.

Mã đỏ khóc đỏ cười với Kết, có phải không vậy đàn bằng chân cũng được sao?

Chưa bao giờ cậu thấy điều ngộ nghĩnh như vậy, phút chốc đã quên mất đây là trò cá cược a, khi kết thúc bài đệm đàn người đầu tiên vỗ tay không ai khác là Mã, cậu liên tục vỗ tay khen hay còn cười rất tươi nữa, đến khi nghe thấy dưới khán đài tiếng vỗ tay như sấm làm rung chuyển nền đất cậu mới tỉnh ra.

Mã Mã đã bị nóc ao bởi Kết Kết a!

Kết huếch mặt nhìn Mã, cười gian, kì này Mã không còn đường sống rồi.

Giờ đây Mã Mã chỉ còn cái xác không hồn, đứng như trời trồng khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

END

7. Chương 6: Công Cụ Phát Tiết

Cuộc cá cược nằm ngoài dự đoán của Mã, cứ nghĩ rằng mình thắng ai ngờ lại thua thảm hại, cuối ngày hôm nay cậu phải mặc váy chạy quanh trường không biết sau này mặc mũi còn có thể để ở đâu nữa.

Bốn tiết còn lại thật sự trôi qua rất nhanh nha, Mã Mã dành trọn tiết học để nghĩ kế sách trốn về an toàn để không bị phát hiện a.

.....RENG.....RENG.....

Tiếng chuông kết thúc tiết học vang lên cũng là lúc Mã chuẩn bị phi thẳng ra cửa mà chạy trốn, nhưng có ai ngờ cậu không thể nhúc nhích nổi, thở còn không được chứ nói chi cử động, bên tay phải mình là Giải Giải cô đang cầm cây chổi nhíp nhíp vào tay, bên trái lại là Kết Kết cũng cầm cây chổi, mắt hạnh trừng to nhìn cậu.

-Tính chuồn à? Không dễ nhá, đi thôi có đồ rồi này.

Kết nắm cổ áo Mã mà lôi mà kéo, dừng chân trước phòng thiết kế của hội lớp 11, cô buông cậu ra một chân sút bay thẳng vào bên trong.

Một lúc sau, Mã được bên trong " hộ tổng " ra đã trở thành một con người khác. Lúc này vào là cậu nam sinh đẹp trai, bây giờ ra lại là cô nữ sinh " duyên dáng " đầy cơ bắp và quá cao. Vạt váy quá ngắn chỉ cần nhẹ khom người xuống thì ôi thôi lòi ra hết trơn à.

-Đẹp đấy!!

Kết giơ ngón cái chĩa thẳng lên, miệng không giấu nổi nụ cười hóm hỉnh, Giải thì lặn quay dưới đất mà ôm bụng cười nghiêng ngả.

Mã Mã chưa bao giờ thấy mình mặc đồ con gái như thế nào? cũng quay lưng nhìn kiếng, xem chút nữa cậu đã xỉu mặt luôn. Chân dài thì không nói đi, mang giày thể thao cũng chẳng có gì đáng nói, cái mà làm cậu không chấp nhận được là tại sao cái áo quá nhỏ và cái váy quá ngắn, cứ như người khổng lồ mặc đồ kẻ tỳ hon vậy a.

-Mình...hh khôn..g mặc.. được không?

Mã cuối đầu nhìn Kết, thứ nhất vì cô lùn hơn cậu, thứ hai cậu không muốn ai thấy cái bản mặt này của mình lúc này.

-Không

Kết vừa dứt lời đã lôi Mã ra ngoài phòng.

Dưới sân vận động chật nít người, ai cũng có mặt tại đây để xem Mã Mã chạy trong sân mặc quần áo nữ sinh.

Nhân vật chính xuất hiện, trên hàng ghế ngồi của khán giả vang tiếng hò hét, vỗ tay, trêu chọc,... Mã nhắm mắt thở dài :” Ai bảo mình cá làm chi ”- cậu đành chịu thôi, co chân lên chạy quanh sân, nhưng cứ cuối mặt xuống không dám ngước lên.

Vừa kịp lúc xe chở hoa đến, yêu cầu lúc sáng của cậu được người ta làm rất tỉ mỉ, chỉ cần cậu chạy tới đâu là cánh hoa lại rơi tới đó, bây giờ ai mà đứng kế Mã chắc chắn sẽ ăn ngay một đám, dù là người hiền lành và không thích đánh nhau đi nữa, cậu cũng chẳng hiền lành gì cho cam a.

Phía dưới hàng ghế có hay không trời xui quỷ khiến thế nào đều có mặt Ngư, Thiên, Bảo, Dương, Song, Sư. Chứng kiến cảnh Mã mặc váy làm sáu người biến sắc, mặt ai cũng đen như nhọ nồi, tội nhất là Song Tử, cô xém tý nữa là ngất tại chỗ rồi.

-Thế này là sao?

Sư Tử hỏi Yết, hần nhún vai tỏ mình là người vô can a.

-Kết em bày trò à?

Cũng chỉ có anh trai là hiểu em nhất, Bảo Bình ghé vào tai Kết hỏi nhỏ cố không để cho Song và Sư nghe thấy.

Kết cười hí hửng gật đầu. Cả Ngư, Thiên, Bảo, Dương đều lắc đầu bởi cái tính quỷ quái của Kết a.

-Giải - Ngư tối nay hai đứa con ở nhà, ba mẹ có chút chuyện cần nói- Ngư quay sang hai đứa con mình căn dặn.

-Vâng ạ- cả hai đồng thanh.

Trời hừng tối nhưng trò biểu diễn mặc váy chạy dưới sân vẫn chưa có ý định dừng a.

Sau khi xem biểu diễn xong, Giải và Ngư trở về nhà ngay như lời mẹ dặn. Kết thì hộ tống Mã, vì chẳng có ai dám đến gần cậu cả sợ bị ăn đập đấy, Xử và Yết thì đi đến quán bar quen thuộc.

Tại nhà Giải - Ngư

Sự có mặt của Dương, Bảo, Song, Sư làm cho Giải và Ngư rất khó hiểu nha, cứ nghĩ cha mẹ bảo về để nói chuyện riêng chứ.

-Có chuyện gì vậy mẹ?

Ngư hỏi.

-Ngày mai ba mẹ và anh chị Dương Bảo, cả anh Sư sẽ sang Mỹ có việc, ít nhất hai tuần chúng ta sẽ về, ở đây con có thể lo cho chị Song được chứ?

Bà Ngư trả lời.

-À tưởng việc gì, cứ tin tưởng ở chúng con ạ, chị Song sẽ được phụng dưỡng như một bà hoàng.

Ngư vỗ ngực bộp bộp ra vẻ mình rất bảo đảm nha.

-Còn Mã và Yết thế nào ạ?

Giải thắc mắc, không phải cô không muốn chăm sóc chị Song chỉ là còn hai người kia thì sao?

- Mã sẽ sang đây, Xử cũng vậy, Kết nữa, Yết thì nó vẫn chưa nói gì- Đây là câu nói hợp chung khi Song, Sư, Bảo cả Dương mỗi người thêm một chút vào.

Giải với Ngưu cũng không có ý kiến gì nhiều, gật đầu như hiểu nhưng trong đầu lại hiện ra dòng chữ chạy :” Định làm nhà mình thành chỗ ở tập trung cho người tị nạn à ”- chỉ là câu nghĩ đùa thôi.

2h sáng

Cuộc điện thoại của Kết làm cho Ngưu lẫn Giải giật mình tỉnh giấc nội dung câu chuyện như sau: Kết và Mã đến quán bar rước hai ông trời về thì vác được một ông còn ông kia đã khoác vai em nào đó đi thẳng vào hotel ” Ái Quỳnh ” rồi, mà đó không ai khác là Yết a.

Ngưu nổi điên định đi đánh hấn một trận nhưng Giải ra sức can ngăn, bảo Ngưu đi lo cho Xử đi, cậu ta đang say như chết tại nhà Mã kia, dù không muốn nhưng Ngưu bị Giải hộ tống ” dụ dăng ” lên xe của Kết bay thẳng tới nhà Mã.

Hotel Ái Quỳnh cũng không xa nơi Giải sống là bao, cô đi bộ từ từ tới đó mà tim đập liên hồi, không phải hồi hộp mà là đau, phải hiện giờ trái tim của cô rất đau, cô thật muốn moi nó ra xem thử có bao nhiêu vết cắt bởi Yết rồi. Cười nhạt, cô mượn một phòng kế phòng hấn, ung dung lấy chiếc cốc thủy tinh áp tai vào nghe động tĩnh bên kia.

Im lặng

Thở dốc

Tiếng rên kinh tởm của người con trai cô yêu và tiếng nấc sung sướng của người con gái lạ nào đó, cô ngồi sụp xuống sàn nhà, vùi mặt vào lòng bàn tay mà rơi lệ.

6h sáng

Giải mở cửa phòng mình, đặt ghế ngồi cạnh cửa đôi mắt sưng vù vì khóc, giờ đây nó vô hồn nhìn ra phía cửa chờ đợi kẻ bội bạc kia bước ra.

Không lâu sau, tiếng mở cửa phòng bên cùng tiếng bước chân đi ra, Giải vọt nhanh ra cửa chặn ngang hai kẻ tội lỗi.

-Sao lại ở đây?

Yết giựt mình, ngạc nhiên không ngờ món đồ chơi bé nhỏ hay ghen lại có mặt tại nơi này, chẳng lẽ giờ này cô phải ngủ ngon giấc tại nhà rồi chứ.

Giải lờ câu hỏi của Yết mà quay sang phía cô gái, cô không lầm thì nhỏ này là Nhã Tịnh 10C, hôm trước có đến lớp Yết vài lần rồi bị cậu đuổi đi cứ nghĩ đây là cái đuôi như mấy con khác nên Giải cũng quan tâm nhiều, nay lại.

-Chào em, Nhã Tịnh!

Không ngờ thái độ của Giải lại quá lịch sự làm cho Yết khó hiểu hấn trăn trăn mở mắt nhìn cô, vẻ phòng bị.

Cô gái e ấp không dám ngẩng đầu, thấy người đối diện không có vẻ thù địch, với lại ai chẳng biết Giải Giải rất hiền lành có chuyện gì cũng chẳng bao giờ làm đau người khác, cô ta đưa tay ra định bắt lấy tay Giải.

Chát Chát

Đứng hình, cả Yết và Nhã Tịnh

Giải giựt tay lại tát hai bạt tay thật mạnh và nhanh vào mặt Tịnh Tịnh, cô gái ngã người chốc lát, mắt đỏ hoe lệ tuôn ” ào ào ”

Thiên Yết thấy thiên hạ nhỏ bên cạnh khóc, nổi cơn điên

Chát

Tát thẳng một bạt tay vào mặt Giải, rồi quay sang lau nước mắt cho Nhã Tịnh kéo cô ấy đi để mặc cho Giải ôm mặt đứng khóc nơi hành lang.

Yết đánh Giải không phải vì thương tiếc Nhã Tịnh, cô ta là một dân chơi, cũng chẳng có trình tiết gì cho cam, hai đứa đã ngủ cùng nhau và đó cũng chỉ là tình một đêm, ăn bánh trả tiền thôi. Yết đánh Giải là

vì hắn ghét người nào lên mặt với mình, ghét cái thói ghen tuông ấy, con trai không như con gái, hắn cần nhiều người để giải quyết sinh lý của bản thân chứ, nên biết hắn chưa bao giờ để người con gái nào bên cạnh quá một đêm như Giải cả. Cô càng ngày không biết giới hạn của chính mình rồi.

Trở về nhà của mình, Giải bồn thần ôm má sưng tấy, cùng đôi mắt sưng úp vì khóc quá nhiều, cô nhìn đôi tay mình, tại sao cô lại mất kiểm soát như thế?

Và chưa bao giờ Yết đánh mình trước cô gái khác, dù hắn có trăng hoa tới đâu chẳng nữa, mỗi lần bắt ghen cũng chỉ lơ cô mà kéo người ta đi, lần này hắn lại tát cô vì cô gái ấy. Giải đau lòng nằm ịch xuống giường tay ôm nơi má tay đặt ngay tim, cố gắng không ỉnh thét thật to, cố không để nỗi đau ăn mất tâm hồn mình, thúc thích cô chìm vào giấc ngủ mà không hay biết giờ này ba mẹ và cả Dương, Bảo, Sư đã đi từ ban sớm.

Ngưu không về nhà mà đi thẳng tới trường cùng với Xử, trải qua đêm qua khi Xử đã say ôm cô vào lòng mà khóc, chưa bao giờ cô thấy cậu lại yếu đuối đến vậy.

Cô cảm thấy tội cho Xử và không thể giấu đi được tình yêu mình vẫn còn dành cho cậu quá nhiều hai người đã đến với nhau lần nữa.

Xử ôm vai Ngưu để cô tựa vào lòng mình, cậu khẳng định:

-Hãy tin ở mình, mình sẽ không để cậu rời xa lần nữa đâu, tớ yêu cậu rất nhiều, Ngưu!

Ngưu vuốt ve má Xử, cô mỉm cười, cô yêu khuôn mặt này, cô yêu con người này, cô yêu tất cả từ người đang ôm cô trong lòng. Đúng vậy, Ngưu rất yêu Xử.

Sau khi đưa Nhã Tịnh đến trường, Yết không vào mà quay về nhà mình xem Giải có về không hay đi đâu a, đến bây giờ hắn vẫn còn tức giận vì chuyện lúc sáng nhưng cũng bắt giác lo không biết cô gái ngốc đó có làm gì bậy không.

-Giải, có ở nhà không?

Hắn toang cửa bước vào la lớn, đáp lại là không gian yên tĩnh, như vậy cũng đoán chắc cún con giận chủ về nhà mẹ đẻ rồi, hắn quay đầu định đi thì cảm giác nhà hôm nay có cái gì đó là lạ, à có giày của con gái nhưng không phải của Giải nha. Hắn đi thẳng tới phòng Mã Mã, mở nhẹ cửa phòng ra.

-Cái đồ thôi như cậu có buông ra không, nhanh đi học trễ giờ.

-Không mình không đi, đánh chết cũng không đi.

Trời ạ cảnh tượng thật khủng khiếp, Kết nhà ta đang vận hết nội công để kéo Mã Mã đáng thương ra khỏi thanh cửa sổ, Kết muốn đi học còn Mã thì nhất quyết không đi. Cũng tại ngày hôm qua đấy, hôm nay vào trường chắc chắn không có lỗi để chui luôn ý, mất mặt gần chết à.

-Không lẽ định nghỉ học luôn à?

Kết buông tay chống nạnh, nhìn Mã đang thảm hại không dám buông thanh sắt ra, cậu gật đầu, rồi lại lắc đầu, cứ lắc rồi gật làm cô phát điên quất:

-CẬU MUỐN GÌ ĐÂY?

-Huhu ỉnh nghỉ ba ngày đi, mình cần bình tĩnh mà.

Mã cầu xin ôm lấy eo Kết vờ khóc nức nở.

Yết không biết có nên đẩy cửa bước vào lần ra đất mà cười hay nắm cổ thằng em quảng nó vào trường để mình xem kịch vui không? Một lúc suy nghĩ hắn đã đưa ra quyết định, tông cửa bước vào phụ Kết một tay lôi tên Mã đang bàng hoàng quần quai đến trường.

-Cứu mạng a, không đi đâu

Bị chơi hội đồng Mã kêu la như mèo gào, nhưng không thể làm gì khác.

Cuối cùng cũng phải đến trường!!!!

Kịch vui thì không có, may cho Mã đã vào tiết từ nửa tiếng trước a, không thì Mã đã vờ chết lăn trên đất để được về nhà rồi.

—Nhà Giải—

Yết không gõ cửa mà đi thẳng vào trong luôn, cái nhà này hắc rành như trở bàn tay ý, bước vào phòng Giải hắc nhìn thấy cô đang nằm úp trên giường ngủ ngon lành, hắc tiến lại gần mới để ý khuôn mặt cô, phía má trái sưng tấy năm dấu tay của hắc, còn đôi mắt sưng vù chắc có lẽ khóc rất nhiều.

Khóe môi hắc vẽ một nụ cười nhẹ, không chắc là cười vì chỉ giống cái nhếch mép thôi, hắc đưa tay nắm tóc cô giựt mạnh khiến Giải đang ngủ phải bừng tỉnh, đau đớn ôm đầu.

Ngước đôi mắt ngạc nhiên nhìn Yết, cua con mí mắt chùng xuống, tim thất chặt.

-Không vui khi thấy tao à, sủng vật?

Yết nghiêng răng ken két, một tay nắm tóc, một tay bóp chặt chiếc cằm nhỏ nhắn của Giải để cô nhìn thẳng vào hắc.

-Đừng mà, làm ơn... đau.. rất đau huhu

Cua con bắt đầu khóc vì hắc nâng lực tay kéo mạnh tóc cô.

-NÍN

Yết quát, cần phải dạy cho sủng vật của hắc biết nghe lời bắt đầu từ bây giờ.

-Để tao nói rõ lại ày hiểu, nên hiểu vị trí của mình, đừng làm những chuyện ngu ngốc như sáng nay, nếu không....

Đôi mắt hắc ánh lên vẻ dữ tợn, đôi tay ma mãnh đè Giải xuống giường, xoa nắn đôi gò bồng một cách mạnh bạo, thô bạo xé nát bộ đồ trên người Giải, hắc vân vê từng tất da tất thịt, cắn rồi lại mút đầy chỗ xanh chỗ đỏ trên làn da trắng hồng của cua. Cả người cô bị kích thích mạnh mẽ, nếu ai biết cua lộc thì có thể hình dung được bộ dạng của Giải lúc này.

Hắc nắm tóc Giải giựt mạnh ra sau, thúc cậu nhỏ đã cương cứng vào miệng cô liên tục đẩy vào rồi lại đẩy ra, cô không thở nổi cũng không cử động được nước mắt ứa ra, chính lúc này cô thấy mình thật rẻ tiền, thật thảm hại, tình cảm của hắc đã bị chó tha đi đâu rồi, hắc đã vứt bỏ tình yêu cô dành cho hắc nơi xó xỉnh nào vậy. Tim cô chết lặng.

-Mày thật biết cách làm tao nổi hứng đấy, ôi con ** của tôi, mày là của tao hahaha

Yết, hắc như kẻ tâm thần nghiện tình dục, không phải mới làm với người khác đây sao? Bây giờ vẫn còn sức để làm với cua à, tên bò cạp kéo chân cua dạng ra thúc mạnh cậu nhỏ vào sào huyết sâu, tử cung thất chặt vì cú thúc đột ngột, Giải khẽ ưỡn người lên để chính mình xoa dịu cảm giác đau buốt phía dưới.

-Đau..a...đau..

Hắc vận động kịch liệt, hắc muốn thấy khuôn mặt đau đớn của thiên hạ dưới thân, khi cô càng đau càng muốn xô hắc, hắc lại càng kích thích, càng thúc mạnh vào trong.

-Aaaaaaaa

Hai tay hắc bầu chặt vào vai Giải, mặt ngã úp vào hõm vai cô, thỏa mãn rên to rồi lấp đầy trong người cô. Người cua khẽ giựt nhẹ, đau đớn, chết lặng đi.

Yết đứng dậy lau sạch sẽ phía dưới mình rồi nhìn Giải nằm trên giường, quần áo rách tơi tả, trên người còn lưu lại dấu vết của hắc từ bạt tay đến dấu hôn, chú ý xuống phần dưới cô nơi đó có chút màu đỏ tươi, chắc có lẽ lúc nãy hắc làm quá mạnh chăng?

Hắc vương tay định ôm Giải vào lòng lau cho cô, không ngờ cô né tránh lui vào góc giường cuộn tròn thân mình lại. Đúng vậy, cô cảm thấy mình thật sự quá dơ bẩn, mùi hương cô ả kia còn trên người hắc vậy mà hắc lại làm việc đó với mình, ngốc nghếch trước giờ chỉ mình cô yêu đơn phương hắc, còn hắc chỉ xem cô là công cụ phát dục để lợi dụng thôi.

Thiên Yết thấy cô từ chối cũng không nói nhiều quay mặt bỏ đi, trước khi ra khỏi cửa còn nói:

-Bị tao chơi bao lần rồi còn tỏ vẻ, nhớ kĩ vai trò của mình, tao và mày không tồn tại tình yêu, đối với tao mày chỉ là công cụ phát tiết, mày muốn làm gì tao không quan tâm, đừng bao giờ nhún tay vào chuyện của tao.

Hắn đi, để lại cô ôm chính mình mà khóc, lại khóc, bao năm qua lúc nào cô cũng đều khóc vì hắn. Cô tự hỏi: Đến bao giờ anh mới khóc vì tôi?

Suy nghĩ ngu ngốc thoáng qua :” Có phải em chết anh sẽ khóc vì mất đi em, một món đồ luôn phục tùng anh? ”

END

8. Chương 7: Trò Chơi Bắt Đầu

Trễ học, Kết tức giận lườm Mã, cậu thì không quan tâm tới anh mắt giết người của cô mà nhìn xung quanh xem có ai nhìn mình không, may mà ai cũng nhìn thẳng về phía trước chăm chú nghe giảng bài nếu không chắc cậu sẽ toang cửa mà chạy trốn mất.

Kết cảm thấy hài hước nên che miệng cười về hành vi khó coi bây giờ của cậu.

Cạch

Tiếng mở cửa lớp, làm mọi người đều dời mắt khỏi bảng đến cửa.

Bước vào là ông thầy toán có thân hình di động trên đầu, còn sau lưng ông ta vẫn còn một người nữa, ai cũng nghiêng đầu muốn nhìn người bí ẩn ấy, khi bước chân người ấy bước vào cả lớp nín thở, tròn mắt nhìn nhau.

Thật đẹp!

Bước vào là một cô gái xinh đẹp, cặp mắt to tròn với hàng mi cong vút, chiếc mũi cao nhỏ nhắn, đôi môi mỏng mím mím đáng yêu, làn da trắng như tuyết, đáng người quá ư là cân đối đó chứ. Các bạn nam sinh ai cũng đều in rõ hai trái tim trên con mắt họ, còn phía nữ sinh ghen tỵ có mà hâm mộ cũng có. Chỉ duy nhất cậu Mã Mã đang cứng đờ người ra.

-Này thấy gái là mê hà.

Kết huyết mạnh cù chõ vào người Mã, cô gái trên bực quen quen nhưng không nhớ rõ là ai, bệnh đang trí của cô nó lại tái xuất rồi.

-Hả, đâu có, đó là Tổ Nhi mà.

Mã oan uổng giơ hai tay lên, làm mặt cún con. Kết sực nhớ ra là mối tình đầu của bé ngựa nhà ta năm lớp 9 đây mà, cô ta đã đá Mã một cú đau điếng đến giờ Kết vẫn không quên được sự thảm hại của cậu vào lúc đó đâu. Kết lườm lườm Tổ Nhi, quay phắt đầu qua nheo mắt cảnh cáo Mã:

-Cậu mà lén phen muốn quay lại tình cũ thì chết với tôi đấy, hứ

Mã oan uổng bóp vai Kết:

-Không bao giờ, Mã chỉ có Kết thôi!

Nghe lời đó của Mã, Kết sưng lỗ tai gì đâu á nhưng mà vẫn giữ mặt lạnh huếch lên cao. Mã đương nhiên biết Kết đang thích thú cỡ nào mà, cậu liên tục xoa vai của cô như một tên vuốt mông ngựa vậy.

Hành vi của hai người tuy không quá phô trương, chẳng ai để ý nhưng không thể lọt qua cặp mắt của Nhi, giờ đây trong mắt cô ta chỉ có sự tức giận che giấu sau nụ cười thân thiện giới thiệu mình với cả lớp.

-Chào các bạn mình là Trương Tổ Nhi, từ Canada chuyển đến đây rất mong được các bạn giúp đỡ.

Cô lên tiếng, giọng ngọt ngào đồn ngã bao trái tim nam sinh, sau đó còn nháy mắt nữa chứ, làm cả lớp náo loạn lên.

-Tất nhiên rồi, tất nhiên...- nam sinh ồn ào reo lên

-Xem vẻ mặt lẳng lơ của cô ta kìa, thấy ghét...- một vài nữ sinh ganh tỵ

Thiên Yết trở lại trường với tâm trạng bức xúc không thể chịu nổi, hần bực vì cái né tránh của Giải lúc này.

Bỗng hần thấy bóng dáng ai đó khá quen, suy nghĩ thế nào mới sực nhớ hô to:

-BẠCH NGỌC TRINH

Cô gái quay lại, nhìn Yết mỉm cười.

-Thật lâu không gặp nhỉ?

Ngọc Trinh đi đến bên cạnh Yết, cả hai hàng huyên đi đến lớp, hần được biết cô mới trở về nước hôm qua, bao năm qua đi, cô nói nơi cô đến là địa ngục, bây giờ về nước còn học chung lớp với Yết nữa 12A.

Khi cô xuất hiện cùng hần nơi cửa lớp, ai cũng bàng hoàng nhìn chăm chăm vào Trinh, cô ta xinh đẹp hơn, duyên dáng hơn, và ra dáng người lớn hơn, nhưng trên nét mặt không giấu được sự buồn bã khiến người người đối diện đau lòng.

Xử siết chặt tay, đôi mắt ánh lên sự nguy hiểm nhìn con rắn độc được nguy trang quá tài tình bởi lớp lông cừu đáng yêu trước mặt, đã ba năm nay cậu muốn xé nát con người này và bây giờ cái ước mong đó sắp thành sự thật rồi, nếu có cơ hội cậu sẽ giết chết cô ta.

Ngư thấy Xử siết chặt nắm đấm cô hiểu cậu ấy đang nghĩ gì, nhưng cô vẫn tin trong chuyện này người có lỗi là Xử, Ngư nắm bàn tay Xử khẽ đưa lên má mình giúp cậu ấy bình tĩnh lại, dù có chuyện gì đi nữa, cô cũng không rời xa Xử vì chính lúc này cô định ninh mình không thể nhường Xử cho Tổ Trinh dù cô cảm thấy rất tội nghiệp và đáng thương cho cô ta.

-Xin chào, các bạn chắc ai cũng biết mình rồi nên không cần nói nhiều đâu nhỉ? Mong các bạn đừng tránh xa mình, cảm ơn các bạn.

Bạch Ngọc Trinh cuối đầu chào lớp và thầy, cô đi xuống ngồi đối diện với bàn của Ngư, nở nụ cười thân thiện cô chào trâu con như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng trong tích tắc đôi mắt Trinh đã nhìn xuống đôi tay Xử và Ngư đang nắm lấy nhau, cô ta cười thầm trong lòng, nhưng vẫn ung dung chào Xử, ngồi xuống ghế mình.

Yết ngồi sau lưng Trinh, hần quan sát từng nhất cử nhất động của bọn họ, thật sự đây là một màn kịch quá hay quá hấp dẫn, nhưng với vai trò người bạn hần mong Xử không mất đi tình yêu của mình, Yết không thể giấu được nụ cười nhạt vì hần biết Bạch Tổ Trinh là kẻ cực kì nguy hiểm, biết từ nào? Có lẽ vào ba năm trước, cái ngày cô vờ bị sinh non và nhập viện đấy.

—Nhà Giải—

Tinh tong... tinh tong...

Chuông cửa vang lên, Giải đang nằm trong bồn tắm, lấp đầy trên người là bong bóng trắng, cô ngờ ai đang ngoài cửa nhỉ? Lâu rồi mới có người bấm chuông a, xém tý nữa cô đã nghĩ nhà mình không cài chuông rồi hoặc nhà vô chủ rồi, ai vào nhà cũng đi te te như nhà họ riết Giải cũng chẳng thèm khóa cửa.

-Ra đây

Giải mặc nhanh chiếc váy satanh mỏng chạy thẳng ra cửa, thật thì gấp quá có cái váy thôi, áo ngực quần lót cũng không mặc luôn, nhìn vào chắc chắn sẽ có kẻ sịt máu mũi mất.

Cạch

Mở cửa ra, Giải đứng yên như tượng đối diện với người con trai có nụ cười ấm áp như ánh dương, trái tim Giải bỗng loạn nhịp, nó nhảy căng lên như muốn bay ra khỏi lồng ngực cô a. Thật sự mừng quá đó mà.

-Chào bé cua ngốc, em vẫn như vậy không mặc đồ bên trong à, lớn rồi không phải con nít như trước nữa đâu.

Anh ta bước vào nhà khi chưa có sự cho phép của Giải và không quên thuyết giáo về cách mặc đồ của cô.

-Triệu Phong, sao anh lại ở đây?

Câu hỏi ngu ngốc chưa kìa, nhà anh ta đối diện a, chỉ vì đi du học nên căn nhà không có ai thôi, giờ anh ta về thì ở đó và qua đây chào cô, thế cũng hỏi.

Triệu Phong vương tay ôm Giải vào lòng, anh ngồi xuống ghế salon không quên trao nụ cười thần bí cho cô.

-Anh nhớ em quá, em mới tắm à thật thơm.

Anh ta vẫn như năm năm trước luôn thích đặt cô vào lòng, ngửi lấy mùi trên cơ thể cô, anh ta nhẹ nhàng làm trái tim đang đau của cô bỗng ấm áp lạ thường. Giải đã quen ngồi trong lòng anh như thế này từ nhỏ, cũng chẳng có gì ngại ngùng nên đưa tay bóp cái mũi anh lại, nhe răng cười tít mắt.

Phong vương tay gỡ cái vật chắn ngang chiếc mũi cao của mình ra, bặm môi cảnh cáo, anh nhìn xuống bây giờ mới để ý, phía trong tất da thịt kia có rất nhiều dấu xanh đỏ lạ thường, trong phút chốc đôi mắt anh sa sầm, tay nhanh chóng lột luôn cái đầm mỏng của cô.

Cái này làm Giải bất động này, hồi nhỏ có cởi đồ tắm mưa chung nhưng đó là về lúc bốn năm tuổi còn bây giờ thì mười mấy rồi, cởi đồ thật không hay.

-Phong anh làm cái gì vậy?

Giải la toán, muốn đẩy anh ta ra, nhưng lực của anh mạnh hơn cô, đè cô nằm thẳng xuống ghế.

-Ai đã làm thế này với em?

Triệu Phong chưa từng hung dữ thế này với Giải cả, anh biết mình đã quá trớn, cô đưa đôi mắt vô tội trong suốt đã ánh lệ nhìn anh không tin trước mặt mình là Triệu Phong dịu dàng năm nào.

Anh thở dài, nhặt chiếc đầm mặc lại cho Giải ôm cô trong lòng hít lấy hít để hương thơm ngọt lịm nơi cổ cô.

Thật khó khăn để kìm chế chính mình khi người con gái mình yêu nhất lại rơi vào tay kẻ khác. Giải úp mặt vào hõm vai anh nên không biết khuôn mặt Phong giờ đây hằn lên những tia máu rất đáng sợ, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

-Anh xin lỗi!

-Không, em không trách anh, anh ơi, em buồn ngủ quá!

Vẫn như ngày xưa, Giải thích nhất nũng nịu với Phong, mỗi lúc mệt mỏi hay bị đánh đòn, Giải lại chui vào lòng anh mà ngủ, dù anh có làm sai với cô điều gì cô cũng không trách bởi vì, Triệu Phong là người anh trai thân thương của cô. Chỉ là người anh trai duy nhất mà Giải muốn bên cạnh.

Phong mỉm cười, thiên hạ trong lòng vẫn không thay đổi, vẫn như ngày nào, ngốc nghếch đáng yêu, anh vỗ nhẹ lưng cô, con cua không biết tốt xấu đã ngủ trên người anh từ lúc nào không hay.

” Giải, anh yêu em, kẻ đã chiếm được em trong thời gian anh vắng như vậy đã quá lợi cho hắn rồi, từ bây giờ em là của anh ”- Triệu Phong nghĩ thầm bế Giải lên phòng, trước khi đi không quên đặt nhẹ lên môi cô một nụ hôn. Tình yêu của anh, em là của anh mãi mãi!!!

”Trò chơi bắt đầu khi đối thủ đã sẵn sàng vào thế. Quy luật duy nhất không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục tiêu.”

Triệu Phong nhận được phong thư không ghi tên người gửi nhưng anh biết chắc lá thư này được gửi bởi ai, anh vò nát rồi vứt vào sọt rác, bàn tay không ngừng quay viết, mắt đắm đắm nhìn ngôi nhà trắng đối diện, nơi cửa sổ nhỏ tầng một có bóng dáng ai lướt quanh phòng.

Cách

Tiếng cửa phòng bật mở, anh vẫn không phản ứng gì, anh biết người vào là ai. Hỏi:

-Nhiệm vụ sao rồi?

Phong quay lưng với người bước vào, nhất cử nhất động người sau mình không cần nhìn cũng biết.

-Câu chủ, tôi đã vào được trường Hoàng Gia và bắt đầu tiếp cận nhưng vẫn chưa gặp được cái tên ấy.

Người bước vào là một cô gái, đôi mắt to tròn đáng yêu, làn da trắng mịn cùng với vẻ đẹp mê hồn, bất cứ chàng trai nào nhìn vào mà không mê mẩn nhưng đối với Triệu Phong khó hiểu dù cô có quyến rũ anh cỡ nào, cô có thể đạt được cũng chỉ là thân xác chứ không đoạt được trái tim anh.

-Tổ Nhi, tôi luôn xem cô như em gái nên đừng làm tôi phải thất vọng. Được chứ?

Anh xoay người lại, đối diện với Nhi, cô gái ăn mặc gợi cảm để lộ cảnh xuân ra ngoài. Đôi má cô ta phớt hồng nhìn thật say lòng người, Tổ Nhi khẽ gạt đầu, cuống mắt vờ then thùng. Nếu trước mặt là một người đàn ông khác, có lẽ đã chết mê chết mệt cô nhưng Phong vẫn đáng vẻ lãnh đạm đó, anh tiến lại gần đề cô xuống giường.

Cởi bỏ chiếc đầm mỏng trên người Tổ Nhi, cảnh xuân động lòng người hiện ra phơi phới lấp đầy cảnh mộng tuổi thanh xuân, anh cũng bắt đầu cởi sạch đồ trên người mình, anh trườn cái thân mình to lớn bao phủ thân hình mỏng manh bên dưới. Đôi mắt cô ta say mê nhìn anh, còn anh đáp lại chỉ có nụ cười khinh bỉ.

Trong mắt Triệu Phong những người con gái khác ngoài Giải đều là đồ rẻ mạt, kinh tởm, bọn chúng đến với anh chỉ vì muốn hưởng cái lợi từ anh.

Nhếch mép, khuôn mặt anh vùi vào giữa ngực Tổ Nhi, bàn tay xoa nắn hai bầu ngực sữa vun cao, thú tính của đàn ông không bao có thể kiềm chế lại được. Anh nhắc móng thúc mạnh vào sào huyết Nhi khiến cô cong người, hưởng thụ sự sung sướng bất tận từ anh. Trên thân thể của cô ta anh không quan tâm, thiên hạ nhỏ đó có đau hay sung sướng, anh chỉ cần biết thỏa mãn chính mình, Phong thúc tới tấp tạo nên những tiếng.

Bạch... bạch...

Làm người khác đỏ mặt tía tai a.

Phong bắt đầu đẩy mạnh, cú hích nồng làm người Tổ Nhi chuyển động dữ dội.

-AAAAAAA

Cả hai cùng rên lên khi khoái cảm đã lên đến cực đỉnh.

———Tại Mỹ———

-Bây giờ phải làm sao đây?

Dương như muốn òa lên khóc, trong tay cô máu chảy đầm đìa, xung quanh đang bị vây kín không có lối thoát.

-Bình tĩnh nào, chúng ta sẽ không sao đâu!

Sư cũng như Dương trên tay cũng dính đầy máu, nhưng đây không phải máu của họ mà của người khác a. Dù mang tiếng là an ủi Dương nhưng xem ra anh còn run hơn cả cô đấy.

-Không thể tin chúng ta có thể mắc bẫy chúng được.

Thiên Bình thì không được may mắn lắm, tay không có máu nhưng chân trái thì có, vết thương nhỏ có hình tròn nhìn là biết do súng gây ra, từ đó máu chảy không ngừng, Song Ngư mất đồ hoe, lấy tay xé chiếc áo khoác cầm máu cho chồng. Nếu không tại bà thì cả bọn đều bị dính vào việc cái bẫy này.

Tối hôm trước:

-Sao cơ? Tiền bối Hạ bị bọn Z bắt à? Sự việc thế nào tôi muốn biết rõ.

Ngư đang ngủ thì chuông điện thoại reo, đây là đường dây bí mật không ai có thể phá vỡ được, bà nhắc máy nghe tin tức về tiền bối Hạ làm bà lo lắng.

Sáng hôm ấy, ông Hạ đến công ty bình thường, nhưng không ngờ đi được nửa đường xe bắt chợt rẽ hướng khác, dù rất nhiều vệ sĩ đi theo cũng không làm được gì, còn bị giết rất thảm, họ đều bị xoay nhiên ra làm thành cái bánh bao to a.

Nhưng sau đó lại có thông báo mới đã tìm được dấu vết qua GPS, xe đi về hướng đông.

Tin tức về ông Hạ bị mất tại đó không ai truy ra thêm được, Hạ Nhuận Văn rất quan trọng với hiệp hội H vì nếu nói đây là tiền bối thì sai rồi, đây là người thành lập ra hiệp hội này, ông ta không muốn nhún tay vào giang hồ nữa nên mới đưa Thiên Bình lên làm chủ, tiếc thay số phận trớ trêu dù đã rút ra nhưng vẫn bị hiệp hội Z nhắm tới. Nhiều lần gây khó dễ và kinh động hơn nữa là bắt cóc người.

Sau khi biết tin Ngư liền hối thúc chồng cùng với ba đứa cháu đi về Mỹ gấp, không ngờ đường dây bị xâm nhập, chẳng có vụ bắt cóc nào hết, cũng chẳng có ai chết, bọn Z phá vỡ đường liên kết của hiệp hội H giả làm kẻ bên ta bắt sống hết đám người Ngư. Người tính không bằng trời tính, đi được nửa đường thì có cuộc gọi thông báo đường dây bị hacker, cả bọn gấp rút chạy trốn. Không may lại bị phát hiện và truy đuổi.

Xui hơn nữa Thiên còn bị dính phát đạn ngay chân trái a.

Việc chạy thoát không thuận lợi, cả bọn chui thẳng vào cánh rừng ẩn nấp trong một hang núi nhỏ chờ người trong tổ chức đến giải cứu.

Trời không tiết đường người, khoảng 2h sau cả bọn được tìm thấy và được đưa trở về an toàn. Bọn Z chết thảm hại, chúng không ngờ rằng mình lại bị phát hiện, tất cả đều bị chặt đứt đầu gửi về cho chủ.

-Nếu bọn chúng đã muốn gây chiến, vậy hãy cho bọn chúng toại nguyện đi

Thiên tức giận quát, chỉ tay ra lệnh cho thuộc hạ đem thi thể an táng, đầu gửi cho ông chủ Z với lời nhắn:

“Trò chơi bắt đầu”

-Như vậy liệu có ổn?

Bảo một tay đỡ Dương, mặt lo lắng nhìn Thiên.

Bác luôn là người suy nghĩ thấu đáo, gây chiến như thế chẳng khác nào đưa tất cả trở về bảy năm trước. Con đường đầy máu tanh kia ư?

Bất giác, anh rung mình, đã lâu rồi anh không muốn thấy cảnh người chết phơi thây nữa.

Thiên không trả lời, ông vịn vai vợ khó khăn đi vào xe mất hút.

-Bác ấy thật sự tức giận rồi!

Dương nói. Cả ba cùng lắc đầu, có lẽ cuộc chiến sẽ đến trong nay mai thôi.

Tại hiệp hội ngầm Z

RẦM

-Bọn chúng muốn tuyên chiến với chúng ta sao? Được lắm, mau thông báo cho con trai ta, bắt đầu việc nó cần làm đi, yêu cầu của nó ta sẽ tuân theo

Ông ta ra lệnh cho thuộc hạ, tên thuộc hạ gật đầu chạy đi.

Hiệp hội Z ai nghe tới không sợ, ông chủ nơi đó mới nghe danh đã làm người ta gặp ác mộng mỗi ngày a. Ông ta là Triệu Vĩ, một người đàn ông rất bình thường, xuất thân bí ẩn chỉ biết vào mười năm trước ông ta thành lập ra Z và bắt đầu làm ăn buôn bán vũ khí trái phép, đến bây giờ chỉ cần hù lũ trẻ.

“Con không ngoan Triệu Vĩ sẽ bắt con đấy”

Lập tức bọn chúng nghe lời ngoan như cún con .

-Ông nghĩ khi nào chúng ta mới bắt đầu hành động?

Người đàn bà trẻ tuổi, mặc bộ đồ ôm sát người màu đen, cổ áo hở khiến ngực tách ra làm hai bên, lộ phần da thịt trắng muốt ở giữa. Thật hấp dẫn nha!

-X, em đã ngứa tay rồi à, nhưng không phải Ngọc Trinh vẫn còn bên đó sao? Để cho anh xem con gái em nó hơn em hay thua em đây.

Triệu Vĩ nghiêng người, gác hai chân lên nhau, vẻ mặt hóm hỉnh nhưng mang theo ý dò xét.

Người đàn bà tên X đứng dậy, bàn tay mảnh khảnh lướt nhẹ hai bên vai ông ta, dùng lực bà ta xoay chiếc ghế đối diện với mình, khom người xuống, khuôn mặt hai người gần trong gang tấc.

-Đừng đánh giá thấp Ngọc Trinh của em, con bé không làm em thất vọng bao giờ cả, vậy nên anh hãy cẩn thận thằng nhóc con cứng đầu của mình đi

X vắn vế ngón tay tháo từng cúc áo của Triệu Vĩ, đôi môi bà ta vừa lướt trên cổ ông vừa nói giọng khinh thường, đôi môi đỏ mọng vẫn cứ lướt xuống dưới đến khi ông ta thở hắt ra.

Buông người,

Bà xoay lưng bước đi không quên gửi theo nụ hôn gió.

Triệu Vĩ nhếch mép : " Em thật tinh ranh " - ông ta nghĩ thầm, cùng với trí tưởng tượng dâm dăng của mình.

————-Tại hiệp hội H————-

-Ngày mai chúng ta về.

Thiên chỉ nói nhiều đó, ông đi vào phòng không thấy bước ra.

Ngư thở dài rót chén trà, uống cạn.

-Bác gái à, thật sự như vậy sao?

Sư lo lắng hỏi, anh không muốn bây giờ có chuyện không hay xảy ra, anh sắp làm cha mà, nhờ có chuyện gì thì biết làm sao đây?

-Ta biết các con lo lắng, ta cũng lo vậy, nhưng nếu ông ấy đã nói vậy chúng ta đành như thế mà làm thôi.

Song Ngư lắc đầu, đứng dậy bỏ đi vào trong.

Còn ba người bên ngoài thật sự muốn gào thét luôn ý,

Ngày trước Sư được biết đến là một tay súng điêu luyện bách phát bách trúng, dù có cách xa mấy dặm vẫn không hụt một viên.

Dương cũng chẳng là hạn vừa, cô được đào tạo thành thực tất cả các loại võ, không cần vũ khí cô vẫn hạ được rất nhiều người.

Bảo thì chuyên về côn và chiến thuật, dù bất cứ kẻ mạnh nào đụng tới anh chưa chắc đã thắng nổi.

Song ngày trước rất nhanh nhẩu, chuyên gia đột nhập vào căn cứ bí mật, cô thông minh về hacker luôn phá bỏ sự phòng bị của kẻ địch từ bên trong.

Đó là về bảy năm trước, còn bây giờ Dương sợ gãy móng tay không đi biểu diễn được a, còn bây giờ Sư ngồi vẽ lâu quá không biết bắn có trúng như trước không nữa. Bảo thì bình thường, chiến thuật vẫn mưu mô như xưa nhưng côn thì thật sự không biết sao nữa.

Vấn đề ở đây là Song nha, cô ấy mang bầu không thể ra chiến được, trước kia cần phối hợp bốn người mới có thể thành công nay thiếu mất một người lại là người rất quan trọng, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Ai cũng ử rử ê chề, ngồi thi nhau mà thở dài nghe thật tuyệt vọng.

-Kì này chết là cái chắc a!

Cả ba đồng thanh, úp mặt xuống bàn than thở.

END

9. Chương 8: Ngọt Ngào

Chương 8: Ngọt ngào

Nhiều người lời qua tiếng lại, chuyện bé xé ra to, ngày trước Mã bị Tổ Nhi đá cũng bởi cậu quá yếu đuối không bao giờ đánh nhau như mấy cậu kia để tranh bạn gái. Thế mà thông tin không đáng tin cậy nơi đầu bung ra nói cậu như thế này.

” Mã từng bị gay nên Nhi mới chia tay cậu ”

Thật tội cho Mã, khi nghe tin đó cậu đang ngồi ăn ở căn tin cùng bọn Giải, Mã Mã ho sặc sụa cơm chui tận lên mũi nước mắt cứ chảy mãi không dứt. Kết không nhịn được, phá lên cười đến nổi lăn lộn dưới đất luôn.

Rầm

Tức giận cậu đập bàn, đứng dậy quát:

-Tên chó nào nói tào lao ra đây tao xem mặt chú cái coi!

Nhéch mép cười khinh, cậu xoay đầu một vòng, tất cả mọi người đều giựt mình, im thin thít không dám lên tiếng luôn. Mã thấy ai cũng cúi đầu ăn không nói gì nữa thì trong lòng khá lên chút, nhưng vẫn ra vẻ đi tới một tên nam sinh đang ngồi gần đó, nắm cổ áo hắn lôi dậy. Hỏi:

-Mày biết đứa....

Chưa nói hết câu Mã đã mở to mắt kinh ngạc.

-Triệu Phong

Cái tên này rất quen thuộc nha, vừa lên tiếng thôi thì cả bọn đồng loạt nhìn. Triệu Phong lên tiếng:

-Chú em lâu không gặp, gặp lại tôi mà chú chào hỏi kiểu này à. Tôi tổn thương đấy!

Phong vờ đặt tay lên ngực, nháy mắt đưa tình làm ọi người căn mắt ra nhìn hai người họ không khác gì tình nhân cũ gặp lại nhau nha. Mã đỏ tía mặt vì thái độ hòa theo tin đồn của anh, cậu buông tay mỉm cười, dứt tay vô tút quần, chữa lỗi:

-À, tại tôi không biết cậu về, sao lại không đến bên kia ngồi cùng bọn tôi đi?

Mã chỉ tay về bàn Giải. Phong mỉm cười khê gật đầu đi đến cùng cậu.

-Chào mọi người, có ai còn nhớ tôi không nhỉ?

Cũng không có gì cần thẳng cả, mọi người đều gật đầu cười với Phong, anh ngồi xuống cạnh Giải này giờ cặm cùi ăn không ngược lên, bên kia của cô là Yết cũng ngừng ăn từ khi nào nhìn chăm chăm vào Phong.

Phong cong khoe môi tạo thành một đường vẽ tuyệt đẹp trên khuôn mặt vuông vức quyến rũ của anh, đối mặt với Yết không hề mang theo sự trêu chọc. Anh đưa tay vuốt nhẹ mép môi Giải làm cô giựt mình ngẩng đầu, cả đám cùng đồng loạt nhìn Giải.

-Ăn uống không thay đổi nhỉ? Cơm dính tùm lum vậy nè.

Tim đập thình thịch, không phải rung động hay gì hết mà Yết đang ngồi kế bên a, thế nào hắn cũng hiểu lắm cô. Ai không biết cô và Triệu Phong từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, từ ngày bé cả bọn chơi cùng nhau lúc nào anh cũng lo cho cô thái quá khiến tụi nó cứ trêu sau này cô và anh sẽ lấy nhau a. Không ngờ năm năm trước anh đi du học, hai năm sau cô và Yết bắt đầu quen, cô chỉ yêu Yết và coi Phong như anh ruột của mình nhưng mà...

-Cô ấy không còn như xưa và chẳng cần anh quan tâm. Đi

Từ nhỏ Yết và Phong lúc nào cũng ghét nhau, đánh nhau thậm chí là muốn giết nhau đấy chứ, mà cũng lạ nếu nói Yết và Mã song sinh thì có ai mà tin khi hắn cùng Phong đứng cạnh nhau cứ như hai giọt nước ý, khuôn mặt tới tính tình hắn học y chang. Nhưng Mã với Yết thì là song sinh a, giấy khai sinh thậm chí Song Tử có thể làm chứng.

Thấy Phong vẫn như xưa đứng chạm đến người con gái này, bây giờ cô ấy là của hắn không còn của anh ta nữa, hắn đứng dậy nắm tay Giải kéo ra khỏi căn tin.

Triệu Phong vẫn giữ nụ cười không thay đổi, nhưng bây giờ trong tâm anh đang không được vui :” Hãy vui vẻ khi mày còn có thể đi, Giải là của tao”- nhìn theo bóng dáng hai người ra khỏi căn tin trong đầu hắn chỉ còn lại sự tức giận.

-Ăn đi, sao ai cũng ngớ ngẩn thế này? Chẳng thay đổi gì cả.

Phong quay mặt lại cười với đám người ngăn ra nhìn mình, anh lắc đầu rồi cầm cùi ăn, tưởng tượng đồng cơm đang nhai nát là khuôn mặt của tên Yết ấy.

” Tất cả tự mày chuốc lấy, tao đã bảo không được động vào cô ấy vậy mà mày....haha.... tích tắc thời gian mày vui vẻ không còn nhiều đâu ”

Anh nhếch mép nhẹ, uống chốc nước, đôi mắt ánh lên sự nguy hiểm.

-Aaa... đau quá... dừng lại... xin cậ...u

Yết sau khi lòi Giải lên sân thượng, khóa chốt, hắn đè cô vào tường không báo trước đã hành động, tuột chiếc quần lót ra nâng chân tiến thẳng vào âm huyết chặt hẹp chưa được thích ứng.

-Mày nên cẩn thận đấy, mày là của tao nghe rõ không?

Lực đạo càng mạnh, hắn dùng tay bóp chặt chiếc cổ thon dài ấn đầu Giải sát vào tường, cô không thở nổi lại rất đau ở dưới, ra sức gật đầu.

Đạt tới cơn tuyệt đỉnh, hắn rên to lấp đầy trong cô.

Trượt xuống vách tường cả hai thở hổn hển, hắn đặt cô trong lòng, vân vê, trêu đùa bầu ngực sữa của cô.

-Đừng bao giờ gần Phong quá, xin em. Anh sẽ giết hắn nếu như hắn tiến lại bên em đấy!

Giải đã ứa nước mắt, bỗng giật mình, ngược mặt lên nhìn thẳng vào Yết, không tin được đó là lời của hắn a, hắn chưa bao giờ nói nhẹ nhàng như thế với cô cả, mặc dù đang đau buốt ở âm đạo và nỗi đau ở tim nhưng khi nghe hắn nói như kiểu van nài ấy, khiến trái tim lẫn niềm đau của cô biến mất.

Cô gật đầu, choàng tay ôm quanh người hắn, áp mặt vào ngực lắng nghe tim hắn :” Có phải anh đã động tâm? ”- cô nghĩ thầm.

Chưa bao giờ Giải lại cảm thấy yêu đời thế này, cả ngày cứ hết nhảy tung tưng rồi lại cười rất vui vẻ nha. Ngưu thấy lạ nên hỏi:

-Hôm nay em sao vậy Giải?

Kết chen vô:

-Chắc bị Yết làm gì rồi khủng hoảng phải không?

Giải không đáp chỉ cười rặng rờ, quay mặt chạy thẳng ra khỏi phòng, hằng ngày cô luôn mặt mày chăm dầm đối mặt với mọi người hôm nay khác lạ làm ai cũng hoảng sợ, không biết có điên rồi không.

Xử xuất hiện từ khi nào ngoài cửa phòng Ngưu, tựa nghiêng mình vào cửa tay cho vào túi, cô quay ra thấy cậu, vui vẻ đứng dậy đi thẳng ra ngoài cùng Xử.

Kết lắc đầu, cầm cuốn tạp chí lên đọc, ai cũng có bấy đàn hết rồi còn cô ngồi đây một mình, nói mới nhớ không biết tên Mã đáng chết đấy đã đi đâu với Triệu Phong từ lúc tan học tới giờ còn chưa về a.

Quay lại với Xử - Ngưu

Nếu nói Giải - Yết là cặp đôi chuyên gia có rắc rối, thì Mã - Kết lại là cặp nhí nhảnh đáng yêu đúng tuổi học trò hơn.

Xử - Ngưu thì lại nhẹ nhàng, cuộc tình họ đã từng trải qua đau buồn, hiểu lầm nhưng đã yêu nhau dù có bao sóng gió cũng quay lại bên nhau thôi.

Hai người cùng về phòng Xử, nằm trên giường, Ngưu nằm trong lòng cậu. Xử nói:

-Ngưu à, Ngọc Trinh có đến tìm mình lúc này.

-Tối tận nhà mình à?

Ngưu ngẩng đầu dậy nhìn Xử, cô không tin cô ta lúc này lại có thể tìm cậu, không những thế lại đến tận nhà cô nữa chứ. Xử ôm lấy Ngưu chặt trong tay, chậm rãi gật đầu.

-Cậu phải tin mình, dù có bất cứ điều gì đi nữa mình không bao giờ phản bội cậu.

Xử khẳng định chắc nịch. Cậu ôm cô vào lòng như sợ mất hôn nhẹ cánh môi đào của cô.

Nếu nói đến hai người này ai bảo trong sáng thì chém ta đi a. Bắt đầu từ ba năm trước cả hai đã là của nhau về tâm hồn lẫn thể xác rồi. Xử trút bỏ bộ đồ vướng víu trên người Ngưu và mình, cả hai cùng chạm nhau, da thịt cọ sát.

Cậu cuối đầu hôn lên chiếc cổ trắng ngần của cô, hai đôi tay đan lấy nhau, chiếc lưỡi cậu lướt trên từng tấc da Ngưu làm cô rung lên vì khoái cảm, khe uốn cong người ngực cô lấp đầy khuôn miệng Xử. Mỉm cười, khúc dạo đầu của cả hai thật ngọt ngào, dịu dàng, vuốt ve, tôn trọng nhau.

Xử nhắc mông tiến vào nơi bí ẩn chật hẹp của thiên hạ nhỏ, hơi thở gấp rút, cả hai kết hợp nhuần nhuyễn người đẩy kẻ đưa.

Cơn khoái cảm đạt cực đỉnh, cậu thúc mạnh lấp đầy Ngưu. Nằm úp lên người Ngưu, cậu vuốt ve khuôn mặt hồng nhuận đáng yêu dưới thân, yêu thương hôn lên vầng trán đã lấm tấm mồ hôi.

-Anh yêu em!

-Em cũng yêu anh.

Đúng vậy, Ngưu yêu Xử và Xử cũng rất yêu Ngưu tình yêu của họ không ai có thể chia cắt được, dù có cách xa trái tim họ luôn luôn thuộc về nhau.

Năm trưởng bối về mà không ai báo trước một tiếng gì hết a, lúc họ về cũng cỡ 3h sáng, thập thò đi vào nhà không gây ra tiếng động cứ ngỡ trộm đấy chứ. Song Tử trần trố không ngủ được vì em bé cứ đạp mãi trong bụng, vừa ngồi dậy định đi xuống lầu lấy gì ăn thì...

-Aaaaaa ăn trộm

Bốp

Nguyên cái đèn ngủ bằng sứ bay thẳng vô đầu Sư Tử làm anh bất tỉnh tại chỗ chưa kịp trần trối.

Sợ làm Song tỉnh giấc nên vào phòng không bật đèn, lại đi không nghe tiếng bước chân ai ngờ đúng lúc Song ngủ không được cứ ngỡ ăn trộm đột nhập, sợ quá lấy đại cái đèn ngủ trên bàn mà quăng tới mục tiêu cực chính xác luôn. Lại không ngờ tên trộm đấy lại là chồng mình.

-Có chuyện gì vậy?

Đang đêm hôm có biến, làm cả nhà ai cũng nhao nhao chạy lại phòng Song, bật đèn lên thì ai cũng chết đứng, Sư nằm một đống dưới sàn đầu còn chảy máu do chiếc đèn gây nên a. Hung thủ của vụ việc đang bò lại gần chồng mặt cắt không còn giọt máu.

Thiên, Ngư, Bảo, Dương đang dẹp đồ nghe thấy tiếng động cũng nhanh chân chạy lên xem có việc gì.

Đám nhóc tỳ thấy người lớn về mà không hay biết gì, cũng chẳng ai quan tâm quay lưng về phòng mình ngủ, ai biểu vào nhà mà cứ như ăn trộm làm chi.

Khuya rồi nên chẳng ai muốn đưa Sư đến bệnh viện, Ngư đi kiểm hộp y tế, Bảo với Thiên phụ đỡ lên Sư lên giường, còn Dương thì đang làm dịu sự hoảng hốt trong lòng Song.

" Không lẽ mình mang tội giết chồng sao trời " - Song nghĩ thầm.

Sau một hồi sơ cứu, sự nguy hiểm không còn đe dọa đến Sư, Song cũng bình tĩnh hơn ôm lấy chồng trong lòng " nhẹ nhàng " vuốt cho hai bàn tay.

Chát Chát

-Về sao không báo, xem tý nữa tôi giết anh rồi đấy!

Đang bất tỉnh mà cũng phải giật mình dậy, vô tội nhìn vợ :” Anh không muốn đánh thức em mà, còn bị ăn nguyên cây đèn giờ còn đánh anh nữa ”- Sư nghĩ thầm, đưa mắt đáng thương nhìn Song.

Bất ngờ, mọi người không kịp phản ứng chỉ có Thiên nhanh tay kéo Song ra không thì con bé đánh chết thẳng nhóc mắt.

Một lúc sau đó mọi thứ đã ổn định lại.

Ngư ngồi xuống kể lại những gì xảy ra ngày hôm qua cho Song nghe, cô nhưn người dậy nói:

-Nếu như thế phải làm sao? Con không thể đột nhập vào được.

Dương trả lời lại:

-Đến lúc thích hợp chúng ta cần nói cho bọn nhỏ nghe, cần phải đào tạo một đứa để thay thế chị.

Bảo chen vô:

-Như thế không ổn, kĩ năng như Song đâu thể ngày một ngày hai mà có được, với lại tội nhỏ này làm việc nông nổi thì coi như chúng ta toi.

Thiên không cho là đúng, ông im lặng này giờ lên tiếng:

-Ta nghĩ con bé Ngư rất thích hợp thay thế Song, chỉ cần con chịu dạy nó.

Sư tán thành:

Đúng đấy, Ngư thì khỏi nói, nó có tố chất ” gây họa ” từ nhỏ, đánh nhau rất cừ chỉ cần luyện thêm về các mặt mã là ok

cả bọn cùng gật đầu đồng ý. Ngư đích thị là một ý kiến không tồi với tài năng thiên bẩm và năng lực siêu nhân của con bé làm việc này rất tốt.

Ngư thì rất lo lắng, thế nào Ngư cũng là con gái bà liệu có chuyện gì xảy ra với nó thì sao?

Lúc đầu không định cho bọn nhỏ nhún tay vào nhưng khi biết bên kia cử nội gián về cũng chỉ là vài đứa nhóc tỳ thì bên đây khá ngạc nhiên, mà làm nhiều cách không thể biết bọn nhóc đó là ai. Chỉ còn cách ” gây ông đập lưng ông ” - ” lấy độc trị độc ” thôi.

Trong lòng bà cầu mong :” Đừng giống như bảy năm trước máu nhuộm đỏ cả sông Hoàng Hà ” (sông Hoàng Hà ta chỉ nói quá thôi nha)

END

10. Chương 9: Trúng Kế

Mới sáng sớm tinh mơ, đám trẻ còn đang thẳng cẳng trong chiếc chăn ấm áp, vậy mà nữ lòng nào sáu bậc tiền bối đã lôi bé Ngư xuống giường vào phòng sách. Ngư ngồi trên ghế gục lên gục xuống, mắt không mở nổi, hôm qua vận động với Xử rất mệt a, còn chưa nói mới sáng sớm nhà đã có ” trộm ” lên vào nữa chứ.

-Ngư con có nghe ba nói gì không?

Thiên thuyết giáo một dòng dài mà nội dung chủ yếu là kể chuyện xưa với ngụ ý muốn Ngư tham gia, ông vừa nói vừa thấy đứa con gái bảo bối cứ gật gật đầu tưởng là nó hiểu ai ngờ đâu.

-Dạ, dạ con hiểu ạ!

Thật thì Ngưu hiểu cái gì chết liền á, có nghe được cái chi đâu mà hiểu, nhưng bị gọi bất ngờ làm cô giật mình mới trả lời đại a.

-Tốt, vậy từ ngày mai con sẽ được chị Song, Dương cùng anh Bảo, Sư giúp đỡ, ta mong con học tốt.

Thiên Bình đứng dậy, ông cười, đứa nhỏ này dám trả lời đại à, ông cho nó biết mùi.

Sau khi bị các tiền ” mời ” ra khỏi cửa, Ngưu vẫn chưa hiểu cái gì hết a, này giờ có nghe gì đâu, mà học cái gì cơ?

Ra tới ngoài thì thấy cả bọn nhóc tỳ nhiều chuyện chúi đầu vào trong nghe ngóng thật chẳng giống ai, đang định đá ổi đũa một cú thì Kết giật tay Ngưu lôi thẳng về phòng, cả đám bay lên giường của Ngưu, cái giường nhỏ nhắn xinh xắn bị sáu đứa ngồi lên đã trở nên biến dạng lồi lõm tùm lum, khóa cửa lại. Giải hỏi:

-Sao chị lại đồng ý chuyện của ba vậy? Đó là chuyện của hai hiệp hội từ nhỏ chúng ta đã nói không nhún tay vào mà.

Ngưu ngẩn một chút, bây giờ thì đã hiểu ba nói về vấn đề gì rồi, nhưng còn đồng ý là chuyện gì nhỉ?

Kết nhìn thấy mặt con bạn mình nó ngu quá thì cũng đoán ra năm bảy phần là này giờ nó ngủ ngời, không nghe cái gì hết rồi. Cô nói:

-Lúc này ba cậu muốn cậu thay thế chị Song để cùng ba người kia chuẩn bị cho cuộc đấu sắp tới đây.

Ngưu mở to mắt:

-Hách nào á!!!

-Chứ gì nữa, đồ ngốc!

Cả năm cùng đồng thanh nói, Ngưu thì ngơ ra luôn, đánh nhau thì được chứ cái ” hách nào ” của chị Song thì cô hoàn toàn không theo kịp nha, chị ta đã full rồi lại độc quyền nữa, bây giờ người lớn muốn đào tạo ra một băng ” full crack ” theo chị ấy a, nên biết Ngưu là cái đĩa hỏng không chép tập tin được đâu.

Ngưu mặt méo xẹo, cô không biết mình nên cười hay nên khóc nữa.

Ngày mai bắt đầu bị ” hành hình ” a, chắc cô chết quá!

Mã Mã im im thế mà ghê lắm nhá, cậu vừa ” lên tiếng ” là cả đám đều bỏ chạy hết.

BÙM

-Ai da lúc này mình ăn hột mít của chị Song, chắc tới cơn rồi. Xin lỗi nha.

Mã còn làm vẻ mặt biết lỗi nữa chứ.

-Aaaaaa, cứu mạng....ggggg

-WTH... Mã chết tiệt

-Aaaaa thú vị quá...

-Chìa khóa đâu rồi?

Cả bọn chạy tới chạy lui tìm chìa khóa mở cửa a, phòng của Ngưu là phòng kín, đang mở máy lạnh nữa. Cái mùi ấy thoang thoảng không chịu tan.

Nghe tới chìa khóa cả đám lục đủ nơi mà không ai ngờ.

-Trời ơi nó dưới mông thằng Mã kia.

Yết la lớn khi phát hiện ra vật cứu thế nhưng có cho tiền cũng không dám cầm a.

BÙM BÙM

ẦM ẦM.....

Lại thêm hai phát súng và năm con mồi đã bị trúng đạn nằm vật vã dưới sàn bất động.

Cứ ngỡ luyện tập rất khó khăn ai ngờ lại dễ dàng, kỹ năng thì Ngư dư thừa rất nhiều, nhưng nhược điểm đó là lên vào được bên trong khóa vòng vây máy tính bảo vệ của địch thì cho xin, Ngư không hiểu cái gì cả người à.

Song thì rất có kiên nhẫn giảng đi giảng lại cái USB xài thế nào, sao chép dữ liệu, tải virus ra sao, dù cái con bé óc nhỏ cứ làm sai miết nhưng không sao vẫn có thể dạy được.

Và cứ thế một tuần đã trôi qua, cái thành tựu mà Ngư học được chính là sao chép dữ liệu nhanh chóng, còn hach được pass tài khoản nữa a, Song Tử không khỏi cảm ơn trời phật không phải giết chết con trâu ngọc này.

Bù cho việc học chăm chỉ của Ngư, cha cho cả đám một tua đi biển Hawaii, còn bao cả ấy bạn hàng xóm ” thân thương ” nữa chứ.

Chuyến đi chơi không vui tí nào khi có sự góp mặt của Triệu Phong, Tố Nhi và Ngọc Trinh, đi trên chiếc thuyền BB của Thiên Bình mà cả bọn chẳng ngắm cảnh cứ cắn mắt trừng nhau trong chẳng khác gì sắp có chiến tranh ấy chứ.

-Giải ơi, anh bắt được con cá to lắm này!

Triệu Phong thản nhiên câu cá dù cho chiếc thuyền đang chạy a, Giải nghe xong cũng thắc mắc sao mà câu dính được, cô đứng dậy đi lại gần chỗ anh, anh đưa cần câu lên. Đúng là có cá a.

-Sao anh câu được hay vậy?

Giải to mắt kinh ngạc.

-Anh là ai? Là Triệu Phong nha, mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ với anh thôi, haha

Phong vương vai, tự dương tự đắc mình tài giỏi, Giải chê môi nhưng cũng bùm miệng cười thích thú với sự đáng yêu của anh. Hai người cùng nhau bắt cá, kể chỉ người học theo.

Chiếc thuyền khá to, Kết với Mã đang trên boong lái, cả hai cùng ngắm cảnh biển thơ mộng người thì trở tài lái thuyền hay người thì tựa vai kẻ lái hát, hạnh phúc quá a.

Còn với Xử và Ngư thì không hay lắm a, cô gái Bạch Ngọc Trinh cùng trong bếp với hai người họ, lắm lúc lại chui vào giữa hai người, Ngư thì thấy thật bức mình muốn đuổi cô ta đi nhưng nghĩ lại Trinh hiền lành lại mê tí Xử, cũng từng bị cậu cho sinh non thật rất tội nghiệp. Xử thì hoàn toàn khác, chỉ cần Ngư không ở đây chắc chắn cậu sẽ vung dao cửa cổ cô ả hai mặt này.

Yết ung dung nằm trong phòng mình, vừa đọc tạp chí 18 vừa đưa tay xuống quần tự xử.

Cạch

Yết giật bắn người, tay nhanh chóng thoát khỏi quần nhìn người mới mở cửa bước vào, là Tố Nhi, ả ta mặc bộ đồ bikini màu xanh ngọc, bộ đồ sexy tôn lên thân hình cực chuẩn cùng làn da trắng hồng của ả có thể làm điêu đứng bất kì chàng trai nào đứng trước mặt.

Nhi tiến lại gần Yết cầm cuốn tạp chí lên xem, ả khẽ cười, lướt tay trên môi hấn, trêu đùa.

-Tại sao lại vào đây?

Hấn cùng hòa theo vừa hỏi vừa ngậm lấy ngón tay ả mà mút.

-Tôi thấy thích cậu rồi đấy, ưm tôi cần một nơi giải tỏa và tôi tìm thấy rồi.

Tố Nhi khi gặp Yết đã bị hút hồn ngay vì vẻ ngoài của hấn rất giống Triệu Phong, cô ả xác định đây là kẻ mà Phong muốn cô tiếp cận a. Không ngờ có người giống anh như thế, mà người này cũng thích tình địch của ả đi ” Giải ”.

Ả cười, ngồi lên người hắn, vẽ mặt dâm tà của ả lúc này thật buồn nôn, ả nghiêng người lột đi chiếc quần của Yết, cuối xuống ngậm lấy cậu nhỏ đã cương cứng từ lúc nào.

Thiên Yết thích loại táo bạo như cô nàng Tố Nhi, hắn nằm giữa người thường thức mỹ nhân phục tùng mình, hắn rên lên sung sướng với sự chuyên nghiệp đáng khinh thường của ả.

Tố Nhi mút mạnh rồi lại nhẹ, tay vân vê hai hòn ngọc phía dưới cậu nhỏ làm Yết sướng tê người, không chờ lâu hắn xoay người cô ả nằm dưới thân mình giành thế chủ động, tay giựt phăng bộ đồ ả mặc, bầu ngực sữa vung cao kêu hân, huyết đạo sâu mím mím hồng nhạt, nơi đó sạch sẽ không một cọng lông, hắn rê tay trên đùi cô bé.

Cô ả thích thú tay không ngừng bóp lấy cậu nhỏ hắn mà lên xuống, hắn ột ngón tay vào trong âm hộ cô ta, nhẹ nhàng khuấy động, Nhi sung sướng rên lên đồng thời vận vẹo theo mỗi cử động tay của hắn.

Hắn thúc mạnh dần, nhanh hơn. Cô ta cong người hết cỡ khi đạt đến cực đỉnh.

Yết cười đều, cho nhanh cậu bé vào trong cô ả, ra sức vận động mạnh, hắn mạnh bạo dẹt vào đít ả.

Chát Chát

-Ừm ừm... thật tuyệt vời.... ừm.... nữ...a nữa....aaa..

Tố Nhi rên rỉ đầy kinh tởm, người liên tục phối hợp theo nhịp đưa nhanh rồi chậm, bấu chặt vào vai ả hắn đổi thế nằm xuống, ả ngồi trên người hắn điều luyện nhún nhảy, mông ả đưa lên hạ xuống nhanh đều.

-AAAAAA

Cả hai cùng la lên, hắn lấp đầy trong người ả, ả sụp người nằm đè lên hắn, thở hổn hển.

ẦM

-Yết xem em câu đượ.....

Cánh cửa bỗng bị lực đạo mạnh mở ra, người hôn hờ cầm con cá chạy vào là Giải a, đang định khoe với Yết thì không ngờ lại thấy cảnh này, cậu nhỏ của hắn vẫn còn nằm bên trong cô ta chưa ra nữa đấy.

-Sao lại?

Giải buông con cá làm nó rơi xuống đất, cô đi đến bên giường nhìn hai người nằm trên giường không mảnh vải che thân, khuôn mặt cô đỏ lên mắt cũng bắt đầu xuất hiện rất nhiều tia máu. Giải tức giận.

Yết nhếch mép trả lời:

-Không thấy à, đi ra ngoài, tao đang giải quyết sinh lý của mình, phải cần mày xen vào à?

Thiên Yết hắn ghét điều này, miễn sao hắn yêu cô là được, đừng quá ích kỷ trói buộc hắn, hắn không thích như thế.

Triệu Phong nhân nhả đi vào phòng không quên trao cho Yết nụ cười nham hiểm, trong phút chốc liền đổi biểu cảm, khuôn mặt nổi lên vẻ tức giận, lo lắng đi đến cạnh Giải đang chết đứng bên giường Yết không ngừng thút thít khóc.

Bốp

Phong tiến tới nắm cổ áo Yết, đánh cho hắn một đấm vào mặt, đang nằm nên hắn không kịp phản ứng linh ngay một đòn, choáng váng thì thấy anh vung tay chuẩn bị cho thêm một đấm, Yết cũng giơ tay trả lại ai ngờ Giải chen vào xô hai người ra, ôm mặt khóc chạy thẳng ra ngoài.

-Mày hại tao

Yết sẵn tới muốn đấm Phong nhưng bị Tố Nhi chen ngang.

-Đây là mày tự chuốc lấy, nếu yêu Giải thật mày đã không dễ mắc bẫy tao rồi hahaha, thằng đàn

Triệu Phong cười điên loạn, vẽ mặt khinh bỉ nhìn Yết rồi quay lưng chạy theo bóng dáng Giải.

Yết đứng tại chỗ tức đến máu dồn không tới não, gân cổ nổi lên trong rất dữ tợn, Tố Nhi mặc lại đồ cũng chào tạm biệt, cô ả vẫy tay, nháy mắt, mang theo nụ cười chế giễu đi khuất khỏi hành lang.

” Hãy đợi đấy Triệu Phong, tao sẽ giết mày ”

Thiên Yết mặc lại quần áo nhưng không đuổi theo Giải dù biết chỉ cần hắn đuổi theo cô sẽ tha lỗi cho hắn hết. Nhưng bản thân hắn từ trước đến giờ đều ích kỷ chỉ nghĩ mình và không bao giờ nghĩ cho cô. Trong chuyện này hắn vẫn cho là cô không đúng, hắn bị mắc bẫy và cô lại bỏ rơi hắn trong sự tủ nhục thua cuộc tên Phong đáng chết ấy.

END

11. Chương 10: Lạc Đến Đảo Hoang

Khi tàu dừng hẳn, cả bọn trở mắt nhìn nhau, mỗi người cùng một động thái quay đầu liếc xéo Mã - Kết. Hai kẻ tội đồ tỏ ra vô tội a, lúc này lo đánh boss quá nên quên chứ bộ.

-Cũng tại cậu đấy, rủ rê tôi đánh trùm làm gì không biết, bây giờ thì hay rồi.

Bao nhiêu tội lỗi Kết trút đầu Mã hết, tội cậu lắm nha, sự thật là ngược lại cơ mà.

Không thể trách hai kẻ làm ăn vô tích sự được, đã biết trước đưa gì cho họ cũng không làm xong thể mà vẫn cho lái tàu.

Ngư nhìn tấm bản đồ, rõ ràng tọa độ đúng mà, hướng gió lẫn la bàn đều không sai rõ ràng bây giờ cả bọn phải tới Hawaii chứ.

Lúc sau cả đám leo xuống tàu, mới tá hỏa ra cái đảo này chỉ to hơn chiếc BB gấp hai hay ba thôi. Đồ ăn ỷ y không đem, chiếc thuyền cũng chẳng quá hai phòng (vệ sinh, phòng sinh hoạt chung) làm sao mà chui vô hết.

Đã hơn nửa tiếng mà Kết vẫn chưa hết tức chửi bới om sòm, Mã chỉ biết cúi đầu bóp vai cho thiên hạ giận dữ thôi.

-Tôi nghe không lầm lúc đi ngang buồm lái rõ ràng là cậu rủ Mã chơi mà, đúng chứ? Tố Nhi hất tóc đi ngang qua hai kẻ gây rối, rồi kiểm một bóng râm mà ngồi xuống hưởng gió biển.

-Thôi bây giờ chúng ta cần là đi lượm cây khô nhóm lửa nếu không đến tối sẽ rất lạnh.

Phong đỡ Giải để một bóng râm khác ngồi xuống, sau đó anh đi đến bọn Xử đang loay hoay làm chuyện không đâu.

-Thế còn điện thoại gọi người đến đón thôi, a không có sóng!! Xử cầm điện thoại định gọi ai ngờ chẳng có cột sóng nào.

-Tôi cũng vậy!!

Cả bọn cầm điện thoại, đồng thanh nói, quay nhìn nhau ngán ngấm, chết chắc!

-VẬY LÊN TÀU ĐI HƯỚNG KHÁC.

Mã lên tiếng.

Cốp

-Đồ ngốc, chiếc BB hết nguyên liệu rồi mà!

Kết cóc đầu Mã đau điếng.

Thế là cả bọn chia nhau ra đi lượm lặt, kiểm có gì ăn không nữa.

Chỉ có Yết đeo phone đi tới bên cạnh Giải. Triệu Phong vừa quay người đã nhìn thấy nhưng anh không đến mà quay lưng đi lên thuyền xem kịch hay.

-Đến đây làm gì? Đi theo bóng hồng của anh đi!

Giải còn đang tức giận, cô cuối đầu nghịch cát.

Thiên Yết vốn định sẽ giải thích vì hấn ghét cách Phong luôn đứng quá gần cô, nhưng chưa kịp nói đã nuốt ngược hết vào trong. Về mặt hồi lỗi lập tức thay đổi, đôi mắt hấn ánh lên tia giận dữ.

-Hừ, thế mày thì sao, ngứa lắm à? Thấy tao không đủ ày định dụ dỗ thêm người khác gãi ày phải không?

Hấn nắm tóc Giải lôi ngược lên đối mặt với mình, hắng giọng, hấn thấy đôi mắt quật cường đáng khinh bỉ của cô, định giáng một tay xuống.

-Tránh xa Giải ra, không thì đừng trách tao.

Một bàn tay giựt mạnh Giải trong tay Yết, ôm cô vào lòng Phong cắn mắt, nắm đầm đã sẵn sàng cho tên đáng ghét này ăn.

-Haha không ngờ Triệu Phong mày lại thích ăn đồ thừa của người ta.

Chát

Tiếng nói của Yết vừa dứt thì tiếng chua chát vang lên sau cái bật tay của Giải. Cả hai chàng trai đều nhìn con mèo nhỏ đã bắt đầu xoè móng vuốt rồi. Triệu Phong hả dạ, cười trong lòng nhưng vẫn chưa biểu hiện ra mặt.

-Hừ Thiên Yết bắt động một lúc, hấn nhếch môi, neho mắt nhìn Giải, hấn nhìn cô bằng đôi mắt khinh thường, đeo phone quay lưng đi.

Giải chết đứng tại chỗ nhìn bóng lưng người mình yêu quay đi, cô không chịu đựng nổi sự phỉ báng ấy từ Yết, cố sao hấn luôn chà đạp người phụ nữ của mình chứ?

Đau khổ cô oà khóc, lại khóc, lại rất đau.

Triệu Phong ôm cô vào lòng, liên tục dỗ cô nhưng có ai thấy đôi môi anh đang cười -" Mày quá dễ đoán Yết à! "- anh nghĩ thầm nhìn theo bước Yết đang đi khuất.

5h sau

Mọi người quay quần bên nhóm lửa được Mã Mã chăm chút hơn một tiếng để thấp lên, nói thì hơi quá, đúng ra thì cậu chỉ cần 10p thôi nhưng Kết cứ lấy nước tưới lên cho tắt để hạ giận. Mã không dám nói gì chỉ biết cặm cùi, ngậm đắng nuốt cay mà cố đốt lại nhóm lửa.

Cũng may lúc này bắt được mấy con cá không biết bằng cách nào, giờ cả bọn quần chúng trong giấy bạc mà nướng lên thưởng thức a.

-Không biết ba mẹ có phát hiện chúng ta bị lạc không nữa?

Ngư sấu nào, cô cuối đầu bóc miếng thịt cá mà thở dài, nếu lỡ không có ai phát hiện ra chẳng phải cả bọn rất tội nghiệp sao? Ở đây là đảo hoang a, dù coi bản đồ nhiều lần cũng chẳng thấy cái đảo này.

-Chắc họ sẽ biết thôi, thế nào cũng có người thông báo mà, đừng lo!

Xử lý chiếc mềm khoác lên người Ngư, kéo cô vào lòng, cậu an ủi.

-Trong thời gian này chúng ta phải làm sao đây? Lúc này đi lượm cây khô cũng không thấy bóng dáng người hay thú đâu hết, có khi nào đây là đảo chết không?

Ngọc Trinh ngồi dựa vào Tổ Nhi gần đầu nói, giọng cô khá run sợ, ai nhìn thấy mà chẳng muốn ôm cô gái yếu đuối ấy vào lòng chở che, đôi mắt Trinh ngó quanh khu rừng đằng trước bắt chợt rừng mình.

-Ngốc! Chắc coi phim nhiều quá bị nhiễm rồi chứ gì?

Tổ Nhi cóc vô đầu Trinh nhẹ, mắng, cũng tại ngày nào cũng xem phim ma nên mới vậy đấy.

Nhi, cô ta đang ngồi cạnh Yết, không biết gương mặt còn dựa vào người hân, nhưng hân lại chẳng hề xô ả ra, vẫn để cô ả bóc cá ỉnh, đôi mắt hân đang chăm chăm quan sát Giải và Phong.

-Chết tiệt! Tôi muốn ra khỏi đây.

Kết đá Mã đang ngậm cá lọt sần, hùng hồ la toán lên.

-Oan ỉnh quá! Mình có làm gì cậu đâu sao đập mình.

Mã bỏ người dậy, mặt méo xẹo, cậu chẳng biết mình đã chọc giận gì Kết nữa a.

-Hừ.

Kết liếc xéo, Mã lập tức ngậm bồ hòn làm ngọt liên tục nịnh nọt, nhưng cô không quan tâm, xuống tàu một mạch đi thẳng vào rừng. Sợ cô gặp chuyện Mã liền co giò chạy theo không ngừng nói ngọt.

-Lại nữa rồi, haizzzz

Ngư thở dài, nhìn theo bóng hai người kia.

-Giải, em ăn tý đi?

Triệu Phong bóc miếng cá đưa đến miệng Giải, cô lắc đầu, cuối mặt xuống nhìn đồng lửa đang cháy nổ lộp bộp, trong lòng thật sự khó chịu quá, rốt cuộc mình bị gì đây?

Cứ khuyên mãi Giải không ăn, Phong thấy lo nhưng cũng mỉm cười trong lòng, kế hoạch hân vạch ra đã đạt được bảy phần chỉ cần vài bước nữa những thứ vốn của anh sẽ trở lại. Tất cả.

Không gian im lặng bao trùm, mỗi người một suy nghĩ, tưởng tượng, bỗng tiếng hét lớn làm bay chim ngủ yên trên cây thức giấc bay loạn ra khỏi rừng cây.

-AAAAAAAAA

-Đó là tiếng của Kết

Giải bật người ngồi dậy, cố gắng nhìn xem có chuyện gì từ phía rừng cây kia nhưng vô vọng, mọi thứ đều chỉ có một game màu đen, không chán chừ cô nhảy khỏi tàu chạy thẳng vào cánh rừng.

-Giải nguy hiểm đấy!

Ngư lẫn Phong đều la với theo nhưng không bắt được Giải, cô đã chạy nhanh đến phía rừng rồi, bàng hoàng cả bọn cùng rượt theo hòng muốn biết chuyện gì.

Trong một phút Ngọc Trinh quay đầu lại, cô loáng thoáng nhìn thấy nụ cười nhẹ trên môi Tố Nhi và Triệu Phong.

-” Đây là kế hoạch của bọn họ, tất cả bắt đầu rồi ư?”- Bạch Ngọc Trinh lắc đầu, thở dài ngán ngẩm. Có những thứ không muốn cũng không thể làm gì được.

Khi bắt kịp được Giải cũng là lúc cả bọn bị bao vây bởi những con người kì lạ, bọn họ không mặc áo a, da thì đen thui, chưa nói đến khuôn mặt rất dữ tợn như bọn bộ tộc da đỏ vậy.

-Này có cần làm quá vậy không?

Ngọc Trinh ghé sát tai của Phong nói nhỏ, nếu mà bị bọn người Z quăng thuốc ngủ giả vờ giam giữ còn đỡ hơn là bị bọn người ăn mặc bằng lá cây bắt a, nhìn quái dị quá đáng.

-Đây không phải người của tôi.

Triệu Phong cố gắng che giấu hiện trên mặt, anh cũng bắt đầu lo lắng a, đây không phải bọn thuộc hạ của anh, nếu vậy đây là ai? Thở phỉ thật thì khổ.

-Sao cơ?

Tố Nhi cũng chen vô, này giờ ngóng tai nghe, cứ nghĩ người của Phong nên cô ả không cần lo nhưng bây giờ xem ra cần lo rồi đây.

Bảy người bị dồn vào một chỗ, đám người ” mặc như không mặc ” kia càng ngày càng tiếng sát lại, trong tay chúng cầm ngọn giáo rất nhọn a, nếu bị chúng lao tới thì chết là cái chắc.

-Các người là ai?

Thiên Yết là kẻ liều, hấn đứng trước lên tiếng hỏi dù bây giờ chân tay hấn đang run lên đây.

Bọn chúng ngừng lại, quay đầu nhìn nhau, ra ám hiệu gì đó.

-AAAAAAA, các người định làm gì?

Đám người Giải la toán lên, bọn người đó quăng lưới hốt hết cả bọn lôi đi, muốn thoát cũng không được, vì ồn quá, chúng đánh sau ót mỗi đứa một cái, không gian lại trở về lúc đầu, im lặng chỉ còn tiếng sóng vỗ.

Lúc tỉnh dậy, ai cũng thấy mình bị trói vào một gốc cây không xa nhau mấy, lơ mơ Ngưu thấy gì đó hoảng hốt.

-AAAAAA, Kéttttttttttt

Ngưu la lên làm cả bọn thức tỉnh nhìn theo hướng cô, đó là Mã và Kết, Mã bị cột vào một cái cây to như cột cờ mà cậu lại bị treo tận treo ngọn cây người đầy vết thương nhưng xem ra chỉ là vết xước ngoài da thôi, vẫn còn bất tỉnh. Kết thì tội hơn bị bọn da đen đó cột vào chiếc ghế cây, tay và chân đều bị cắt nát máu chảy từng giọt nhỏ xuống đất.

-Huhu Kết ơi, Kết mày nghe không?

Giải la lên, Kết cuối đầu không biết đang tỉnh hay ngất tệ hơn là chết rồi cũng nên, Giải Ngưu khóc nước nỏ, vùng vẫy muốn thoát ra chạy tới chỗ bạn mình.

Bọn người đẩy đang dùng một cái ly to hứng máu từ trên vết thương Kết, chúng truyền nhau uống máu cô không ngừng nhảy múa quay đống lửa, ngọn lửa đó càng ngày càng bốc lên à ở giữa chính là cái cây trói Mã a.

Kết nghe người gọi mình, khó khăn nâng khuôn mặt dậy, cả người đau đớn không thể cử động nổi.

Thấy Kết cử động, cả bọn mừng rỡ, chưa chết thì còn hy vọng.

-Bọn chúng chưa để ý tới chúng ta đâu, bây giờ mình cần thoát ra nếu không chúng ta là những người tiếp theo đây.

Xử đủ tỉnh táo để kéo bọn họ ra khỏi sự đau đớn, cả đám gật đầu, bọn con gái hoảng sợ tới nỗi mặt đã nhòe lệ chưa nói ai cũng xanh lét không còn bình tĩnh nữa rồi.

-Con dao

Phong lên tiếng, Ngưu liền cố lấy con dao được dắt bên hông, lúc này chạy đi cũng mang theo vũ khí lỡ có chuyện gì thì sao? Mà có thật.

Triệu Phong thành thực lấy được con dao Ngưu đưa, anh cắt bỏ sợi dây trói mình, cố gắng nhẹ nhàng tháo cho những người còn lại, nhưng kế hoạch không thành. Một kẻ trong bọn thổ phỉ đang đi tuần xung quanh thấy động tĩnh, đi đến liền thổi tù thông báo, dân làng đều quay mặt lại nhìn theo hướng tên thổi.

Im lặng,

Trống không,

Dân làng nghiêng đầu nhìn, nơi đó chẳng có ai cả, chỉ có bọn người bị bắt còn chưa tỉnh dậy, cuộc vui lại bắt đầu.

-Mém tý đã bị bắt

Ngọc Trinh thở khó nhọc, nhìn sau lưng, tên thổ phỉ kia đã bị cắt cổ máu không ngừng phun ra, cả người hấn ta co giật liên tục nhìn rất ghê a.

-Bây giờ tôi và Xử sẽ đánh lạc hướng, mọi người vào cứu họ.

Phong bàn bạc với mọi người, dù cả bọn cũng không ưa mấy người nhưng vào lúc nguy nan họ lại đoàn kết lạ thường, vừa dứt lời Phong và Xử đã đứng phắt dậy vừa chạy vừa la, làm bọn người kia bất ngờ đuổi theo, Ngưu và những người còn lại vờ như mình vẫn còn mê man để bọn chúng không chú ý.

Người thì run, đầu óc rối tung nhưng không ai dám làm gì sai kế hoạch, bọn người kia vừa đuổi theo, Ngưu - Giải - Nhi liền chạy đến cứu Kết, Trinh và Yết cố tắt đám lửa để kéo tên Mã như chết kia xuống.

Sau khi cứu được, Yết công Kết, Mã thì bị bốn cô gái đánh cho tỉnh nhưng cậu bị thương ở vai không công nổi Kết, chỉ còn cách cầm cây đi đầu bảo vệ mọi người.

Đường rừng tối tăm không ai biết lối nào, đang loay hoay thì cả bọn hốt hoảng, tiếng chân và tiếng hét của bọn người rừng đằng sau a, bọn chúng đã biết mắc bẫy rồi. Bọn Giải cong giò chạy bán sống bán chết không hề nhìn đường thì.

Rầm

Cả bọn bị va vào nhóm người nào đó, ngã đến đau điếng.

12. Chương 11: Bình An

Chương 11: Bình an

Đang dập mông, đau muốn chết nhưng trong lúc nguy kịch chẳng ai còn lo mình bị chảy máu hay bị gì nữa, cả bọn phản ứng nhanh ngồi bật dậy, không cần biết đối phương là ai, cứ ra tay mà đánh tới.

-Bình tĩnh nào!

Thiên Bình bị va chạm mạnh cũng đang rất đau nhưng trước mặt ông là hai bảo bối a, quên hết đau, định ôm chúng ai ngờ.

-CHA

Cả Ngưu và Giải đang hươ loạn xạ nghe thấy giọng nói quen thuộc thì sực tỉnh, đúng là cha của bọn họ, cả hai mừng quýnh, òa lên khóc trong lòng ông.

-Không sao, đã ổn rồi, các con của ta.

Thiên ôm hai nhóc tỳ vào lòng vuốt lưng cho chúng, cố an ủi sự sợ hãi của bọn trẻ.

-Yết, Mã, ôi trời ơi em tôi.

Bước sau đó là Sư đang đỡ Song, vừa thấy Yết và Mã, Song đã vui biết bao, sáng giờ mất tin tức của bọn trẻ làm cô muốn ngất đi, còn nghe thông báo chúng nó chưa đến nơi trong lòng Song không biết bao nhiêu là suy nghĩ, tượng tưởng.

-Chị, anh.

Cả hai người họ không như Giải với Ngưu òa lên khóc, chỉ mỉm cười nhận lấy cái ôm của chị.

-Các cháu cũng không sao, may quá!

Ngưu sau khi vuốt hai đứa con nín khóc cũng đến xem Tổ Nhi và Ngọc Trinh ra sao, đây là con người ta a, có chuyện gì sao mà bà để kịp chớ.

-Kết, em sao vậy?

Bảo Bình chạy lại gần, chui vô nhìn chưa kịp vui mừng khi thấy em mình, anh đã muốn loạn lên, Kết đang nằm trên lưng Yết cả người toàn là máu, khuôn mặt xanh xao, kẻ làm anh khi thấy em mình như vậy thì sao mà chịu cho nổi.

-Cậu ấy bị bọn người thổ phi...cá..ttt.. huhu...

Giải đã nín nhưng khi nghe Bảo la toán lên mới nhớ ra, cô thuật lại một cách khó khăn trong mắt lộ rõ sự hoảng sợ.

Bảo bé xốc Két chạy nhanh ra thuyền tìm đồ cứu thương và bác sĩ Chương, cả bọn ai cũng đi theo chỉ riêng nhóm tìm kiếm, Giải - Ngưu - Dương, xin ở lại đợi hai người còn chưa trở về.

-Rốt cuộc tìm thấy thằng bé chưa?

Dương thường ngày hiền lành, vui tính, hôm nay lại nổi cáu một cách ghê gớm, cô hét vào bộ đàm hết cỡ. Cũng đúng thôi Xử còn đang bị lạc bên ngoài nha, nếu có chuyện chẳng may với em cô thì sao? Cô chỉ có mình Xử Nữ là em thôi, trời ạ!

-Vẫn chưa, thưa sếp.

Giọng trả lời từ bộ đàm không hề có tí cảm xúc nào.

-Kiếm nó cho tôi, nếu em tôi trong vòng 30p không xuất hiện thì cậu cả lính của cậu nữa, đừng hồng sống sót ra khỏi đây.

Bạch Dương ngắt, mặt tức giận, hàm răng cô đan lại, mắt không ngừng tìm kiếm.

-Chị à, Xử sẽ không sao?

Dù Ngưu rất lo lắng cho Xử nhưng cô tin cậu sẽ không sao đâu, cậu sẽ quay trở lại với cô vì cậu đã hứa rồi mà :” Sẽ không bao giờ để mất nhau nữa ”.

-Ừ, chị cũng mong là vậy!

Dương thở dài, thả lỏng, cô nhắm hai mắt lại, ôm lấy Ngưu vào lòng cả hai người cùng chờ người em trai, người yêu của mình bình an vô sự.

Cự Giải cũng thấp thỏm lo âu, không biết Triệu Phong thế nào, anh có gặp nguy hiểm không?

Chẳng ai lo cho anh cả,

Không một ai,

Chỉ có mỗi cô sợ anh sẽ gặp chuyện không tốt.

” Mong anh đừng xảy ra chuyện gì hết, làm ơn! ”

Cô chấp tay đặt dưới cằm, liên tục cầu xin, trái tim cô nó nhảy dựng lên mỗi lúc có tiếng động, thật sự rất khó chịu, muôn vàng suy nghĩ anh sẽ xảy ra chuyện làm cô muốn òa lên khóc, có gì đó nghẹn ở cổ họng, có gì đó cay xè nơi khóe mắt.

Sau hai tiếng tìm kiếm với sự khùng bố của Dương cuối cùng cũng tìm ra được Phong với Xử, hai người họ đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc a.

Bọn người thổ phỉ sau khi bị lừa đã quay lại nhưng vẫn chia ra một nửa rượt theo Phong - Xử.

Triệu Phong nhanh chân trèo lên một cây cao để trốn, Xử mất bình tĩnh quýnh quáng nên không trèo kịp bị bọn người kia bắt được. Phong có thể nhân cơ hội để tẩu, nhưng suy nghĩ một lúc cũng không nổi.

Thật sự bọn người Xử hoàn toàn vô tội nha, chỉ là lúc đầu anh muốn bắt họ làm con tin thôi. Bây giờ bị nguy kịch không cứu chắc chắn cậu ta sẽ chết.

Máu anh hùng nổi lên. Phong ứng cứu nhưng không thành.

Đã không cứu được đã đành, hại cả bản thân bị bắt luôn.

Trong lúc bị trói như hai con heo sắp đưa lên lò quay thì bọn lính tinh nhuệ đến ứng cứu, dẹp sạch bọn thổ phỉ kia. Hai bên đều có thương vong nhưng bên Xử thì ít không ai thiệt mạng, còn bên kia chết sạch không còn một tên.

-Xử ơi, chị/tớ lo cho cậu quá!

Cả Ngưu - Dương đều nhào vào người Xử khi thấy cậu bước ra, trong cảnh tượng rất chi cảm động thì.

Bình...Bốp

Hai cú đâm bất ngờ vô mặt, một phút trước còn ôm lấy người ta, một phút sau liền đánh xong phải ôm bỏ đi, Xử ôm mặt máu chảy theo hai " công nương " liên tục hỏi "tại sao?".

-Anh không sao, tốt quá rồi!

Giải thấy Phong cả nhấc đi từ cánh rừng ra, cô chạy đến đỡ anh, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, những điều mình đã lo lắng cuối cùng cũng không có.

-Ừ, anh không sao, con bé ngực này lạnh thế này mà không vào trong à?

Triệu Phong dường như tan chảy trong hạnh phúc, khi bước ra khỏi cánh rừng cứ ngỡ mọi người đã quên mình nhưng không ngờ Giải nhi của anh đang lo cho anh, đợi anh, thấy khuôn mặt lo lắng của cô lòng anh vừa vui mừng, vừa đau thắt chính anh cũng lợi dụng cô để hoàn thành kế hoạch của mình.

Tuy miệng mắng thiên hạ nhỏ ngực nhưng anh lại tự viễn cảnh ỉnh một tương lai, mỗi ngày anh về nhà Giải luôn ra cửa đón anh, lo lắng cho anh giống như thế này. Liệu ước mơ đó có quá xa vời chăng?

-Anh còn nói à? Không phải anh hy sinh cứu bọn em thì em chẳng thèm đợi đâu.

Giải chề môi, giận dữ, mình đã lo lắng biết bao vậy mà còn mắng mình nữa a.

Triệu Phong cười ôm cô vào lòng hôn nhẹ lên trán cô, chẳng biết anh nên đánh đòn con bé này thế nào nữa, càng ngày càng hư rồi.

Chiếc thuyền rời khỏi đảo, người nào cũng mệt nên từ lâu đã chìm vào giấc ngủ, chỉ riêng Ma Kết tình trạng của cô rất khó nói, mất máu quá nhiều tuy đã được cầm máu và truyền máu từ Bảo Bình nhưng cô vẫn không hề thay đổi.

Bác sĩ Chương từ lâu đã làm cho gia đình Thiên, ông được đi theo để phòng bị tình trạng không đáng xảy ra, tuy là bác sĩ giỏi nhưng ông không thể làm gì được, nhịp tim Kết càng lúc càng yếu. Bảo nhiều lần mất bình tĩnh muốn đập nát cái máy đó nhưng đều bị Thiên can lại.

-Kết à, em có nghe anh nói không?

Bảo Bảo mất hẳn lên từng tia máu, anh đang kiềm nén nước mắt của mình, cô em gái bé bỏng của anh, từ bé đến giờ chỉ cần Kết trầy một vết nhỏ anh đã đau lòng, bây giờ trên người con bé lại chẳng chít vết thương, khuôn mặt thiếu sức sống trắng bệch, không bảo vệ được em kể làm anh như anh thật không xứng đáng.

Anh nắm chặt tay mình cố kìm chế sự tức giận, chỉ sợ Kết có chuyện gì anh sẽ làm những việc sai trái mất. Thật sự anh muốn giết người.

Mã được bác sĩ Chương bẻ lại phần vai bị trật, cậu nhanh chóng chạy đến phòng Kết, tâm trạng của cậu lúc này chẳng khác Bảo mấy nhiều, cậu không biết kiềm nén nước mắt, vừa thấy người con gái mình yêu cậu đã quỳ sụp xuống, nắm lấy tay Kết, vùi mặt vào đó mà khóc.

-Mình xin lỗi, đều là tại mình, tất cả là tại mình, xin cậu cứ đánh mình đi. Làm ơn cậu đừng làm mình lo mà.

Không phải tại cậu thì Kết đâu có vậy, lúc xuống tàu năn nỉ mãi Kết không hết giận, nghĩ đây đâu phải lỗi mình cậu không thềm nói nữa đi một mạch sâu vào bên trong, không ngờ Kết đuổi theo, định quay lưng lại đuổi cô đi về thì có kẻ tấn công, bắt cả hai người họ.

Bây giờ tất cả đã yên giấc chỉ còn lại vài người, Sư - Thiên - Ngư ba người họ cũng chỉ biết cầu nguyện cho cô bé. Bây giờ còn tới hai tiếng mới cập bờ chỉ mong rằng sẽ kịp lúc đưa Kết vào viện.

2 tiếng sau: 7:00am

Hồi hã đưa Kết vào viện, cả đám người đều mang bộ mặt hình sự ngoài phòng cấp cứu, Bảo truyền máu cho Kết này giờ nên không còn sức đứng nữa, một người khuyên lẫn anh mới chịu nằm nghỉ ở phòng hồi sức.

Sau một lúc lâu chờ đợi, tầm hơn tám tiếng

Đèn đỏ tắt,

Bác sĩ cùng vài y tá bước ra. Thiên vội hỏi:

-Con bé như thế nào rồi?

Ai cũng hốt hoảng đứng dậy, lo lắng đợi câu trả lời.

Bác sĩ tháo khẩu trang, từ tốn nói:

-Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, nhưng cần theo dõi thêm vài ngày nữa. Cô bé mới phẫu thuật xong cần được an tĩnh mong người nhà đừng làm ồn.

Ai cũng như trút được gánh nặng, nhìn nhau đầy mệt mỏi. Thiên gật đầu cảm ơn bác sĩ.

-Không sao là được rồi.

Ngư vỗ vai từng người nói, bà cũng đã gọi báo cho Bảo biết để anh an tâm hồi phục.

Vì mới phẫu thuật xong, chưa ai được tiếp cận bệnh nhân chờ một lúc người nhà mới được vào, Mã - Bảo ở lại viện xem xét tình hình, còn mọi người về nhà nghỉ ngơi, chút tối đến sớm thay ca chăm nom Kết.

Về tới nhà, Giải mới ngộ nhận ra nhà mình đã thành trại tị nạn a, mọi người không về mà ở lại nhà cô, Phong - Nhi - Trinh cũng cuốn gói qua luôn với lý do không thể ngủ được.

Thế là bọn trẻ cùng chui ra phòng khác nằm sắp lớp ngủ, dẹp luôn bộ ghế dài cho nó trống chỗ a.

Xử nằm trong góc kế bên là Ngư, cạnh Ngư là Ngọc Trinh, Tố Nhi, Yết, Giải, Phong, ai cũng nhắm nghiền mắt lại như ngủ nhưng thật chất chỉ có một đứa chìm vào mộng thôi còn bao nhiêu không thể nhắm thiên được.

-Á...aaaaaa... cứu... mạng..gggg... khô..ng. làm ...đ..n. KHÔNGGGGGGGGGGGG

Ngư la lớn bật người dậy, trán đầm mồ hôi, mắt đờ đẫn lo sợ nhìn xung quanh như đang cố gắng tránh thứ gì đó.

-Chuyện gì vậy? Ngư không sao chứ?

Tiếng la của cô đánh thức cả nhà, ai cũng lo lắng quay quần bên cô, nhưng Ngư dường như chẳng nghe thấy gì cả cứ lui người dần về phía sau, Xử thấy không ổn nên chặn đằng sau lưng cô, ai ngờ khi lưng cô đụng đến ai đó thì hoảng hốt đánh tới tấp.

Bốp Bốp Bốp

Không thương tiếc, Xử không kịp trở tay bị ăn cước liên tục dù rất đau nhưng cậu vẫn để yên cho cô đánh.

-Đừng ai lại gần nó, nó đang mộng du.

Ngư hiểu ngay, từ bé Ngư đã hay bị mộng du nếu gặp chuyện gì làm cô hoảng sợ quá độ, bà nhẹ nhàng can những người xung quanh định đến ứng cứu Xử, Ngư đến bên Ngư, bà vuốt tóc cô, nói:

-Mọi chuyện ổn rồi, con yêu có mẹ ở đây, không có gì có thể hại con cả.

Quả nhiên rất hiệu nghiệm, Ngư từ từ bình tĩnh lại, cô ngã vào lòng Ngư yên giấc ngủ, không động dậy, không ác mộng quấy rầy cô nữa.

Cả nhà ai cũng bị một trận hú vía, mặt mày xanh lè. Chỉ biết đứng nhìn Ngư ngủ ngon lành trong vòng tay mẹ.

13. Chương 12: Cái Chết Bí Ẩn

Chương 12: Cái chết bí ẩn

Buổi chiều bị dọa bởi Ngưu nên mặt ai cũng thật tồi tệ, tối còn đến viện chăm nom Kết nữa, người tội nghiệp ngoài Kết ra là Bảo và Mã hai người họ ăn được tý cơm, uống chốc nước, thì ngoài ra chẳng ngủ miếng nào, cứ cắn mắt mà đợi thiên hạ nhỏ trên giường bệnh tỉnh dậy.

Sáng mới ra Giải đã ôm một trận ghen tuông, vậy mà từ tối qua chính cô đã tự nói với mình:

“Không quan tâm anh nữa, để xem người hối hận là ai?”

Thế đấy, chưa gì Giải đã muốn bốc hỏa khi sáng ra Tổ Nhi cứ đu đu theo Yết, cô ả còn không hề ngưng nhậu hôn môi hẳn khi về lớp nữa chứ.

Con cua ngốc mặt đỏ tới mang tai vác theo một trận tức tối trở về chỗ ngồi, ai nói gì cũng vờ như không nghe.

Nhiều người biết chuyện xảy ra với bọn người Mã đến hỏi thăm cũng bị bộ mặt dọa người của cô làm bỏ chạy.

-Mới có sáng sớm mà ai đã chọc em vậy?

Triệu Phong ngồi sau bàn Giải, anh vuốt tóc cô, mỉm cười thăm hỏi.

-Không có ai đâu, chỉ là em lo cho con Kết thôi.

Mặc dù nói không đúng sự thật mấy nhưng thế nào cũng có phần thật lòng chiếm hơn một nửa nha.

-Không sao đâu, nghe nói Kết tối qua đã tỉnh được chút thì lại ngủ tiếp.

Phong như đi guốc trong bụng Giải nhưng anh không muốn vạch trần cứ hòa theo mà nói thôi, lòng rất tức giận vì người con gái anh yêu đang ở cạnh mà tâm cô thì ở nơi khác và nơi đó chắc chắn không dành cho anh.

-Thật hả? Thế thì tốt rồi, à, tý tan học đi cùng em thăm nó nha?

Nghe Phong nói mà cô cũng đỡ lo, hôm qua mệt quá nên ngủ tới sáng luôn, làm bạn thân mà chẳng vào chăm sóc cô bạn mình gì hết. Vậy còn gì là bạn tốt nữa đây.

-Ừ, đừng có buồn nữa, nếu không anh sẽ cho em đi bộ đến viện đấy.

Anh cười, búng nhẹ lên trán thiên hạ ngốc nghếch, cô cũng cười gật đầu, búng vành tai anh.

Cả hai người vui vẻ cười đùa búng qua búng lại quên mất đi sự khó chịu trong lòng, cũng giống như năm năm qua anh chưa hề biến khỏi cuộc đời cô vậy.

” Nếu ngày trước anh không bỏ đi, có phải, bây giờ người em yêu không phải Yết mà là anh chẳng? ”

Giải nghĩ thầm dù chỉ là một phút ngắn ngủi cô thấy anh không còn đứng trên cương vị người anh trai thân thương ngày nào mà là một người khác, người đã từng làm cô rung động.

——Phân cách tình yêu——

Ngưu - Xử đang trên đường đi học, hôm nay Xử làm hư xe phải để ở nhà nên cả hai cùng nảy ra ý tưởng đi bộ đến trường cho nó giống học sinh một chút với lại trường đâu có xa.

-Sao mà công sau hôm nay lại đông thế nhỉ?

Ngưu nắm tay Xử tung tăng thì dừng phắt lại, quay đầu sang cậu hỏi, cũng thấy lạ nha. Thường thì công sau rất vắng ít ai ra vào thế mà hôm nay lại đông nghẹt người.

Xử lắc đầu không biết, kéo tay Ngưu đến gần.

-Có chuyện gì vậy bạn?

Xử nắm đại một tên học sinh đang cố làm ông tám bình luận ra ngoài. Cậu ta nói:

-Lúc này Thịnh An lớp 12D đang đi đổ rác thì thấy có cái túi đen bị tuột nút thắt, sợ có ai làm đổ thì khổ, ai ngờ lúc đến gần mới biết cái túi đó có chứa một cái xác người a.

Ngư chen vào:

-Sao xác người? Là ai?

Cậu ta vuốt ngực cổ nhin ối để nói:

-Là Văn Tư lớp 12E đội trưởng bên khối chuyên bơi ấy, cậu ta bị cắt liền tay chân, móc mắt, lưỡi cũng bị cắt lìa ra, chưa nói đến khắp trên người đều bị khắc chữ Z nha, thật sự rất ghê, máu đã đông cứng chắc cũng tử vong hơn một ngày rồi, xác bốc mùi rất hôi. Không biết hiền lành như cậu ta đã gây chuyện với ai nữa. Haizzzzzz.

Sau khi hết giá trị lợi dụng Xử đã " tặng " cậu ta bằng một cái cảm ơn rất chi lễ độ, sau đó kéo Ngư vào lớp, đây là chuyện không nên xen vào, hoặc không nên biết, chữ Z là biểu tượng cho hiệp hội ấy sao?

Ngư bị lôi đi nhưng không có tâm trí đâu để ý, thứ mà cô đang quay cuồng là cái miêu tả xác của cậu học sinh kia với cái chữ Z nữa, thật sự quá biến thái giết người xong còn khắc chữ, nhưng khoan đã chữ Z không phải là?

Cả hai cùng đứng lại nhìn vào nhau như ý: " Cậu có nghĩ giống mình "

Và : " Mình nghĩ y chan cậu đấy "

Gật đầu, hai người lấy điện thoại gọi về nhà báo tin.

Sau khi vào tiết, tất cả học sinh đều bị gọi xuống hội trường dù hôm nay chẳng phải là đầu tuần a.

Hội trường chật kín người, Giải được Phong dẫn đường đến chỗ rất rộng rãi thoải mái nhưng cũng vì thế mà chạm mặt với tên Yết và cô ả Nhi kia cứ như hình với bóng, Ngọc Trinh sáng giờ vắng bóng cũng chen vào ngồi chung, thế là chỗ rộng lại thành chỗ chật hẹp như những nơi khác.

-Sao không thấy Ngư và Xử nhỉ?

Trinh ngó quanh tìm kiếm, tuy miệng hỏi hai người nhưng thật ra chỉ muốn gặp một người thôi.

Mà hỏi cũng có ai biết đâu, chẳng lẽ phải vào trường từ nãy mới đúng, giờ này chưa vô chắc đã cúp đi chơi chứ gì nữa a.

Thầy hiệu trưởng lên bục cao, ông ta hắng giọng, bảo học sinh im lặng để nghe một tin buồn. Ông ta nói:

-Chào các em, hôm nay tôi gọi các em đến đây để nói về hai tin, thứ nhất: Tôi muốn chia buồn cùng gia đình và các bạn của em Văn Tư lớp 12E, cái chết của em ấy lúc sáng nay đã làm chấn động rất lớn đến nhà trường cũng như mọi người xung quanh, Tư hiền lành thành tích học tập lại tốt, hòa đồng và không gây thù với ai, dù không biết ai đã ghét em ấy đến nỗi giết người, thì tôi xin người có lỗi ấy, nếu là một trong những em ở đây hãy ra đầu thú. Thứ hai: Sau cái chết sáng nay tôi lại nhận thêm thông tin từ phía gia đình và công an, báo rằng trường ta có thêm ba vụ mất tích Nhược Hà 10A, Vũ Ni 10A, Lê Phi 11H đã hai ngày không về nhà cũng không đến trường, không biết ba em ấy bỏ nhà đi hay đang gặp nguy hiểm, có ai nhìn thấy những em ấy hãy báo lại với nhà trường hoặc công an,...

Phần sau đó thì chẳng ai thèm nghe nữa vì cả hội trường đều ngập tràn tiếng khóc, tiếng thở dài, thậm chí có người còn ngất khi nghe cậu đội trưởng mất, ba cô gái mất tích, có người thì lo sợ sẽ tới mình.

Còn về phần bọn người Giải thì mỗi người một ý nghĩ.

Triệu Phong: Ông ta ra tay quả thật rất mất nhân tính a, ông đang hối thúc tôi hay muốn dụ bọn người của Thiên đứng lên ra tay trước đây. Tôi thật khâm phục ông, Triệu Vĩ.

Tổ Nhi: Triệu Vĩ độc ác thật, phóng lao thì theo lao, đây có phải là sự đe dọa nếu mình không làm xong nhiệm vụ này thì cha mình sẽ giống như tên Văn Tư ấy. Không thể để đầu đó xảy ra được.

Ngọc Trinh: Tại sao chuyện của các người mà mang những mạng sống không liên can ra làm sự đe dọa vậy, thật không có tính người, mình hứa với mẹ sẽ thực hiện việc này đúng hay sai?.

Thiên Yết: Hiệp hội Z đã ra tay báo ọi người biết hẳn đang khiêu chiến với ai rồi à? Một cuộn phim hay đây, mình nên đóng vai gì nhỉ? Tức nhiên vai chính, giết tên trùm ấy là xong phim.

Cự Giải: Mất tích giết người, Ngưu sáng hôm nay còn gặp mà giờ này chưa vô có khi nào bị bắt rồi không? Mà không đúng mình đâu cảm thấy chị ấy đang gặp chuyện, vậy còn Kết, ba mẹ, các anh chị nữa, họ đang ra sao? Trời ạ!

——-Kết thúc buổi học phân tuyến cách——

Tại nhà Giải.

Mọi người quay quần bên bàn ăn, mười người thiếu Mã - Kết chen vào nó đông lại nóng không thể chịu nổi a.

Thiên nhũm mày, tay nhịp lên bàn theo nhịp.

-Ba?.

Ngưu khều Thiên, kêu hóp đã không chịu nói đã hơn nữa tiếng rồi.

-À, ta gọi các con tới đây cũng tại vụ việc ở trường đấy, mọi người nên cẩn thận đi, bọn giết người ấy chắc chắn là đám người hiệp hội Z khét tiếng chứ chẳng ai khác đâu.

Giải chề môi, nói:

-Còn tưởng nói cái gì, chuyện đó chúng con cũng biết rồi, mà tại sao chúng lại làm vậy?

Ngư chăm trà, cũng bàn vào:

-Còn gì nữa, chúng muốn chúng ta sợ dưới sự hăm dọa đó hoặc chúng muốn ta ra tay đánh trả.

Dương gật đầu tán thành:

-Đúng con cũng nghĩ như bác, nhưng việc giết những học sinh vô tội thế này thật không đáng sống.

Bảo cắt lời:

Thì sao đây, nếu ta đánh trả chẳng khác nào chấp nhận lời khiêu chiến.

Sư xoa bụng vợ ngây thơ nói:

Hình như bác Thiên đã đồng ý trò chơi này rồi mà!

Cả đám người quay sang liếc xéo Sư, nói không suy nghĩ gì cả, lúc đó Thiên cũng vì tức giận quá mới làm vậy, khi suy nghĩ kĩ lại thấy việc mình làm thật bốc đồng nông nổi, chẳng khác nào làm liên lụy cả gia đình. Ông cũng rất biết lỗi, cắn rứt lương tâm lắm a.

-Này anh đừng nói nữa, đi pha cho em ly sữa đi!

Song Tử xô chồng ra, cô đuổi thẳng cẳng tên không dùng đầu óc trước khi nói.

Reng Reng Reng

-Bắt điện thoại kìa!

Song Tử thấy chồng tới gần điện thoại ngay bếp mà cứ để nó reo hoài, cô bực mình la toáng lên. Sư quát mất giận dỗi bắt điện thoại:

-Alooo.

Đầu dây bên kia:

-Đó có phải gia đình của bệnh nhân Ma Kết và người nhà Nhân Mã không?

Sư trả lời:

-Đúng, sao vậy?

-Chúng tôi là thám tử tư điều tra về vụ tấn công, bắt cóc người. Vào mười phút trước, có một nhóm người tự xưng là người nhà bệnh nhân đến thăm bệnh đã tấn công làm chết rất nhiều bác sĩ, y tá, bệnh nhân của bệnh viện để bắt cóc hai nạn nhân đi.

-Sao cơ? Vâng tôi biết rồi, vâng.

Sư hốt hoảng chạy đến bàn, đập tay mạnh xuống mặt bàn, kể lại hết cuộc nói chuyện của mình với thám tử ọi người nghe.

-Cái gì Kết - Mã bị bắt cóc?

Chưa nghe câu trả lời cả nhà lao ra xe, tăng tốc đến ngay bệnh viện, chỉ còn Sư - Song - Dương chưa chạy theo thôi bởi vì Song Tử vừa nghe xong lập tức ngắt ngay tại chỗ. Sư và Dương đành gọi bác sĩ Chương và đỡ Song lên phòng nằm nghỉ.

Sư bị Song làm cho rụng tim ra ngoài, anh cứ chạy tới chạy lui, kéo bác sĩ Chương đang khám cho Song ra hỏi hoài làm ông ấy bực mình.

-Cô ấy không sao, chỉ bị sốc quá nên ngắt thôi, khi tỉnh lại nhớ đừng để cô ấy sốc nữa không tốt cho bản thân và thai nhi đâu.

Bác sĩ Chương nói xong cũng sách dép đi lấy thuốc cho Song Tử, Dương cũng đi theo xuống bếp nấu miến cháo và canh rừnng cho Song. Sư lo lắng nằm cạnh vợ ôm cô vào lòng, anh thở dài :” Mong Mã đừng có chuyện gì nếu không vợ con anh sẽ thật sự không ổn đấy ”.

Còn Song Tử đã ngắt và thần trí cô lại mụ mị, cô thấy Mã bị người ta bắt đi, lóc da xẻ thịt nó ra nữa, thật sự cô muốn cứu nhưng không thể cả người không thể động đậy được hình như có gì đang bó mình chặt cứng thì phải.

14. Chương 13: Bị Bắt

Chương 13: Bị bắt

Mã mơ màng tỉnh lại không biết mình đang ở đâu, ngó quanh chẳng có ai chẳng có gì ngoài bốn bức tường màu trắng đơn điệu đến đáng sợ, nơi đây quá xa lạ.

Nhức, rất nhức đầu, cậu cố nghĩ xem có chuyện gì mới xảy ra.

Hai tiếng trước:

Ưm..mm.. khá..t nướ..c..

Giọng nói run rẩy, vang lên rất nhỏ từ chỗ giường Kết.

-Kết, Kết cậu tỉnh rồi!

Mã đang lim dim nhắm mắt bỗng nghe thấy giọng nói của Kết, cậu mừng quỳnh đỡ cô ngồi dậy uống cốc nước, môi cười muốn đung tới vành tai, Mã vuốt mớ tóc rối cho cô, cậu yêu thương ôm cô vào lòng.

Lặng lẽ khóc, không phải vì mình yếu đuối mà cậu quá vui đó thôi. Cứ ngỡ cô ấy sẽ gặp chuyện chẳng lành trái tim cậu như căng như dây đàn, có thể đứt bất cứ lúc nào nếu chấn động quá mạnh.

Thở dài nhẹ nhõm, cuối mắt nhìn thiên hạ nhỏ đã ngủ mất, cậu định đứng dậy đi mua chút cháo đợi Kết tỉnh cho cô ăn.

Nhưng...

Ầm

Cửa phòng đột nhiên bị một lực mạnh tông vào toang mở, bước vào là gần chục tên bip mặt áo đen, chúng không nói mà làm, chia sủng.

Tịt Tịt

-Các người...i là.. a....i..?

Cây súng đó có thuốc ngủ a, mũi tiêu bay thẳng xuống mông trái Mã, cậu chưa kịp hiểu tình hình đã mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Nhớ ra được sự việc, Mã vùng dậy mò tay tìm lối ra nhưng vô vọng, căn phòng này cứ như chiếc hộp bị biến to hoặc chính cậu đang bị thu nhỏ lại.

Thoát ra không được cậu rất lo không biết Kết ra sao rồi, cô ấy đang bị thương nếu như lại bị nhốt hay hành hạ sẽ chẳng qua khỏi đâu.

-Đây các người là ai thả tôi ra, đồ bắt cóc.

Mã thấy được một cái camera trên trần, cậu chụm tay thành cái loa la lớn.

Không được gì, Mã tức giận, đâm vào tường rồi đập xuống đất cố gắng cho bằng được thoát ra khỏi đây.

Bên ngoài chiếc hộp trắng ấy có khoảng một tá người im lặng chấp tay sau lưng nhìn trực diện qua camera.

-Cậu chủ, cô gái đã tỉnh.

Một tên thuộc hạ đi vào, cuối đầu cung kính báo cáo.

-Tốt, chuyển camera.

Tên được gọi bằng cậu chủ ngồi trên chiếc ghế xoay, vì trong tối không ai có thể nhìn thấy khuôn mặt hắn ra sao trừ đôi mắt sáng vô hồn màu xám.

Máy quay được chuyển đến một căn phòng khác, cũng như phòng Mã, nơi đây chỉ có bốn bức tường trắng.

Kết tỉnh dậy cố gắng lê thân mình ngồi vững, kêu mãi tên Mã nhưng không thấy cậu đâu. Sau một lúc định hình đây chắc chắn không phải là bệnh viện cô mới hốt hoảng.

Không biết sức lực đâu ra, Kết ngồi bật dậy mò mẫm bức tường, không có lối ra, cô không tin, chắc chắn phải có cánh cửa đâu đó, nếu không có thì cô vô bằng cách nào, thả từ trên cao xuống hay chui từ lòng đất lên.

Chính cô bây giờ rất sợ, khuôn mặt tái nhợt, chóng mặt, cô không còn sức chống cự ngã sõng soài dưới đất, mọi thứ xung quanh chỉ còn một màu đen.

-Chuyện tôi cần các người đã làm hết chưa?.

Hắn ta bấm tắt máy quay xoay mặt nhìn thuộc hạ.

Người sau lưng hắn đều cuối đầu, đồng thanh nói:

-Đã hoàn hảo thưa cậu chủ.

Tên thuộc hạ lúc này chạy vào, cuối người báo cáo:

-Bắt được một người còn bốn người kia đã chạy thoát, hai người có lẽ đã chết.

Đùng

Bịch

Tiếng súng cùng với kẻ vừa dứt lời nằm gọn dưới đất, viên đạn xuyên qua đầu tên đó không kịp chảy máu, hai mắt trợn tròn một cách chết quá đột ngột.

Bọn người phía sau hít phải một hơi khí lạnh, sống lưng đã lấm tấm mồ hôi, tay chân đều run rẩy, lập tức quỳ hai chân dưới kẻ mới ra tay. Đồng thanh nói:

-Cậu chủ bớt giận.

-Hừ, toàn lũ ăn hại, đi tìm bắt bốn người kia không tới bảy người mới đúng, tốt nhất là bắt sống, xem sống chết hai kẻ kia ra sao. Còn người bị bắt mang đến phòng tôi. Trong vòng ba ngày, kết quả không như ý thì các người nên mua sẵn quan tài inh đi.

Hắn ta tức giận, đứng phắt dậy, sau khi để lại lời đe dọa chấp tay sau lưng đi khỏi.

Những tên thuộc hạ còn lại lôi xác tên mới chết quăng vào lò thiêu xem như tên đó chưa từng tồn tại.

Vào hai tiếng trước.

Sau khi nghe tin Mã - Kết bị bắt cả bọn Thiên khởi hành xe đi đến bệnh viện, vì không kịp lấy xe riêng nên đành lên hết xe limo, Thiên cầm lái.

Ngư xúi quẩy trật chân nên nói người lớn đi trước mình đến sau, Xử - Giải cũng ở lại lo cho Ngư.

Xoa chân cho Ngư, Xử mượn chiếc xe Mazda 3 màu đỏ của Phong chở cả ba người đến viện.

Thiên cầm lái được nửa đoạn thì mới nhớ ra lúc sáng nhận được tin khẩn của hiệp hội H về việc nghi ngờ bọn người Z dùng đoạn mã bom, quýnh quáng ông dừng xe bảo cả bọn đi xuống.

Rành về xe chỉ có Bảo, anh sau khi xác định chiếc xe không hề có hệ thống kích nổ, cả bọn liền thở phào nhẹ nhõm.

-Ngư, Giải, Xử, bọn nó...

Ngư vừa lên xe thì mới nhớ, bà nói lớn, mắt mở to, lòng bà cứ như trống đánh, cả đám đều nhìn về bà, Thiên chỉnh vô lăng vòng xe trở về.

Tay Ngư rung rẩy bấm số Ngư, Yết bắt giắc cũng nâng điện thoại lên gọi cho Giải.

Ai cũng lo đến quýnh không ngừng hối thúc Thiên chạy nhanh về nếu không sẽ có chuyện chẳng lành nhưng không ngờ đầu xe bị chặn bởi bốn chiếc camry màu đen, bọn người trong xe móc súng hướng thẳng đến xe bọn người Thiên mà bắn.

Ông đạp ga chạy thẳng đến trước, cả bọn cuối đầu, chiếc xe chuyển bánh lao thẳng đến với tốc độ chóng mặt, bốn chiếc xe chặn đường bị va chạm mạnh văng ra xa, đám người cầm súng không ngờ Thiên lại liều chết như thế, phản ứng nhanh nhẩu nhảy ra xa khỏi đám xe.

May mắn Thiên là người có bằng lái " một không hai " nhiều lần bị bắt với tội lái xe quá tốc độ, dù xe bị trầy, gãy rụng nhiều chỗ nhưng cũng còn chạy được thoát khỏi đám người kia.

-Là bọn Z.

Yết lên tiếng, hốt hoảng nắm chặt điện thoại, lo thoát chết nên khi điện thoại đã kết nối mà chẳng ai hay. Đầu dây bên kia a lô mãi không ai trả lời chỉ nghe một âm thanh lớn rồi tắt ngấm.

-Họ có chuyện.

Ngư sợ sệt nắm tay Giải, Xử đạp ga tăng tốc chạy theo hướng của bọn người Thiên, tâm ba người đều loạn như mớ bòng bong.

Cảm thấy chiếc xe có vấn đề nhưng không biết chỗ nào, Xử đưa chân đạp thắng nhưng không ăn thua, đang trên đường cao tốc lại là chỗ cầu vượt, tốc độ đã đạt mức tối đa, không thể dừng, chiếc xe liên tục kêu những âm thanh tu tu khó chịu.

Cả ba nhìn nhau cùng một ý nghĩ :” Chiếc xe có bom ”.

Bùm

Không kịp suy nghĩ Xử quẹo tay lái vào bên lề cầu, mở cửa Giải ôm đầu nhảy khỏi xe, chiếc xe trúng thành cầu phát nổ lao thẳng xuống sông, trên cao tiếng nổ bùm làm mọi người hốt hoảng chạy tới xem.

Giải lao khỏi xe may rơi xuống nước, biết bơi liền cập bờ dễ dàng, cô tin Xử và Ngư không sao chắc họ cũng nhảy như mình với lại họ còn bơi tốt hơn cô mà, quay người định đi tìm hai người đó.

Thì...

-Ừm...

Chiếc khăn mùi xoa màu trắng bởi bàn tay to của ai đó bịt chặt lấy miệng và mũi cô. Giải vùng vẫy được một lúc thì thiếp đi.

Sau đó đám người bắt Giải lên xe mang đi, còn vài người ở lại xem tình hình, chiếc xe bị nổ tung lúc rơi xuống không thấy ai nhảy ra ngoài cô gái bị bắt, nên đưa ra quyết định hai người đó có thể đã chết.

Quay lại với đám người Thiên, chạy được một đoạn thì đến một hầm giữ xe dưới ký túc xá.

Bảo dò chiếc xe của mình, chiếc camry đen được bao bọc trong lớp vải dù.

Khởi hành xe, không ngờ một đoạn tin nhắn làm bốn người chết đứng.

Đoạn tin: Cô con gái nhỏ cùng hai đứa cháu ông đang ở chỗ tôi đây, muốn xem chúng không?. À mà quên đứa con lớn của ông cùng thằng bồ nó đã đi trước ông rồi, làm sao đây nhỉ?.

Phía dưới hiện lên ba tấm hình,

Giải bị trói vào ghế, đầu gục xuống,

Mã thì đang ngồi vào một góc,

Kết nằm ngất dưới đất, tay chảy máu không ngừng.

-Chết tiệt.

Thiên cau mày, chữi lớn. Ngư ngã người vào chồng mình, bà sau khi đọc được tin Ngư gặp chuyện tay chân bủn rủn, lòng đau như cắt không thể đứng vững.

Cảm giác đau thương đến chết Thiên ôm lấy vợ, người thì khóc ngất người thì tức giận đến phát điên.

Bảo thấy em gái mình máu thấm ướt một mảnh lớn, lòng lo lắng tức giận, giựt phăng cái điện thoại Thiên bấm trả lời:

Đoạn tin: Mày muốn gì?.

Đoạn tin: Tao muốn tất cả chúng mày.

-ĐM (chữi thề), bọn chúng đang ở đâu tra GPS xem, em muốn giết chúng.

Yết chữi bối cố gắng bấm xem cái GPS chết tiệt nhưng không thể truy ra, hấn nổi cơn điên đoán, mất khôn.

Cốp Cạch

Đập mạnh điện thoại xuống đất.

Bốn người chết đứng lẫn hai, thôi xong cái thiết bị liên lạc với bọn chúng.

15. Chương 14: Hạ Nhục

Bốn người bọn Thiên âm thầm về nhà, lúc đi bằng xe lúc về thì căn hải mà lại về lúc đêm khuya không bóng người a.

Song Tử đang ôm Sư Tử ngủ say đột ngột bị đánh thức bởi Dương, cô gấp gáp lôi hai người đi.

-Có chuyện gì vậy? - Sư hỏi:

-Chúng ta phải đi chị à.

Yết dọn vài bộ đồ, lấy những thứ cần thiết, hỏi thúc chị mình.

-Tại sao? Thằng Mã thế nào rồi. Ngư, Giải, Xử đâu? - Sư buông chồng ra, nắm lấy vai Yết hỏi:

Thiên nhắm mắt lại lắc đầu, ông thở dài cố kiềm nén nỗi đau thương trong tim.

Chuyến bay gấp về Mỹ, Thiên - Ngư - Bảo - Yết ngồi kể lại những chuyện đã xảy ra, lần này Dương ngất tại chỗ khi nghe tin cậu em trai gặp chuyện chẳng lành.

Cô tỉnh được chút, khóc rồi lại ngất.

Bọn người Thiên trở về Mỹ để gọi trợ giúp, vốn định khi huấn luyện xong bé Ngưu thì ra tay nhưng có lẽ chuyện đã không còn như dự tính nữa rồi.

.....

Xử đau nhức cả người nâng mi mắt tỉnh dậy, cậu đưa tay lên đầu, lớp vải trắng quấn quanh đầu thể này không nhức mới lạ.

Nâng mâu quang đảo quanh phòng, đây giống nhà kho hơn một căn phòng đầy.

Định đứng dậy rồi đi mới phát hiện cả hai cổ chân đều bị còng lại bởi một sợi dây xích dài chừng một mét nặng không bao nhiêu nhưng chắc liệu không đơn giản, cậu không thể phá hủy được, nhà kho này cũng có gì cho cậu phá được sợi dây đâu.

Cả người vô lực chỉ biết đứng yên một chỗ nhìn quanh.

Ngoài chiếc giường, bồn rửa tay, vài vật dụng nhỏ, cậu ngó tới ngó lui, lòng tràn đầy hoảng loạn cuối cùng mình bị bắt rồi sao? Bọn người Z? Ngưu?.

Cạch

Tiếng cửa nhà kho mở, Xử lúi lại cảnh giác nhìn người bước vào, cậu bất ngờ nhưng cũng chẳng lạ lắm gì. Nhếch môi cậu nói:

-Là cô sao? Tôi còn tưởng ai? Thì ra nội gián của bọn chúng là cô.

Người đi vào không thèm coi vẻ mặt cậu ra sao, cô đi đến bên cạnh cậu, vùi đầu vào ngực cậu.

Xử xô cô ta ra, lúi ra sau nhưng không may sợi dây vướng chân té lên giường.

-Cô muốn làm gì hả? Ngưu đâu?

Cô gái lắc đầu, mỉm cười đưa hai tay vuốt má cậu, cô cứ như người cảm, nghe được nhưng chẳng thèm nói, đi đến bên chiếc mâm mới mang vào, lấy chén cơm trên mâm cô đến gần, chìa tay đưa cậu.

Cậu phát tay làm chén cơm rớt xuống đất vỡ vụn, thức ăn văng tung tóe.

-Bạch Ngọc Trinh, rốt cuộc cô muốn làm gì đây?

Người đó là Ngọc Trinh a, cô khom người thu dọn lại chén cơm mới bị cậu làm đổ, không nói không rằng bỏ ra ngoài.

Xử vẫn còn chưa hiểu cái gì hết, rốt cuộc cô ta muốn gì, cô ta bị cầm à từ khi nào nhỉ?.

Suy nghĩ kinh tởm về cô ấy vẫn còn trong hồi ức ngày trước của cậu.

Cười khinh, khoe môi cậu vẽ một đường cong hoàn hảo.

“Đúng là loại rắn rết ”

Một mỗi cậu thiếp đi một lúc đến khi có bàn tay ai đó lướt trên mặt mình nhồn nhột, cậu mở mắt, đôi mắt cậu chạm vào cái nhìn đầy nhu tình của Trinh.

Ngọc Trinh không định vào đâu, nhưng trái tim cô hân hoan khi cậu ở đây, muốn thấy Xử, cô chờ cậu ngủ say mới dám vào.

Đối diện với Xử, Trinh luôn là cô gái xấu xa dễ tiện nhưng cậu có hiểu cho cô, không, tốt nhất đừng ai hiểu cô hết, mọi thứ về cô đều kinh tởm, sự có mặt của cô cũng làm người ta buồn nôn.

Nhưng duy chỉ một mong ước, Ngọc Trinh muốn cậu yêu cô, đó là một sự đòi hỏi quả thật không thể chạm tới.

-Cậu tỉnh rồi sao?

Đôi mắt cô hệt hững buông tay.

Xử thấy kinh tửm khi đôi tay đó chạm vào mặt mình, cậu hươ tay lên mặt lau đi nơi cô vừa chạm tới, giọng khinh thường nói:

-Đừng động vào tôi, thứ như cô không xứng đáng được đứng gần tôi. Loại động vật thấp kém.

Rút tay lại trái tim Trinh như vỡ nát, cô nghe thấy tiếng nó rơi rớt từng mảnh nhỏ, quả thật cậu chà đạp cô thấp kém như vậy sao.

-Cậu không sao đâu, cậu không bị bọn người Z bắt gì cả, cậu đang ở nhà tôi, nghỉ ngơi đi.

Cô đứng dậy rồi đi, bên tai vẫn vang lên tiếng Xử chửi mắng cô.

-Ngươi đâu cô ấy đang ở đâu?

Ngọc Trinh trước khi đóng cửa trả lời:

-Tôi không biết.

Cậu chết đứng, Trinh nói dối chắc chắn Ngươi đang bị cô ta nhốt đâu đó, cậu muốn giải cứu cho Ngươi nhưng không thể tay chân không tỷ lực đạo nào, cả người ê ẩm, đưa tay lên còn khó hướng chỉ là chạy thoát.

Còn Giải, lúc tông vào cầu cậu thấy cô đã nhảy xuống, chính mình cũng ôm lấy Ngươi nhảy ra nhưng bị vướng vào một cái bao to, đập xuống nước quá mạnh làm cậu bất tỉnh, cứ ngỡ thần chết đến bắt cậu đi chứ.

” Ngươi à, cậu giờ ra sao? ”

.....

Ngươi bật dậy theo phản xạ, có gì đó rất nóng đốt cháy bàn chân cô, mở to mắt cô nhìn thấy Tổ Nhi. Cả thân mình bị cột chặt vào chiếc ghế.

-Tôi đang ở đâu? Cô muốn gì?

Tổ Nhi cầm điều thuốc đưa lên môi, rít một hơi cô ả nhả vào mặt Ngươi làn khói trắng mờ ảo phảng phất làm cô khó thở, ngồi trên chiếc ghế cô ta đổi chân, dáng người mệt mỏi ngồi tựa vào tên con trai bên cạnh. Hắn ta chính là người cầm chiếc đèn dầu nung chân cô.

-Cô đang bị bắt cóc và tôi chẳng muốn gì ngoài cái mạng của ba mẹ cô cả, nên cố gắng hợp tác tôi cho cô con đường sống.

Ngươi ngược đầu, khói thuốc làm cô khó chịu, không khí vừa lấy lại được cô cười to.

-Bắt cóc? Một con tép như cô muốn mạng của ba mẹ tôi. Cho tôi xin, mua thuốc ngủ uống rồi mơ tiếp đi cưng à.

Khinh bỉ, Ngươi nở nụ cười trào phúng, thật ra bây giờ cô rất sợ chứ có bình tĩnh được đâu, nhưng phải ra vẻ như vậy để đánh lạc hướng chúng thôi.

Cô ả cúi người về phía Ngươi, một tay nắm tóc cô kéo lên. Tổ Nhi đánh mặt nói:

-Con điểm mày nghĩ tao đơn giản? Tao có trò vui ày đây muốn thử không?

Tổ Nhi bắt chéo chân, búng tay, từ trong bóng tối bốn người đàn ông bước ra. Ngươi hoảng loạn, bọn chúng muốn làm gì cô?

-Hahaha, làm cho tốt vào.

Mở trói Ngươi, bọn chúng đè cô xuống sàn.

Một tên đứng yên cầm máy ảnh chụp các góc, một tên giữ chặt tay, một tên giữ chân, tên còn lại tháo từng chiếc cúc áo, quần cô, vẽ mặt dâm dê của hắn làm cô kinh tửm, vùng vẫy, hét lên nhưng không được, hắn bịp mồm cô à.

Cô ả ngáp dài lấy tay che miệng xem như cảnh trước mặt chẳng vui gì cả.

Đến khi tên đó lột hết đồ trên người cô, cả thân lỏa thể, nước mắt cô thấm đẫm khuôn mặt, môi cắn tới bật máu, nhục nhã, dơ bẩn, bọn chúng chà đạp thân thể cô.

-Ngừng lại.

Tổ Nhi lười nhát ra lệnh, cả bọn ngừng lại, Ngưu liền chộp lấy quần áo mình che đi cảnh xuân phơi phới, đầu tóc rũ rượi lui vào trong góc, đưa đôi mắt hoảng loạn nhìn bọn xúc vật kia.

-Mấy tấm hình được chứ, gửi cho Thiên kèm lời nhắn cô con gái ông ta vẫn ổn đấy.

Tên thuộc hạ gật đầu lui ra ngoài.

Cô ả bước khỏi ghế đi đến cạnh Ngưu đang tơi tả, run rẩy trong góc tối. Tổ Nhi vuốt mớ tóc che đi khuôn mặt Ngưu, cô ta nói:

-Đừng sợ, sớm muộn cũng gặp được người thân của mày thôi hahaha

Nắm tóc Ngưu lôi lại sát mặt mình, cô ả ngấu nghiến môi cô một cách mạnh bạo.

Cô ta bước ra ngoài cùng bọn thuộc hạ.

Ngưu đau đớn không phải vết thương bỏng ở chân mà ở tâm, đau đớn, tủi nhục, rẻ tiền, dơ bẩn cô òa lên khóc.

” Xử cậu có sao không? Cậu đang ở đâu? ”

-Hức hức...

Cô khóc thê lương trong bóng tối, chính mình lúc này chẳng khác gì loại gái thấp kém bị người ta chơi rồi chà đạp (chưa có tới mức đó nha).

.....

Về phía Kết khi tỉnh lại thấy mình được nằm trong căn phòng khác, có thiết bị y tế, truyền máu, lơ mơ cô lại thiếp đi.

Mã đau lòng nhìn Kết nằm trên giường, cậu không gọi được cô dù chỉ cách một tấm kiếng và chỉ mình cậu nhìn được cô thôi.

Điên cuồng cậu muốn phá tấm kiếng đi, đập đến nỗi hai tay bật máu, đôi mắt hằn lên từng tia máu, cậu la hét inh ỏi khiến người trực cũng phải diếc tai.

Hoảng sợ cậu thấy một người đi đến bên giường Kết đó chính là Phong, anh ta leo lên giường cô thoát hết quần áo cô ra.

Triệu Phong quay mặt lại hướng kiếng chỗ Mã, anh cuối đầu ngậm một bên ti của Kết nhẹ nhàng mút.

Mã tức giận đập mạnh đầu tấm kiếng chống đạn, nó không vỡ còn làm cậu choáng váng, trước khi ngất đi cậu thấy Phong nâng hai chân Kết lên vòng quanh eo anh.

” Không được, Kết... Không được ”

Gọi trong tiềm thức cậu mơ màng bất tỉnh.

16. Chương 15: Đau Lòng

Triệu Phong chẳng làm gì Kết cả, anh chỉ diễn như thế thôi, vốn muốn coi trò vui từ Mã ai ngờ tên gốc đó lao đầu vô tấm kiếng ngất tại chỗ chứ.

Kết được chăm sóc rất tốt vì cô bị thương và cả cô vô tội mà.

Anh phá lên cười khi bọn người bên ngoài báo Mã chơi ngu, kêu người băng bó cho cậu ta, anh bước đến phòng mình.

Thiên hạ nhỏ trên giường còn ngủ rất say, anh yêu chiều cuối người hôn lên trán cô.

“ Em là của anh, bé ngốc “.

Bước vào phòng tắm, nước từ vòi chảy vọng ra ngoài.

Giải choàng người tỉnh dậy, tim cô đập liên hồi, cô đã tỉnh từ lâu rồi nhưng nghe tiếng người lại mới giả vờ còn ngủ mê.

Lúc này là giọng của Phong, chắc chắn là anh, từ nhỏ cô đã sống cạnh anh, không lẽ đến giọng của anh ra sao cô có thể nghe lầm.

Trái tim cô bắn loạn đầu đốn không ngờ người bắt cóc cô lại là anh, không lẽ anh thuộc bọn Z?

Bây giờ quan trọng nhất phải thoát khỏi đây, cô chạy lại cửa, không mở được phải có mật mã.

“ Chết tiệt! Cửa sổ “

Lao đến cửa sổ cô ra sức mở ra nhưng cũng không được, tại sao?

Trượt thân người dựa vào tường, đôi mắt hoảng sợ cô ngó quanh.

“ Nghĩ đi, suy nghĩ đi Giải ngốc, phải làm sao bây giờ?”

Tiếng nước tắt, cô càng quáng hơn nữa, nhảy lên giường nằm xuống tiếp tục giả vờ ngủ. Triệu Phong bước ra trên người chẳng có gì ngoài tấm khăn vắt ngang hông che đậy thứ cần che thôi.

Thân hình anh tuyệt mỹ khiến cô sốc, thấy nhiều rồi nhưng lần nào của nhìn cũng muốn sịt máu mũi ra hết, sáu múi săn chắc, bắp tay to mạnh mẽ, đôi chân dài thẳng tắp vừa vặn.

Lúc nhỏ đã đẹp lớn còn đẹp hơn mới chết.

Anh nhìn cô cong nhẹ khóe môi, khuôn mặt vuông vức sắc sảo được tô thêm nét cười hoàn hảo, anh trườn người nằm lên người cô.

Cua chịu sức nặng trên người rất muốn vùng vẫy nhưng không, cô đang ngủ mà không được để lộ, nếu không chết chắc.

-Tỉnh rồi thì mở mắt đi của ngốc, tại sao cứ giả vờ với anh?

Anh vừa nói vừa vuốt má cô, cua con ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh, mình để lộ sơ hở gì sao?

Lúc này Triệu Phong bước đến phòng đã nghe tiếng chân bên trong, anh chỉ nhót cô tiếng chân đó còn của ai khác sao?. Bước vào thấy cua ngốc vờ ngủ, anh cũng cần tắm nên cứ để con bé vờ đi.

-Sao...sa..o mà anh biết? - Câu hỏi ngốc ghéch:

Anh phá lên cười:

-Hahaha anh biết em bao năm rồi Giải hả?

Giải lúc này mới gật đầu, ngây thơ hiểu ra, nhưng nhớ đến việc anh bắt mình thì cả người run lên, buồn bã muốn khóc. Hỏi:

-Tại sao anh bắt em? Anh làm cho bọn người Z?

Cô trước giờ ở cạnh anh khi buồn luôn ôm lấy anh, bây giờ anh trước mặt dù biết không nên nhưng cô vẫn choàng tay ôm lấy anh, vùi mặt vào lòng ngực anh.

Triệu Phong nghe chất giọng của Giải cũng biết cô đang buồn, nhưng sự thật là sự thật che giấu mãi thì được gì chứ. Anh ôm lấy cô trong lòng, lùa tay vào tóc của anh yêu chiều trả lời:

-Anh muốn bắt em từ rất lâu rồi nhưng lần này không phải anh bắt a. Anh không làm cho bọn người Z mà... họ làm cho anh.

Giải ngược mắt nhìn sâu vào tâm hồn anh, cố gắng tìm ra sự dối trá rằng anh không phải con của Triệu Vĩ nhưng vô vọng, lời nói lẩn biểu hiện của anh chẳng có điều gì chứng tỏ anh đang nói dối.

-Tại sao?

Cô xô anh ra ngồi bắt dậy lùi lại góc giường.

Anh ngửa mặt lên trần, hai tay vuốt mớ tóc ướt, cười nhạt:

-Có ai sinh ra có thể chọn ba mẹ, chọn cuộc sống của mình hả em? Cũng như em, sinh ra dù có trốn tránh cấp mấy cũng phải vướng vào cuộc chiến mà em không bao giờ muốn.

Cự Giải nhìn anh thật lâu, cô đau lòng không phải vì người anh thân thương bắt cóc mình hay anh ấy là con của Triệu Vĩ, mà đau vì anh lừa cô bao năm qua anh không cho cô biết anh là ai, cuộc sống của anh toàn máu tanh tại sao anh lại vướng vào nó.

Cua lau giọt nước mắt lăn vội trên má, nhỏ giọng cầu xin:

-Hãy thả em ra, xin anh, nếu được hãy đi với em anh không cần làm việc cho ông ấy càng ngày càng lún sâu vào những việc dơ bẩn này.

Anh cười, ánh mắt nhu tình biến hóa vô biên, nó trở nên vô hồn nhìn vào mắt cô:

-Đi theo em? Để nhìn em cùng tên Yết đáng chết ấy bên nhau, chẳng lẽ em là của anh chứ không phải của nó, thời gian qua em bên nó đủ rồi và anh không tha cho nó đâu, vì nó dám đụng vào thứ của anh. Triệu Vĩ là cha anh, em hiểu chứ?

Giải nhìn anh gật đầu, lòng chua xót như có ai sát muối vào, sự dịu dàng của anh là một vỏ bọc quá hoàn hảo, qua bao năm nay cô luôn bị anh lừa một cách ngoạn mục.

Yết của cô, tim cô nhói đau, cô cắn chặt môi dưới cổ không bật khóc quỳ lạy cầu xin anh đừng đụng đến Yết. Cua ngốc không nói nữa, úp mặt xuống gối, nằm quay lưng lại với anh. Cô tin anh không bao giờ hại cô đâu, cứ bị nhốt thế này không sao thật nhưng gia đình cô thì sao? Họ sẽ ra sao khi biết cô gặp chuyện, họ có cứu cô không? Chắc có rồi, mong họ đừng xảy ra chuyện gì hết.

Triệu Phong thở dài kéo cô vào lòng, cô không chống cự mặc anh ôm.

Cô nức từng cơn, nước mắt vì đau lòng mà cứ tuôn mãi.

“ Phong, em thật thất vọng về anh “

.....

Bức hình lỏa thể của Ngư được gửi về cho bọn người Thiên.

Ngư chết đứng tại chỗ khi thấy con gái mình trong bức hình không mảnh vải che thân, ba người đàn ông cao lớn đang đè lên người con bé.

Bà buông bức ảnh, ngã sòng soài co giật cả người dưới đất.

Thiên đỡ lấy vợ gọi bác sĩ Chương tới gấp.

-Phu nhân lên cơn đau tim, cố đừng để bà ấy nghe chuyện gì sốc đến tinh thần nữa, không thì rất nguy hiểm.

Bác sĩ Chương nói xong rời khỏi, Ngư vẫn còn mê man trên giường đau lòng bật khóc trong vô thức.

Thiên coi bức ảnh xong cũng tăng xông máu làm cả bọn phải lôi bác sĩ Chương đến lần nữa, nhưng bây giờ không cho ông về bắt ở lại xem bệnh tình hai người bác.

Dương khóc ngất lên ngất xuống, khi nhìn thấy bức ảnh cũng ngất luôn tại chỗ, em ruột lẫn em dậu đều bị chuyện làm cô đứng tim, Bảo một bên lo cho Dương chẳng dám nhìn sắp ảnh đó.

Yết định coi rồi nhưng thấy mọi người cứ ngã xuống đất nên hần quyết định không coi, chỉ nghe đâu từ miệng Song nói bọn người khốn khiếp chết tiệt.

Song Tử tức đến điên nhưng vẫn giữ tâm được bình tĩnh, vì cái thai trong bụng không được tức giận.

-Bọn chúng không phải là người mà, dám cưỡng bức Ngư như thế, trời ạ, tôi muốn giết bọn chúng... Ui da...

Ôm bụng cô ngồi xuống ghế, Sư Tử đi đỡ vợ vuốt cục tức cho cô, cất sắp hình đó chứ cứ để ở ngoài thể này không ổn tý nào hết.

Cả bọn tức giận nhìn nhau ngán ngẩm, muốn ra tay nhưng không thể, viện trợ chưa đủ a, kỹ năng của thuộc hạ lại thua kém bên kia quá nhiều, nhiều năm thoái ẩn giang hồ làm việc lương thiện đâu ngờ có ngày hôm nay.

Tiền bối Hạ nói ít nhất mười ngày nữa khi linh tinh nhuệ hoàn thành khóa huấn luyện khi đó mới có thể cứu bọn trẻ.

Trong mười ngày đó biết bao nhiêu chuyện có thể xảy ra, bọn chúng thật sự không ổn đến ba ngày đâu.

Còn thông tin về Xử sống chết ra sao cả gia đình chẳng ai không bàng hoàng đau đớn khi nhắc đến cậu, cầu mong cậu bình an nơi nào đó nếu không Dương sẽ phát bệnh mất.

17. Chương 16: Gánh Tội (18+)

Xử không biết chính mình đã bị nhốt bao nhiêu ngày khi cậu không nhìn thấy được mặt trời a, điều tồi tệ nhất là...

“ Ngươi à, cậu ra sao rồi? Chị ơi, mọi người ơi có ai biết mình đang bị nhốt không? “

Cậu bắt lực ngồi tựa vào tường, Ngọc Trinh đã làm gì cậu mà bây giờ tay chân chẳng có sức lực nào hết, cậu mệt mỏi trườn dài người trên giường.

Cạch

Bạch Ngọc Trinh đi vào trên tay cầm một sợi dây xích dài, cô không nói không rằng xích lấy hai tay Xử lôi ra ngoài.

Cậu rê từng bước mệt mỏi theo sau cô, đây đích thị là một căn cứ ngầm không phải nhà của cô ta, nhìn quanh cậu có thể đoán được chín phần mình đang ở dưới lòng đất a.

-Bạch Ngọc Trinh cô đưa tôi đi đâu?

Cô quay mặt nhìn cậu, ánh mắt chan chứa nỗi buồn nhìn cậu:

-Tôi xin lỗi.

Chỉ nhiều đó thôi, cả đoạn đường còn lại cho dù cậu có hỏi thế nào cô ta vẫn làm như câm điếc, không nghe không trả lời.

-Tiểu thư việc cô tới đây được rồi.

Tên con trai trước mặt tầm mười tám tuổi, khuôn mặt cứng ngắt, mặc dù chất giọng cậu ta nghe rất bình thản nhưng nếu quan sát kỹ lời nói ấy vô cùng chắc nịch và nguy hiểm.

Trinh gật đầu giao Xử cho hắn ta, cậu thì vẫn ngây ngô không biết gì, không có lực chống cự cậu chỉ còn cách thuận theo hắn dẫn đi đâu cậu đi theo đó.

Bước vào căn buồng gam màu đen nâu quý dị, căn phòng này làm cậu sợ hãi đứng lại không dám vào, hắn ta cảm thấy người sau lưng không đi liền kéo mạnh dây xích, cậu thuận đà té úp mặt xuống đất, trao nụ hôn cho sàn nhà.

Bị ba tên đàn ông khác lôi lên chiếc giường bằng da, cột chặt tay, chân, cổ của cậu nằm yên trên giường, ra sức vùng vẫy nhưng hoàn toàn tuyệt vọng.

Xử bị trói chặt tâm trạng lại hoảng loạn, rõ ràng mình đang nằm trên một chiếc giường dành cho tù nhân bị ngược đãi a.

Và đúng như thế,

Một tên bác sĩ nào đó bước vào, hắn ta đeo khẩu trang trắng cùng tông màu với bộ đồ trên người, hắn bước đến nhìn cậu sau đó ra hiệu lệnh cho vài người bước ra ngoài.

-Tôi nghĩ mình không cần phải nói nhiều đâu nhỉ? Cậu chịu hợp tác với chúng tôi bảo đảm chuyện này chỉ như kiến cắn thôi.

-Thế nào là ki...

Chưa nói hết câu miệng đã bị bịt miệng bằng một miếng dây da được thiết kế hợp chung với chiếc giường này.

Cậu tức tối, lo sợ theo bản năng sinh tồn cậu giựt nảy mình lên, gồng hết sức đến thoát ra.

-Ừm...A...a...a...a..

Giọng la không rõ ràng lắm nhưng cũng đủ vang dội khắp phòng, Ngọc Trinh đứng bên ngoài cả thân cô rung lên bần bật, cô quỵ gối xuống đất hai tay ôm lấy khuôn mặt tái xanh của mình.

Một lúc sau Xứ được mang ra hoàn trả cho Trinh, cậu đã ngất được ngồi trên xe lăn, cô run rẩy nắm lấy đôi tay đầy máu của cậu.

Mười móng tay đã bị rút sạch, chỉ còn lại lớp da đỏ lồi lõm trong rất đáng sợ, chưa nói đến máu từ những vết thương không ngừng tuôn ra, khuôn mặt cậu trở nên trắng bệch đến dọa người.

-Xin lỗi, mình thật sự xin lỗi hức..hức..

Ngọc Trinh đẩy chiếc xe lăn trở về phòng, cô thấy trái tim như bị ai đó bóp chặt, nước mắt không ngừng rơi, hốc mắt đỏ hoe, khó thở quá!

Cô đã làm gì vậy chứ?.

.....

Mã tỉnh dậy thấy mình nằm trên chiếc giường lạ, bên cạnh lại có thứ gì đó rất mềm mại như làn da của con gái, cậu đau đầu nhăn mặt, quay mặt sang làm cậu vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Kết gối đầu trên tay cậu, cô ôm lấy cậu ngủ ngon lành, cậu đưa tay lên nhưng vội vàng hạ xuống. Hình như có gì đó bất ổn.

Xốc mạnh tấm chăn cậu kinh hoàng khi cả hai lỏa thể nằm cùng nhau trên giường.

“Cái quái gì thế này?”

Cô chớp mắt tỉnh dậy, thấy cả người mình khỏe hơn được chút rồi, lua mắt nhìn cậu sau đó đảo mắt nhìn lại mình.

Phân tích vấn đề trong năm giây hai mắt cô trợn tròn lên, phản ứng chậm cô la toáng:

-Cái tên Mã Mã dâm tặc kiaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Mã cũng không biết thế này là sao a, cậu lấy tấm mềm quỳnh quáng quần lấy cô vì cậu sợ có máy quay đang ghi lại và chính cậu cũng chui vào mềm luôn.

-Cậu nghe mình nói đã...

Bốp

Kết vùng vẫy đầm một cú vô mặt Mã.

-Nói cái con khỉ khô, đồ biến thái, Nhân Mã không ngờ bao lâu nay tôi đã nghĩ cậu...

Cô vừa nói xong ôm mặt khóc nức nở.

Mã ôm cô vào lòng vỗ nhẹ lên tấm lưng mềm mại của cô, cậu từ tốn nói:

-Này chúng ta đang bị bắt, chuyện này chắc chắn do bọn chúng dựng nên, với lại cậu còn là con gái mà đúng chứ? Nếu tôi và cậu có làm cái gì tại sao không có máu, cậu lại chẳng hề đau?

Kết ngưng thút thít ngẫm nghĩ, đúng là rất logic nha, cô quang sát dưới tấm ga giường đúng là không có vết máu nào hết, bụng dưới cũng có đau đâu. Nhưng...

-Huhu nhưng cậu cũng nhìn hết của tôi rồi còn đâu.

Mã trả lời nhanh không kịp suy nghĩ:

-Cậu cũng thấy của tôi rồi mà.

Cả hai nhìn nhau, hình như có cái gì bị thua thiệt thì phải?

.....

Nỗi kinh hoàng còn chưa dứt với Ngưu mấy ngày trước, hôm nay một lần nữa tái diễn.

Lần này chỉ có Tố Nhi xuất hiện thôi, cô ả cầm chiếc roi da khá dài bước đến bên cô.

Cô sợ điếng người lùi vào góc tối lùi mãi cho đến khi tấm lưng bị chặn lại bởi sự lạnh lẽo của bức tường.

-Hôm nay chúng ta cùng chơi một trò chơi nhỏ, rất vui.

Trương Tố Nhi mặc một bộ đồ đen ôm sát người nhìn như những đứa điếm khiêu dâm, nhếch miệng cười khinh bỉ, ả cầm cây roi da vung tay lên cao.

Chát Chát Chát

Âm thanh chua chát vang lên, bóng dáng nhỏ nhắn góc tường dùng hai tay ôm lấy đầu, run lên từng đợt đổ lấy đòn roi.

-Aaaaaa...

Ngưu la thất thanh, những đợt roi quất xuống in hằn trên làn da trắng không tỳ vết của cô, chúng để lại trên người cô từng vết đỏ dài ứa máu đến ghê tởm.

Cô cắn chặt môi dưới đến bật máu, khi không chịu đựng nổi nữa Ngưu liền ngã quỵ xuống sàn, đau đớn mà bất tỉnh.

Tố Nhi quăng cây roi sang một bên, cô ả lôi Ngưu ra ngoài ánh sáng nhỏ nhoi nơi chiếc bóng đèn nhỏ treo lủng lẳng cổ gắng phát ra.

Thoát chiếc áo, chiếc quần của Ngưu ra, cô ta nằm đè lên cô.

Môi chạm môi, Nhi lấy một cái sex toy có hai đầu dương vật, cô ả một đầu tự đưa nó vào chính mình, đầu còn lại động thân tiến vào bên trong Ngưu.

Ngưu đã ngất chẳng biết trời trăng gì nữa, cả thân hình bị đóng đũa cùng nhịp thở hỗn loạn dâm tà của người phía trên làm người khác nghe mà hận lòng mình không giết oách đi con gái điếm rẻ mạt kia.

_Um...a...a...a..

Tố Nhi liên tục thúc đẩy vào ra trong Ngưu, chính ả lúc này như lâng lâng bay bổng, uốn éo thân mình, khi đạt đến cực khoái ả giải phóng ra ngoài, ưỡn người nằm đè lên cô.

Ngưu tội nghiệp nếu biết được chuyện chắc cô sẽ không sống nổi với nỗi nhục nhã này đâu.

-Chính con em đáng chết của mày đã giành lấy người của tao và mày phải gánh hết tất cả.

Cô ả mặt đanh đá, hai hàm răng nghiến chặt lấy nhau, mắt hạnh hung dữ nhìn thiên hạ vô tội mà trút giận.

18. Chương 17: Heo Chó Không Bằng!

Giải vẫn như cũ ngồi trên giường, không thèm ăn không thèm nói chuyện với Phong, cô không phải đang đùa thân mình mà thật ra đang suy nghĩ kế hoạch thoát ra a.

Triệu Phong lo lắng, sợ cô ngã bệnh và nỗi lo đã xảy ra, đang họp cùng bọn người Phúc Lâm vừa nghe cô ngắt anh đã vội vã huỷ cuộc họp mà chạy về xem cô thế nào.

Nhưng vừa bước đến cửa đã thấy có gì đó bất ổn, anh vừa vặn mở cửa.

Xoảng

Chậu hoa nện mạnh vào ót Phong làm anh lặn ra bất tỉnh.

Giải nhìn tay mình hoảng sợ lại nhìn xuống người đang nằm dưới chân, cô đang làm cái gì vậy trời?

Xin lỗi anh trong lòng, cô vội vã lơ đầu ra ngoài, không có ai hết, cô cò giò chạy nhanh theo hướng hành lang vắng.

Nhưng càng chạy cô càng bế tắc, lối đi này chẳng dẫn đến đâu cả cứ như càng chạy tới nó lại càng dài ra không biết đâu là lối thoát luôn.

Mệt mỏi cô dừng lại chống tay vào tường thở hổn hển.

Tim muốn lọt ra ngoài, cô chết đứng tại chỗ miệng mấp máy khó khăn. Không thể tin được.

Giải chạy muốn đứt hơi vậy mà không thoát ra được trong khi đó ở hướng đối diện của cô. Triệu Phong đầu còn ứa máu ung dung đi lại, một cách chậm rãi.

Anh khẽ nhếch môi nhìn cô một cách xem thường.

Cứ ngỡ con mèo nhỏ ngày nào vẫn hiền lành chứ không ngờ đã bị người khác làm cho trở nên gan dạ hơn rồi.

Giải quay mặt định chạy ngược về nhưng chưa kịp quay người đã bị anh ôm chặt trong lòng.

-Chắc... Chắc... Giải à, ai đã dạy em trở nên gan thế hả? Dám đánh cả anh cơ đấy.

Thiên hạ nhỏ trong lòng rung rẩy sợ hãi không dám ngược đầu lên đối diện với anh, hai tay nắm chặt vạt áo anh.

-Hử sao không trả lời? Anh phải nên làm gì em đây Giải?

Vuốt nhẹ mái tóc cô, anh bế xốc cô lên đưa trở về phòng, trên con đường về phòng anh, cô chỉ biết vui đầu vào ngực anh không ngừng thút thít.

” Có khi nào mình bị giết không? ”

Cái suy nghĩ đáng sợ nhất là khi giết cô xong anh sẽ xử luôn Yết và gia đình cô, run lên, cô càng nắm chặt vạt áo anh rúc cả thân mình vào ngực anh.

Triệu Phong không biết Giải đang suy nghĩ cái gì mà làm cô hoảng sợ đến như thế, anh đưa cô về phòng khoá phòng lại, anh bước vào nhà tắm xả sạch hết vết máu trên đầu.

Cô bước vào thấy anh vẫn mặc bộ đồ lúc này đứng dưới vòi sen không ngừng cho nước xả vào người.

-Anh không trách em sao?

Anh mỉm cười kéo cô vào dòng nước lạnh, nhu hoà trả lời:

-Anh không thể trách em được, của cóc.

Phong ôm chặt cô trong lòng, anh lạnh lẽo cười nhạt, thứ anh bao năm qua cố gắng để bảo vệ lại không thuộc về anh.

Năm năm trước Triệu Vĩ muốn anh quay về để giúp ông ta quản lý gia sản nhưng anh không đồng ý.

Và cái việc dè hèn ông ta đã làm là phách bọn sát thủ xử lý cô, nếu anh không đồng ý có lẽ cô đã chết cũng nên.

Cũng vì rời đi đã tạo điều kiện cho tên Yết đáng chết đó đến bên cô, làm cô đau khổ, anh hận chính không thể bên cô mọi lúc. Chỉ cần bắt được Thiên, Triệu Vĩ sẽ tạ tội nguyện cho anh, một cuộc sống bình thường cùng người con gái anh yêu.

Giải ôm chặt lấy anh, cô không hề dối lòng được nữa, đối với Yết là yêu, cô yêu hẳn rất nhiều nhưng còn với anh cô không hề xem là yêu mà còn hơn thế nữa.

-Em đã từng yêu anh và bây giờ vẫn không hề thay đổi.

Cô không muốn nói ra nhưng trong một phút bất giác chính miệng mình lại nói ra hết.

Phong mở to mắt kinh hãi, buông cô ra để nhìn xem cô đang lừa anh hay thật lòng.

Đôi mắt to ngây ngô nhìn anh.

-Thật sao?

-Thật.

Anh ôm chặt lấy cô không biết mình đang hạnh phúc đến thế nào nữa.

Đặt nhẹ môi anh lên môi cô, cô thật ngọt thật thơm mát.

-Anh yêu em Giải à, yêu em từ lâu rồi. Đừng chạy khỏi anh xin em.

Cô gật đầu, nhẹ mím cười trao cho anh niềm tin. Cả hai cứ đứng mãi dưới vòi sen cho từng dòng nước xả xuống thân mình nhưng không hề lạnh lẽo, anh chỉ biết lúc này đây.

Anh là Triệu Phong, cô là Cự Giải không có bất kì liên quan đến hiệp hội gì nữa chỉ có hai trái tim hoà cùng nhịp đập.

Yên bình, yêu thương hai người đến với nhau trong cơn say ngọt ngào không quan tâm ngày mai ra sao, sẽ như thế nào.

.....

Yết cùng bọn người Thiên vừa nhận được tin động trời khiến Dương hiện đã ngã quỵ bất tỉnh.

Bọn chúng đương bắt được Xử không những thế còn rút sạch móng tay cạo gởi về cho bọn Thiên.

Tấm hình cậu bị trói chặt trên giường ra sức vùng vẫy trong tuyệt vọng, đau đớn ai cũng có thể cảm nhận được nhưng đều không thể làm gì cho cậu.

-Con mẹ nó cái bọn này không phải là người mà!!! Chúng ta phải tự lực thôi, nếu không bọn họ sẽ bị ngược đãi đến chết.

Yết tức giận, đánh mạnh vào bao cát trước mặt. Hắn tức giận kinh tởm bọn " chó " đó chúng dám làm bạn thân của hắn thành ra vậy, còn Giải nữa đang bị giam cầm ở cái xó nào đó không biết đã xảy ra chuyện nữa. Điều tệ nhất hắn có thể viễn cảnh ra, cô bị cưỡng bức.

Thằng em trai và con Kết nữa, hắn điên cuồng đâm mạnh trút hết tức giận lên bao cát, hắn muốn giết người, giết sạch bọn chúng.

-Đúng vậy, chúng ta phải hành động thôi, cứ đợi viện trợ chẳng khác nào để bọn trẻ bị hành hạ như thế!!!

Song Tử ngã đầu vào vai Sư Tử mắt cô rưng rưng nước mắt, Mã Mã - Kết Kết tội nghiệp, Xử - Ngưu thì vô cùng đáng thương, Giải thì chưa có lời hăm dọa nào nhưng không thể không tính tới.

-Chúng ta phải bình tĩnh, không được manh động.

Thiên nói vào cổ giữ yên tĩnh ọi người, ông không phải vô tâm, chính hai tiểu bảo bối cũng đang trong tay họ a, nếu chẳng may đứt dây động rừng không cứu được cừu mà còn làm mối cho sói thì thật sự quá thảm hại sao.

Bảo vuốt ve khuôn mặt xanh xao của Dương, cô khóc đến bất tỉnh cũng đủ hiểu cô đau lòng cỡ nào rồi. Anh cũng có khác bao nhiêu, cũng lo đến đứt ruột đây.

-Không thể bình tĩnh được, hôm trước là Ngưu hôm nay là Xử vậy ngày mai ngày kia là ai? Kết - Mã hay Giải, bọn trẻ càng bị nhốt lâu tính mạng càng khó bảo toàn.

Ngư mệt mỏi tựa lưng trên giường, chỉ mới có vài ngày mà thần sắc ai không riêng bà đều già đi mấy chục tuổi.

-Đúng đây ông xã anh hãy họp với các tiền bối về đối sách đi... hức... hức.... Hai đứa con của...

Bà ngã xuống giường bất tỉnh, ai không biết Ngư là người bị đau nhất chứ, bản thân làm mẹ không những bị bắt một đứa mà tới tận hai chưa kể Ngư còn bị người ta cưỡng bức.

Nếu như là người khác cũng thương tâm đến khóc ngất như bà thôi.

Hiệp hội Z heo chó cũng không bằng, loài cầm thú không có tính người chỉ toàn những kẻ máu lạnh khát máu.

Thiên Bình một bên sầu não, ông xoa nhẹ thái dương cố không để bệnh tình lại tái phát, sao cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng?

Nhìn vợ ngất lên ngất xuống bệnh tim thì một ngày nặng hơn, nhìn bọn trẻ bị bọn chúng bắt giữ mà đau lòng trong khốn khổ, không thể làm gì ngoài chờ đợi.

Đã bao năm qua ông đã yên lặng cố giữ ọi người cuộc sống yên bình nhất. Nhưng tại sao, cuộc sống xô bồ cứ cuốn lấy những người ông thân yêu phải đi vào con đường tuyệt vọng thế này.

Lặng yên trong một phút, mày kiếm cau ngang, mâu quang hừng sáng. Chắc chắn tiền bối Dương sẽ giúp ông.

Tin rằng tia sáng cứu thế trước mắt làm Thiên vui vẻ hơn một chút.

“Triệu Vĩ vòng xoáy thời gian đang cuốn tôi và ông vào những điều rắc rối, đây là điều mà ông muốn, được, tôi và ông cùng chơi. ”

19. Chương 18: Thiên Bình – Song Ngư

Đôi lời trước khi vào truyện: Có khoảng sáu chương và sáu chương này sẽ nói về từng cặp và biến cố của họ trong quá khứ lần hiện tại, bắt đầu từ chương này trở đi nhé.

Thiên Bình – Song Ngư

(Anh và cô)

Mười tám năm trước,

-Ngư nếu em làm vợ tôi, chắc chắn sẽ chịu rất nhiều sự khốn khổ.

Thiên Bình không nhìn thiên hạ nhỏ trên giường, anh quay lưng về phía cửa sổ, căn phòng khách nhỏ nhắn nằm trong một xóm nghèo nàn, chẳng có gì ngoài màn đêm trừ bóng tối nhưng nó lại thu hút sự chú ý của anh.

-Em không sợ khốn khổ, dù có chết em cũng bằng lòng.

Song Ngư yếu đuối ôm chầm từ sau lưng anh, cô nấc lên từng đợt, đau lòng, đúng là rất đau, cô không biết sẽ ra sao khi anh đi khỏi cuộc đời của cô. Cô đã từng thề dù có sống hay chết đều mãi mãi bên anh.

Anh quay người ôm lấy cô, nét cười trên môi anh làm cô ngừng khóc, anh không đẹp trai như những người khác nhưng nơi anh cô luôn cảm nhận được sự ấm áp, an toàn không phân bua không lợi dụng, chỉ có tình yêu chân thật nhất.

Thiên ôm lấy Ngự anh đặt nơi trán cô nụ hôn nhẹ, lướt bàn tay lên mái tóc cô anh cảm thấy nhẹ nhõm, trong lòng dù không muốn cô phải chạy theo mình nhưng anh không thể để cô rời xa. Lướt bàn tay xuống bụng cô anh xoa nhẹ, nơi đây chứa hai tiểu công chúa của anh nha, cục cưng ra đời sẽ ra sao nếu anh cứ trốn chui trốn nhủi như thế này?

-Ngày mai anh sẽ đi tìm chủ tịch Hạ nếu thành công anh sẽ trở về.

-Không, muốn đi em cùng đi với anh.

-Ngự nhi em biết mình đang mang thai không nếu bọn chúng bắt được em thì sao?

-Em không quan tâm.

-...

Thiên Bình không bao giờ cãi lại sự bướng bỉnh của Song Ngự được, anh quyết định dẫn cô theo, vì quá nguy hiểm nên anh cần Sư Tử đi cùng, dù cậu chỉ mới có chín tuổi nhưng là một bậc thầy về súng đấy.

Sáng hôm sau cả ba người cùng đi đến hiệp hội ngầm H.

Thiên căn dặn Sư đứng bên ngoài canh động tĩnh có ai theo dõi liền báo ngay và lo cho Ngự dùm luôn. Anh bước vào căn cứ ngầm mọi người đều cúi đầu chào anh, anh cũng vội vã chào rồi đi tìm Hạ tiền bối.

Tìm hơn một giờ mà tung tích của Hạ tiền bối chẳng thấy đâu.

-Hạ Nhuận Văn.

Định hướng được người trước mặt anh chạy đến la lớn tên ông ta.

Nhuần Văn quay đầu lại nhìn, ông chớp mắt vài cái cố nhìn rõ kẻ to gan dám kêu rõ tên ông là ai.

-Thiên Bình cháu vội vã đến đây có chuyện gì?

Không thể nói ở chỗ này được có qua nhiều người anh đành ra hiệu cho Văn muốn ông ta vào phòng riêng để nói, ông hiểu ý anh bảo mọi người đi làm việc, còn hai người họ đi đến phòng khách của ông để bàn chuyện.

-Tiền bối Hạ cháu đến đây chắc chắn bác biết rõ điều chắc định nhờ.

-Hahaha cháu yêu của ta, với vai trò chủ tịch nhiệm kỳ tới cháu có thể sử dụng bất cứ quyền hạn nào mà, cần gì phải thông qua ta.

Ngồi xuống ghế, ông rót ổi người ly trà, với sự bộc trực của Thiên ông biết rất rõ anh sẽ chẳng làm nên trò trống gì nếu như không có ông, nhưng nếu cứ đứng ra mà giúp chẳng khác nào để anh ỷ vào mình và không bao giờ có được thành công.

-Tiền bối, Ngự đang mang thai và cháu cần được sống yên ổn thế thôi, cháu không mơ đến chức chủ tịch cháu muốn làm một kẻ bình thường không muốn lúc nào cũng lo sợ bọn chó săn của Triệu Vĩ, cậu ta luôn tìm cách để hại gia đình cháu.

Thiên Bình run lên, hai tay anh nắm chặt, từ lúc Triệu Vĩ đi theo bọn người của hiệp hội Z hẳn ta luôn tìm cách trừ khử anh bởi một nguyên nhân duy nhất.

“ Song Ngự “

Cả hai người bạn thân cùng yêu một cô gái, vì người con gái ấy mà hoài bão từ bé “ Mang lại hoà bình cho cả hai hiệp hội bị phá vỡ “ nhưng anh không hề hối hận vì điều đó, cô yêu anh và anh cũng yêu cô. Tại sao anh phải nhường cho Vĩ? Khi cậu ta đã có vợ, Ngự đi theo cậu ấy chắc chắn rất đau khổ.

-Việc này từ đâu ra hả cháu? Dù cháu có hay không làm kẻ đứng đầu hiệp hội H thì Triệu Vĩ vẫn cứ muốn giết cháu và con của cháu sau này, thứ hắn muốn là người con gái ấy nhưng không phải tất cả mà thứ hắn thèm khát nhiều hơn là hiệp hội H. Cháu hiểu chứ?

Hạ Nhuận Văn luôn có những suy nghĩ thấu đáo, ông luôn phân tích cận kề những nguyên nhân trong công việc và đây là thử thách dành cho Thiên, anh có xứng đáng với vai trò người đứng đầu hay chỉ là con rùa rút cổ, qua chuyện này mọi thứ sẽ rõ ràng thôi.

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì cả, bây giờ cháu hãy về nhà đi và đừng trốn trong cái ổ chuột đó nữa, ta đã nói với cháu những thứ cần thiết rồi, quyết định cuối cùng điều nằm ở cháu cả.

Ông đứng dậy, đi khỏi phòng, Thiên nhìn theo mà bức tức, anh chán ghét cái cảnh đấu đá lăm ròi, còn Ngư của anh thì sao đây?.

Việc đó xảy ra đâu ai ngờ đến, lúc Thiên lên nắm quyền tất cả thì bên phía Triệu Vĩ vẫn chưa có động tĩnh gì. Năm đó Thiên chào đón hai cô bé sinh đôi xinh xắn, cũng trong năm đó có những sáu đứa trẻ, bốn đứa kia là em trai em gái của Dương – Bảo – Song – Sư, anh nuôi dạy bọn trẻ dù nó có là con ruột hay chỉ là những đứa cháu không thân thích gì cho cam.

Nhờ đó mà hiện bây giờ anh có cả một đại gia đình hạnh phúc và rất đoàn kết yêu thương nhau.

Vợ của Triệu Vĩ sinh hạ đứa con trai đầu lòng thì cô ấy bạc mệnh qua đời, hắn vì lo cho công ty và cái ảo mộng thống trị trong sự giàu có của mình khi vợ mất ba ngày hắn mới trở về nước để hạ huyết cho cô ấy. Đứa bé tội nghiệp tên Triệu Phong được Thiên đặt cho, khi cha nó không màng đến sự hiện diện của nó, anh giấu mọi người về lý lịch của cậu bé chỉ nói đây là đứa nhóc bị bỏ rơi và giao ột gia đình hàng xóm không con nuôi dưỡng.

Dùng hết tình thương của một người bác, anh đã nuôi dạy Phong rất tốt. Mười năm sau vào ngày sinh nhật mười tuổi của cặp song sinh Giải – Ngư, trong lúc cắt bánh sinh nhật thì...

Đùng Đùng...

Tiếng súng vang lên chua chát từ xa, mọi người cùng chạy trốn chỉ riêng đôi vợ chồng xấu số che cho Phong mà hy sinh mạng sống.

Ngày hôm đó máu chảy thành sông, Triệu Vĩ đến đòi lại con trai bao năm qua thất lạc, cuộc nói chuyện bí mật giữa hai người - anh và hắn làm mọi người tò mò nhưng không hỏi cho đến bây giờ.

Triệu Vĩ đem người sang bằng hiệp hội H, mượn lý do là tìm con nhưng thật chất hắn muốn trừ khử tất cả không thừa một tên, bên phía Thiên không chuẩn bị trước nên thương vong nhiều vô số, căn cứ ngầm bị chiếm trong tay Vĩ, hắn ta chưa lên được chức chủ tịch nhưng cũng sắp rồi, quyền hạn của ông ta như vị lãnh chúa ác độc.

Tàn sát hành hạ, ông ta bắt được Ngư và đó là ác mộng của cuộc đời cô, hắn bắt cô trong bảy ngày giở đủ trò đồi bại, cưỡng bức cô không biết bao nhiêu lần, Ngư nhục nhã và đã nghĩ đến con đường chết, nhưng trời không cho cô chết nhiều lần bị hắn phỉ báng như hạng gái rẻ tiền chà đạp lên những vùng nhạy cảm trên cơ thể.

Sống không ra sống mà chết cũng chẳng xong, Ngư không còn mặt mũi nhìn chồng nhìn con, không còn đủ tự trọng để đối diện với mọi người, cô đã phát điên khi không thể chấp nhận hiện tại.

Ngày đó, bọn người Thiên lao vào giành lại căn cứ cùng cứu được Ngư ra, cô không còn nguyên dạng, khuôn mặt thân thể đều hằn những vết thương đã khô máu đến đáng sợ.

Thiên ôm lấy vợ nhưng bị cô xô ra, liên tục cầu xin, năn nỉ, khóc lóc, đập đầu đến chảy máu, anh đau xót cố gắng làm dịu đi nỗi hoảng sợ trong cô.

Hơn một năm Ngư sống trong sự điên dại của cơn ác mộng kinh khủng bảy ngày nơi đó, đến khi lành bệnh thì chẳng còn nhớ gì đến những việc mình bị ngược đãi thể nào. Và cũng chẳng có ai nhắc đến dù chỉ một chữ, sợ cô lại nhớ đến rồi phát điên lên.

Đau lòng nhất là Thiên, dẹp yên cuộc chiến, tất cả đều trở lại đúng quỹ đạo của mình nhưng trong thời gian đầu khi nhìn đến vợ đã bị Triệu Vĩ xâm phạm, anh tức đến sôi máu, cộc cằn đến kỳ lạ không phải vì trên người cô ấy đã bị dính dơ của người đàn ông khác mà anh nổi điên vì khi đó đã không thể đến sớm hơn để cứu cô.

Nhưng thời gian luôn xoa dịu tất cả,

Qua hai năm sau anh mua vé máy bay cho Triệu Phong đi du học thật chất là trở về với cha ruột cậu. Anh tin thằng nhóc hiền lành luôn đeo theo con gái út – Giải sẽ không bao giờ đi theo vết xe đổ của cha mình.

.....

Thiên đã lắm, Phong dù được anh nuôi kỹ thế nào cũng không qua được cám dỗ, hay đúng hơn là lời đe dọa của cha mình. Cậu ta chấp nhận được huấn luyện hà khắc để chuẩn bị cho cuộc chiến sau này và cũng muốn mãi mãi được yên ổn cùng người con gái mình yêu.

Đã bảy năm trôi qua, cuộc chiến đó lại một lần nữa bắt đầu và bây giờ Thiên tự nói với chính mình anh sẽ giết chết Triệu Vĩ để hấn vĩnh viễn không gây hại cho gia đình anh nữa.

“ Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân “.

20. Chương 19: song Tử - Sư Tử

(Anh và cô)

Từ nhỏ Sư Tử đã đi theo Thiên Bình và được đào tạo trong môi trường hà khắc để trở thành tay súng bậc nhất, năm chín tuổi anh đã trở thành kẻ bất bại không thua bất cứ trận đấu nào.

Năm mười tuổi, Thiên Bình dẫn về một cô bé tầm bảy tuổi tên Song Tử cùng hai đứa nhóc em cô ấy, nói là hai bé song sinh nhưng chả giống cái gì hết. Nhưng tính anh không thích xen vào chuyện riêng của người ta nên không hỏi.

Song Tử từ bé luôn đeo theo anh như hình với bóng, cô rất thông minh nhưng khổ nỗi lại quá không nhẽo, hờ tỵ thì khóc khiến anh nhiều lần nhốt bên ngoài không cho vào phòng ngủ.

Năm cô lên mười hai tuổi đã đậu đại học nhưng vẫn không chịu rời trường cứ đi theo anh mãi, anh thì cực kỳ dốt, ngoài vẽ với súng thì anh xin thua tất cả các môn học.

-Phiền quá, sao em không về chơi với mấy đứa em em đi?

Sư Tử đang ngồi học bài trên sân thượng trường mà cô nhóc Song cứ ngồi trưng bộ mặt tươi cười nhìn anh, đôi lúc còn ca hát nhảy múa như con điên, anh tự hỏi :” Có khi nào nó học quá rồi điên không nhớ? “.

Cô lại cười hai tay giơ lên cao làm động tác vượn người, trả lời:

-Chúng nó chơi với tụi nhóc ở nhà, cả bọn cùng tuổi chơi chung em chui vào làm gì?

Sư nhìn Song hồi lâu, chính anh cũng không biết tại sao lại không chơi trò đấu mồm như hằng ngày với cô nữa. Ánh mắt không thể rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận trước mặt, trái tim hình như bị lệch đi một nhịp trời khỏi quỹ đạo thời gian của nó. Anh thấy cả người nóng ran.

Song Tử không biết khi mình giơ hai tay lên đã vô tình làm hở phần nhạy cảm ra a, cô đang mặc chiếc áo ba lỗ hồng chẳng có áo khoác hay bất cứ gì hết, cô luôn tự tin mình đẹp toàn diện, cơ thể ba vòng chuẩn không cần chỉnh, dù độ tuổi chỉ mới mười hai nhưng chưa chắc cô gái mười tám nào được như cô à nha.

“ Trời ạ! “

Anh thôi không nhìn nữa, đưa tay lên đóng sầm cuốn sách lại, quay mặt đi chỗ khác, lại một lần nữa anh không thể nhúc nhích nổi luôn.

“ Cô ấy không mặc quần trong à? “

Nên biết năm nay anh mười lăm tuổi nha, độ tuổi phát triển cơ thể lẫn trí óc, những biến đổi trong anh xảy ra khiến anh đỏ mặt, nóng rực ở phía hạ bộ.

Cuốn đồ chạy thoát thân, dùng hết tốc lực của mình anh chạy nhanh xuống sân, để lại cái nhìn ngây ngô không hiểu cái gì của Sư, cô nhìn cả người mình thấy đâu có gì bất ổn tại sao Sư khi nhìn mình xong lại bỏ chạy mất dép thế nhỉ?.

Khó hiểu nhưng vẫn không để ý, cô bước xuống cổ tìm kiếm hình bóng anh.

Năm mười bốn tuổi, cô thấy Sư càng lớn càng đẹp trai lại có rất nhiều bóng hồng theo đuôi hằng ngày. Cô quyết định nói ra tình cảm của chính mình, xin phép Thiên sau buổi học cho cô và anh nghỉ một buổi huấn luyện để đi chơi và ông ấy rất vui vẻ đồng ý.

Chẳng lẽ phải đến công viên giải trí nhưng không, cô bắt anh đưa đến ngọn đồi sau núi, nơi đó vắng lại có cảnh đẹp thơ mộng nữa. Cả hai cùng dạo trên chiếc xe đạp điện hồng xinh xắn của cô.

Sư không hiểu nhưng cũng chiều lòng người đẹp đưa cô tới đó, anh bất ngờ khi cô choàng tay ôm anh từ sau lưng, cái quả đồi cán vào lưng anh làm lòng anh rạo rực khó chịu, thật sự thì anh cũng từng cặp vài em nhưng đa số là màn hình phẳng thôi. Cô thì...

Đến nơi cô vội lôi anh đến một góc cây to, ngồi nhìn cảnh hoàng hôn buông xuống, cô tựa vai anh, mắt đẹp chờ đợi giây phút lãng mạn nhất.

Khi bầu trời đã chuyển sang màu cam đậm cùng với ánh sáng dịu dàng của buổi chiều tàn, mặt trời xuống núi nhường chỗ ông trăng hiền lành ru trẻ ngủ ngon. Cô e thẹn cất giọng:

-Sư à?

-Hử?

-Anh làm người yêu em nhé?

-...

Phải nói sao nhỉ, đôi mắt của Sư mở to hết cỡ, ngạc nhiên anh đứng hình trong năm giây nhìn cô, nhưng anh buồn cười lắc đầu.

-Không, em còn bé lắm, người yêu cái nổi gì đây?

Song cười khẩy, chề môi nhìn anh.

-Em đã đậu đại học rồi, ai nhỏ hơn nhỉ em hay anh?

Song cứng họng, anh ngồi bật dậy trả lời qua loa:

-Anh nói tuổi của em còn nhỏ lắm chưa biết gì là yêu đâu, đi về tối rồi.

Thế là buổi tỏ tình bị phá hỏng bét, lần đó cô không thèm đi theo anh nữa, thậm chí vờ như anh tàng hình, có nói có kêu cô cũng làm như không nghe không thấy lướt qua anh.

Cô không còn nhỏ, cô biết rõ điều đó, cô biết trái tim mình thao thức yêu anh, muốn ôm lấy anh hôn lên đôi môi mọng đỏ ấy nhưng đáng ghét anh lại từ chối tình yêu của cô. Cố gắng với bản thân cô trở thành bậc thầy hacher, phá vỡ vòng tuyến của địch như ăn bánh.

Năm cô mười bảy tuổi, trận chiến tàn khốc đã xảy ra, với khả năng được cấp phép “ có một không hai “ của Thiên, cô đột nhập vào căn cứ H phá vỡ vòng bảo vệ từ bên trong. Trận chiến thắng lợi, công lớn nhất cũng từ Song Tử, cô giúp Thiên lấy lại căn cứ và cứu được Ngư, lại một tay cô chinh đồn tất cả hệ thống của hiệp hội tại cô phá nó mà đổ thẳng nào sửa lại được.

Mọi thứ điều yên bình, ba năm sau chính là lúc cô đi du học, cũng lúc đấy tính tình của cô cực kỳ trầm tính, từ cô bé hay cười cô trở nên mạnh mẽ và đôi lúc quá cứng nhắc.

Bên Mỹ cô có quen với một chàng trai tên John, hẳn ta điển trai lại học giỏi nhưng thứ hẳn không có là tình yêu, kẻ đào hoa như thế không bao giờ dành tình yêu ột người.

Có lẽ trái tim cô không còn cảm giác hay nó đã lạnh từ lúc anh từ chối cô, chẳng biết rằng mình có đau không khi nhìn cảnh John cùng những người khác làm tình trên chiếc giường của cô và hẳn. Cô thản nhiên rời đi để bọn họ có thời gian bên nhau, nhiều lúc cô cười nhạo chính mình, đến bao giờ cô có thể yêu một người khác ngoài anh đây.

“ Vô tâm anh không hề tìm kiếm mình “

Vẫn quen nhau tới năm cô hai mươi hai tuổi, hẳn muốn cưới cô với tất cả tình yêu thương nhưng cô chỉ cười khinh bỉ bỏ đi, hẳn không xứng đáng với cô. Một kẻ dơ bẩn, nhơ nhuốt, thứ cặn bã của xã hội. Buồn cười!

Cô đi theo con đường mỹ phẩm, tự lập ình công ty riêng LiWi.

Và một lần nữa cô gặp anh – Song Tử trong buổi triển lãm của anh.

Song Tử đã làm nhĩ, cô đã cho tên đó một cái tát vào mặt trước bao cặp mắt.

Sư nhìn cô không hề tức giận, chỉ có sự kinh hỉ cũng như đau lòng:

-Chào em, Song Tử.

Anh đã theo cô từ năm năm trước nhưng anh không dám bước đến để nói với cô lòng mình đã dành cho cô, hai năm anh luôn đứng cuối con đường kia nhìn cô và hẳn tay trong tay. Nhìn nụ cười trên môi cô làm anh không dám tước nó đi, đã từng từ chối tại sao lại thấy tiếc nuối và muốn lấy lại thứ vốn của mình.

-Chào anh, Sư Tử, em mới chào anh đấy!

Song vẫn giữ nét trầm uất trong đôi mắt vô hồn, cô nghiêng đầu nhìn anh, vẽ trên môi nụ cười cứng ngắt như một phép lịch sự của những người xa lạ.

-Lúc này em sao rồi?

“ Chắc chuẩn bị kết hôn rồi nhĩ? “

Đôi mắt sa sầm, anh buồn, đích thị trái tim đang quặn lại từng đợt, không thể lưu thông nổi anh muốn quay lưng bỏ đi để giữ lại cho chính mình một chút không khí. John đã cầu hôn mà!

-Vẫn ổn. Chắc là thế!

Cầm ly sanpanh trên tay cô lắc cho thứ chất lỏng đỏ bên trong chao đảo, ngắm nhìn nó, cô cười một cách bài bản.

-Còn người yêu em?

Cô ngừng tay, ngược mắt nhìn anh.

-Bỏ rồi.

Thản nhiên một câu nói, cô bước ra ngoài sân, anh nhìn theo bóng lưng cô đơn yếu đuối, cô ấy luôn giả vờ mình mạnh mẽ nhưng chỉ anh biết cô càng cứng rắn bao nhiêu thì trái tim cô càng bị tổn thương nhiều bấy nhiêu.

Nắm chặt bàn tay, anh bước cùng cô ra ngoài sân, nắm lấy tay cô kéo lại.

Nhẹ nhàng cô xoay người, mắt hạnh mở to nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc, môi anh đang đặt nơi đâu? Trên môi cô. Mắt anh nhắm chặt thưởng thức nụ hôn mà anh luôn khao khát bao năm qua, mùi rượu còn sót lại trên môi cô làm anh đắm chìm vào đó. Thật ngọt.

-Ngốc lấy tôi nhé?

-Ừm...

Anh không cho cô trả lời lời chiếc nhẫn từ trong túi áo được cất rất kỹ tầm ba bốn năm rồi, đeo nhanh vào ngón áp út cô, lại lần nữa hôn lên môi cô, nhưng lần này cô không đứng đực ra ngạc nhiên mà hôn lại anh.

Song Tử yêu Sư Tử, rất yêu, trái tim cô tan chảy trong nụ hôn đó, cảm giác đau buồn thối thức trong tim ngày nào đều trôi theo từng cơn sóng thời gian.

“ Xin anh hãy luôn yêu em như em luôn yêu anh “

Ngày cưới của hai người, cô đã trao cho anh tất cả “ nắm đấm “. Vì tội dám đi nhầm nhà thờ, một đám cưới thật sự quá bá đạo.

21. Chương 20: Bảo Bình - Bạch Dương

P/s: Chương ngắn...

(Anh và cô)

Bảo Bình và Bạch Dương bị bọn buôn người bắt năm Bảo chín tuổi, Dương bảy tuổi cùng với hai đứa em tội nghiệp mới chừng hai tuổi, bốn đứa trẻ vô tội sợ sệt chỉ biết ôm lấy nhau trong bóng tối khê nấc từng tiếng.

Nhìn từng đứa trẻ khác bị đem bán, không thì bị giết chết để bán nội tạng, bọn ác ôn đó làm những cảnh đó trước mặt những đứa trẻ khác.

Đứa nhỏ nào cũng hoảng sợ khóc thét đòi mẹ đòi cha nhưng càng khóc chúng càng đánh, hành hạ dã man hơn.

Dương chỉ mới bảy tuổi nhưng lại trải qua một việc kinh hồn làm thấm đẫm linh hồn trong sáng của cô, năm đó cô bị lôi ra ngoài, hoảng sợ cô níu lấy tay anh nhưng anh khi đó cũng chỉ là đứa trẻ, bị bọn chúng đánh một trận như tử, cả người nằm đừ ra không nhút nhích nổi, cô nhìn anh mà gào thét.

Van xin, vùng vẫy, đau đớn, tê tâm liệt phế, cô chỉ biết chịu đựng từng đòn roi của chúng, chưa kể còn bị chúng cưỡng bức khi mới nhiều đó tuổi. Đau, rất đau, khi đó Dương không biết mình bị gì chỉ biết bọn chúng làm cô rất đau.

Đám người thô thú tính bên trong đứa bé bảy tuổi không thể chống cự, chúng cười đùa sỉ vả, cô bị bẻ gãy đôi tay vì tội vùng vẫy, hươ tay cào vào người tên cường bức.

-Chị...huhu..huhu...

Xử ôm lấy chị khóc nấc, cậu sợ khi thấy người chị mình đầy máu, còn cô thì đã ngất từ lâu rồi.

Bảo tức giận dấm mạnh tay vào tường, tuy mới chín tuổi nhưng là một thằng con trai anh biết cô vừa mới bị gì, trách thân mình không thể bảo vệ được cô, anh quần lông ôm chặt cô trong tay.

Bóng tối quay quanh,

Số phận đáng thương có ai hay?,

Đau đớn, sợ hãi, nỗi ám ảnh để lại vết nhơ in sâu trong tiềm ức bọn trẻ,

Nhưng đâu ai sống mãi trong đau thương...

Đến một ngày...

Thiên sứ mang tên ” Thiên Bình ” chuộc bốn đứa nhóc ra,

Cho chúng một tổ ấm, cho chúng đi học như những đứa trẻ khác, tình yêu thương của người bác lạ mặt tốt bụng khiến cô và anh dần có thể vượt qua ký ức tồi tệ kia.

Ngoài đi học trong trường hai người còn được đào tạo các kỹ năng để tự vệ cho chính mình.

Bảo Bình yêu thích chiến thuật anh học cùng Sư Tử nhưng Sư ngoài bắn súng giỏi thì chiến thuật cứ như mớ bòng bong ấy.

Bạch Dương ngày trước không thể đánh trả vì quá yếu đuối, cô quyết định học hết tất cả loại võ, học cùng Song Tử nhưng thật tình là Song tuy thông minh nhưng học võ mãi mà không thể đánh gây nổi miếng ván ép a.

Bảo xem Dương như đứa em gái thân thương cũng như một người con gái của riêng anh, một nửa của đời mình.

Năm học lớp tám có vài con dám bẻ măng quanh anh, cô nắm đầu từng con cho chúng ăn đấm miết ai cũng bảo cô là “bà chàng lửa”, sự thật thì...

Cô không có dữ vậy đâu a, có một lần thế này.

-Này tại sao cậu cứ lại gần anh Bảo hoài vậy? - Dương chống nạnh hai tay, hất mặt lên cao, cô hỏi.

Cô gái vuốt mái tóc dài tём gọn qua một bên, giọng bình thản trả lời:

-Tại tôi thích anh, cô là cái gì quái gì của Bảo mà cứ chen vào?

-Tôi là người yêu của Bảo.

-Hừ thứ dữ dằn như cô cũng mơ làm bạn gái Bảo à!!!

Thấy nụ cười khinh trên môi chị ta, cô xém tý nữa đã cho ăn một đấm rồi nhưng nhớ lời thầy dạy với lớp :” Không được ăn hiếp người yếu hơn mình”.

Nhưng bỗng nhiên có con ruồi trâu bay vòng ve trên tóc chị xuống, Dương giơ tay định đập con ruồi ai ngờ...

-Aaaaaaaaaa....

Chị ta ôm mặt la lớn chạy đi, cô vẫn cứ đứng in ra đấy mà nhìn chẳng hiểu cái gì cho cam a. Sau đó còn có tin đồn Dương tát vào mặt chị ba cái, cô buồn cười, đúng là đồ công chúa ổng ẹo hai mặt.

Dối trá...

Chuyện về Bảo và Dương cũng không có bất cứ sóng gió nào, nó yên ả đến bình dị.

Yêu,

Cưng chiều,

Không bao giờ hiểu lầm,

Mười sáu tuổi Bảo đi theo Song đột nhập vào trong căn cứ H nhằm bảo vệ người con gái có bộ óc thiên tài kia, con Bảo thì vạch ra chiến thuật ối người bắt buộc không có bất cứ ai làm sai vì chỉ cần một bước bị lệch đi cả bọn đều chôn thây. Không có kế dự phòng vì trận đấu này chỉ có hai con đường thắng hoặc thua.

Trận đánh năm ấy chiến thắng, mọi thứ trở lại bình thường, yên bình, thanh thản.

Mười tám tuổi anh thấy mình nên buộc chặt con mèo nhỏ bên cạnh nên đã kéo cô ra cái hồ kiếng sau vườn, muốn tỏ tình a.

Nhưng...

Chuyện hi hữu đã xảy ra,

Trong lúc bối rối cố tìm sợi dây chuyền anh lại móc nhầm cây súng, theo phản xạ của người học võ, cô phản ứng cực nhanh.

Tổm

Cả thân hình to cao của Bảo nằm chèm bẹp dưới hồ, nước văng tung tóe, bọn nhóc đang chơi quanh đó cũng chạy lại gần ôm bụng cười đến lăn lộn dưới cỏ.

-Ồ...ơ... em xin lỗi...

Bạch Dương chạy xuống kéo lấy anh lên, cả người anh ướt như chuột lột, cô muốn cười nhưng biết mình sai nên thôi không dám hé môi ra cười, cứ nhịn đến mặt đỏ chót lên luôn.

-Tại sao em lại đá anh?

Anh lên được bờ tức giận, ầm Ức, tỏ tình mà bị cho uống nước hồ là sao?

-Tại anh móc súng ra làm gì?

-Anh móc nhầm mả.

-Chứ anh định lấy cái gì ra?

-...

Bảo mò vào túi, chết tiệt, sợ dây chuyền đâu rồi.

Về mặt đau khổ, sợi dây chuyền hình như anh còn để trong phòng a, quên chưa bỏ vào túi. Ôi trời ạ!

Êm đêm,

Ba năm sau cô đi du học Pháp cùng anh, cả hai cùng đi đến nơi lãng mạn nhất thế giới tận hưởng hạnh phúc bất tận, cuộc tình của họ không trải qua đau thương hay phản bội chỉ có hai kẻ yêu nhau, hiểu nhau, trân trọng nhau.

Năm ấy cô bị cưỡng hiếp cả thân thể dơ bẩn nhưng chưa một lần anh chán ghét cô, nâng niu cô như viên ngọc quý, mỗi lần nằm cùng nhau trên chiếc giường ấm áp anh luôn nhẹ nhàng xoa dịu những điều ám ảnh về đám người đó.

Dần rồi cô cũng không còn sợ.

Thế nhưng...

Cha mẹ cô, cha mẹ anh nơi đâu nhỉ? Không biết, chính xác là không có.

Trong trí nhớ của cả hai không hề tồn tại cha mẹ chỉ có cảnh nghèo đói lang thang nơi đường cùng ngõ hẹp để mò từng thùng rác tìm những thứ còn sót lại, cô đơn lạnh lẽo, tháng này qua năm nọ bị xua đuổi, trên tay thì đứa em nhỏ khóc thét khi chẳng có thứ gì trong bụng.

Khi ấy cô lẫn anh đều tự hỏi cha mẹ của mình là ai? Tại sao họ chẳng nhớ gì cả, nơi bốn đứa tồn tại cùng đám trẻ khác là chỗ gầm cầu hôi thối.

" Chỉ mới có một năm mà đã quên hết tất cả có phải hai người đã bị tai nạn hay gì không? ".

Đến năm hai mươi tuổi cô mới biết ngày đó cô và anh, cả hai đứa nhóc nữa may mắn thoát khỏi trận đắm tàu, lưu lạc, không ai tìm thấy bốn đứa trẻ xấu số đáng thương mà mọi người ngỡ đã làm mồi cho cá.

Số phận trêu đùa chúng rơi vào tay bọn buôn người đáng chết ấy.

Bảo - Dương bây giờ sống rất tốt nên ký ức ngày hôm qua hãy cho chúng trôi hết đi, coi như đó là điểm khởi đầu của bọn họ, một khởi đầu không mấy tốt đẹp.

Dù trong thời gian du học anh phải trở về nước, cả hai xa nhau nhưng luôn giữ liên lạc với nhau, anh lại hay xem cô trên những kênh truyền hình âm nhạc, thấy cô cười thấy cô hát, nhu hòa trong đôi mắt anh làm ọi người đều ngưỡng mộ.

" Anh luôn dõi theo em ".

22. Chương 21: Mã - Nhi, Xử - Trinh

P/s: Ta là ta tính viết về sáu cặp nhưng mà ba cặp chính thì lúc nào chả nói tới, nên nhét luôn vô ấy vai phản diện một chương cùng vai chính ọi người hiểu rõ hơn về cuộc gặp gỡ của mấy kẻ này nhé!.

~Nhân Mã - Tổ Nhi

~Năm Mã Mã nhà ta học lớp 8 đã biết thích một cô gái.

Cô ta tên Trương Tố Nhi hoa khôi của trường, cậu thì có vẻ đẹp trai ấm áp ngoài ra thì chẳng có gì để khen, ẻo lả như một đứa con gái, đánh nhau không chơi, cãi nhau cũng không thích, tối ngày chỉ biết kiếm chuyện với Ma Kết nhà ta để cô chửi chơi.

Đó, cái thời đơn phương của cậu lúc nào cũng mơ mộng về Tố Nhi, mỗi lần cô đi lướt qua, trái tim cậu đã đập liên hồi như muốn bay thẳng ra khỏi lồng ngực để chạy theo bóng hồng xinh đẹp rồi.

Nhiều lúc muốn đứng trước mặt cô tỏ tình nhưng lần nào cũng bước gần tới thì lại thôi lùi về, yêu thầm quả thật rất mệt mỏi.

Với thân phận một hoa khôi Tố Nhi luôn là một con mồi trong mắt nhiều người, xinh đẹp, giỏi giang khiến tính tình cô trở nên kiêu ngạo, dù miệng luôn tươi cười giúp đỡ mọi người nhưng trong lòng thì...

”Mấy kẻ xấu xí dơ bẩn không biết cao thấp tối ngày cứ muốn làm quen với thiên nga ta đây à?”

Cười khinh trong lòng, cô chẳng thèm nhận lá thư tình yêu nào của ai, dù hẳn có giàu có thế nào đi chăng nữa, cô cũng kệ. Bọn chúng không xứng với một người quá hoàn hảo như cô.

Thế nhưng...

Một năm sau, khi Mã Mã biểu diễn trên sân khấu của trường, nghe được từ mọi người cậu có chị là Bạch Dương ca sĩ kiêm nhà ẩm thực nổi tiếng lại thêm ông bác nuôi là đạo diễn có tiếng tăm, chưa kể là vị chủ tịch của tập đoàn H a. Tố Nhi nghe thôi mà thèm thuồng.

”Một con mồi béo ngậy”

Ngày hôm sau, tin động trời làm cả trường phát hoảng khi hoa khôi xinh đẹp của trường chính thức có bạn trai - Nhân Mã.

Cậu bước vào trường và chẳng biết gì cả, khi cầm báo tuần lên mới hay đó là những lời của Tố Nhi nói a. Mã Mã cậu là chàng trai lý tưởng, là người yêu của cô hiện tại và sau này.

Dù có vui đấy nhưng cũng rất sợ có thể đây là trò đùa của ai đó, cậu đợi cô vào lớp mới hỏi, bóng dáng xinh xắn bước vào cửa, nụ cười trên môi giao tiếp với mọi người, Mã kéo tay Nhi ra khỏi lớp đi lên sân thượng nói chuyện.

Vụ việc đó làm nhiều người tò mò quây đuôi chạy theo xem.

Người A tò mò hỏi: Hai người đó lên đó chi?

Người B trả lời: Sao tao biết, biết thì tao đi theo làm gì.

Người C chen vào: Ngốc, tất nhiên là đi lên đó để cãi nhau rồi.

Người D thắc mắc: Tại sao?

Người C trả lời: Mã giấu tin lâu như vậy mà Nhi lại phanh phui ra chắc chắn có xung đột thôi.

Người A gật đầu: Đúng đúng...

Nhưng mà toàn bộ sự việc chỉ toàn là ông đoán gà bà đoán vịt, chẳng đúng cái gì hết hà. Mã đóng sập cửa tầng thượng liếc xéo bọn người hay tám kia, cậu hỏi:

-Chuyện này là sao vậy?

-Thì là như thế đó, tôi và cậu quen nhau... cậu không muốn?

Tố Nhi vừa nói vừa cuối đầu tỏ vẻ e thẹn, cậu nhìn mà thấy mình hân hoan làm sao ấy, vẻ mặt của thiên hạ nhỏ lại hồng nhuận làm cậu bất giác đưa tay vuốt nhẹ hai má cô.

-Không, mình rất muốn, muốn quen cậu từ lâu rồi cơ.

Cô ngược mặt cười, nghiêng đầu cho bàn tay cậu sát hơn vào má mình, nụ cười giả tạo trên môi, cô không ngờ việc này quá dễ dàng đến như vậy.

Ngày hôm đó Mã cứ cười mãi vì niềm hạnh phúc mong chờ một năm qua có mơ cũng không thấy đã thành hiện thực. Về đến nhà cũng chẳng thèm qua chọc Kết mà cứ luôn miệng lẩm nhẩm hát chẳng có giai điệu gì hết.

Và cái kết thì khỏi nói cũng biết...

Mối tình kéo dài hai ngày,

Và bùm một cái Tổ Nhi tức xì khói đập cho Mã một trận rồi bỏ đi, chuyện là thế này.

Đang đi công viên chơi thì có một bọn du côn xuất hiện trước mặt hai người kêu Mã giao tiền và bắt Nhi trêu ghẹo, tưởng rằng Mã sẽ vùng lên giống như một anh chàng mạnh mẽ ai ngờ đâu.

-Tiền đây... còn cô gái mấy người giữ luôn đi...

-...

Cậu co giò bỏ chạy, bọn chúng những năm người lại cao to nữa, cậu sao mà làm được gì, còn Tổ Nhi chỉ cần la lên là có nhiều người lại cứu cô thôi.

Mã Mã chỉ có làm vậy thôi mà bị đá một cú, đến mấy tháng sau vẫn chưa hiểu tại sao. Còn Kết thì tối ngày cứ chọc cậu là đồ con thỏ...

~ Xử Nữ - Ngọc Trinh

~Năm lớp 9

Vừa bơi xong, Xử bước vào phòng tắm, vì buổi tối nên chẳng có ai cả cậu rất tự nhiên không thèm đóng cửa thế nhưng...

Bạch Ngọc Trinh bước vào trên người chẳng có mảnh vải che thân, lóa lóa trước mặt Xử, cô nhào người đến trước khiến cả hai ngã trên sàn nhà lạnh ngắt.

-Cô bước vào đây làm gì ra ngoài.

Xử tức giận xô cô ra, đuổi đi, theo phản xạ lấy chiếc khăn quăn vùng dưới lại nhưng không ngờ cô ta lại bạo đến vậy giật lấy cái khăn quăng ra xa, tay nắm chặt cửa quý của cậu, giựt nhẹ.

Cảm giác đau nhói phía dưới làm cậu đứng yên nhìn người trước mặt.

-Ngọc Trinh cô muốn gì?

-Muốn cậu.

Dứt câu, cô đã quỳ người dưới thân Xử, cho cậu bé vào miệng cô nhẹ nhàng trêu đùa, mút nhẹ nơi đỉnh đầu mềm mại, chiếc lưỡi dính hương uốn lượn liếm dọc theo chiều dài.

Vân vê hai hòn ngọc cô bỏ vào miệng mút nhẹ, tay lên xuống đều độ không nhanh cũng chẳng chậm.

Bất cứ người con trai nào, họ không bao giờ có thể thoát khỏi sự cám dỗ này được, món đồ ngon dăng tận miệng thì tại sao không ăn. Xử Nữ tuy rằng rất chung tình với Kim Ngưu nhưng vào lúc này cái sự xa xỉ mang tên " tình yêu " hoàn toàn đã biến thành làn khói.

Nâng người cô lên, đầu óc cậu không còn làm chủ hay trái tim mà là dục vọng chiếm hữu, tiến vào u cổ chặt hẹp làm cậu hứng khởi rên lên một tiếng dài. Động thân ra vào bên trong Ngọc Trinh, đè cô vào tường hai tay cậu mân mê quả đồi hồng hồng, cuối đầu ngậm một bên ti mút nhẹ.

Hương thơm thoang thoảng của mùi sữa tắm càng làm tăng thêm sức gợi tình, nồng nhiệt cả hai cùng đến tận trời xanh, cậu giải phóng nhưng không phải vào bên trong u cổ đỏ mà là miệng cô.

Trình tựa trong ngực Xử thở dốc, nắm ngón tay cô lùa vào tóc cậu, yêu chiều hôn nhẹ lên má cậu.

-Chuyện này... tôi...tôi...i..

Xử vui mặt vào lòng bàn tay. Cậu đã làm gì thế này?

-Tôi sẽ không nói ai biết đâu, đây là tôi tự nguyện.

Cậu nhìn Trinh đôi mắt cậu ánh lên sự khinh bỉ, sợ sệt hay cảm giác biết ơn? Cảm xúc lẫn lộn, cậu thấy mình thật tồi tệ đã phản bội Ngưu, thế nhưng đã một lần được thì sẽ có lần thứ hai.

Hai người họ qua lại với nhau không biết bao nhiêu lần nhưng rõ ràng cậu có dùng bao và không hề cho vào bên trong cô.

Vậy mà cô ta lại nói có bầu với cậu...

Cái bầu đó là giả? Tất nhiên.

Xử không hề phản bội Ngưu? Không, phản bội không chỉ một lần.

Cậu không còn yêu Ngưu? Không, cậu yêu cô rất nhiều.

Sợ tội lỗi bị phơi bày cậu cố xô ngã Ngọc Trinh dù biết cái thai chỉ là giả, nếu ngã mà không có xảy thai thì đó đúng là giấu đầu lòi đuôi, nhưng cô ta diễn quá tài tình, bản thân đã dự kiến tất cả, cô ta làm như thật.

Sảy thai,

Đau khổ,

Tội lỗi,

Mọi thứ đều quay lưng lại với Xử kể cả Ngưu.

23. Chương 22: Giải - Phong - Yết

P/S: Cặp đôi mà nhiều người bình chọn và đã đưa dao vào cổ ta bắt ta phải cho hai kẻ này đến với nhau. Nhưng mà Phong nó không mấy liên quan lắm đến chòm sao a (cũng chưa biết à).

(Anh và cô)

Phong ra đời trước Giải chừng mấy ngày, nhưng lại luôn bắt cô phải gọi bằng " Anh ".

Lúc còn bé Phong luôn quấn lấy Giải, dù bất cứ lúc nào anh cũng đeo theo cô chẳng khác nào hình với bóng, năm bốn tuổi cô vô tình nói một câu mà suốt những năm sau đó nó luôn là một ước nguyện mà anh nghĩ mình phải thực hiện.

Ngày bé cả đám cùng chơi trò vợ chồng, Ngưu thì lúc nào cũng chọn Xử làm chồng, Kết thì chọn Yết, Mã Mã thì làm mục sư chủ trì hôn lễ, trước khi có đám cưới ba cặp đôi phải cầu hôn như trong phim ấy.

Ngưu thì không hề tỏ tình nha, cô luôn nắm lấy đầu của Xử trừng mắt và chỉ như thế đã làm cậu gật đầu lia lịa.

Kết thì bị nhiễm nặng những bộ phim lãng mạn, cô bắt hấn phải làm một chiếc nhẫn cỏ, quỳ một gối xuống và dùng lời ngon ngọt nhất, sến súa nhất để tỏ tình a.

Giải không biết cầu hôn là sao hết, gặp Phong thì ngộ nghĩnh lắm nha không dám mở lời vì ngại dù đây chỉ là trò chơi thôi, lúc đầu thì Yết chọn Giải ý nhưng bị Phong đánh ấy cái khóc nức lên rồi im luôn không dám chọn nữa.

Giải bất ngờ hỏi:

-Phong à, em là vợ của anh được không?

Cô bé ngây thơ, nghiêng đầu sang một bên, đôi má hồng tròn ửng nở nụ cười, anh không biết trả lời thế nào chỉ còn cách gật đầu đồng ý, lúc nắm tay cô đi đến bên mục sư đáng mến Mã Mã, anh thấy lòng mình hân hoan, dù còn rất nhỏ nhưng lòng chiếm hữu anh đã bắt đầu tồn tại.

Năm bảy tuổi anh để cô trong lòng, ôm cô trong vòng tay anh luôn làm như thế, nếu có kẻ nào tới gần anh lập tức xù lông nhím lên ngay.

Triệu Phong lên chín, đứa trẻ chỉ mới có nhiều đó tuổi thôi ai có nghĩ trong anh đã tồn tại một tình yêu không hề trong sáng, Giải bằng tuổi lại còn rất nhỏ có phải thiếu nữ mười hai mười ba đâu thể mà anh luôn bắt cô cởi hết quần áo ra, chui lên cùng một giường nằm.

Giải không biết cái gì, có lúc hỏi:

-Tại sao đi tối anh không về nhà ngủ, chui qua phòng em làm gì còn cởi hết đồ nữa?

Phong vẫn mặt dày trả lời:

-Mình đã là vợ chồng thì phải ngủ chung và ngủ chung thì phải cởi đồ giống trong phim ấy.

Giải quả thật rất trong sáng a, đúng là vợ chồng trò chơi rồi, nghe theo lời anh, cô cũng thoát hết. May mà hai người còn nhỏ chỉ cởi đồ ôm ngủ chứ chưa có " ấy " với nhau nếu không ông trời cười ra nước mắt quá.

Năm mười tuổi thì khỏi nói cũng biết sự cố gì đã xảy ra, nhưng có một chuyện không ai tưởng tượng nổi.

Triệu Vĩ nói cho Triệu Phong biết anh là con trai của ông ta, bắt anh phải trở về, anh nhất quyết phản đối, sống chết cũng không thèm nhìn mặt mặt ông ta, chính ông đã giết chết ba mẹ đã bao năm nuôi dưỡng anh.

Mất mát, anh đau khổ ngồi lì một góc phòng, không ăn không uống cũng chẳng buồn nói chuyện, tất cả những thứ về anh đều thật sự oan nghiệt. Mẹ mất khi mới sinh mình ra, cha thì là một kẻ máu lạnh giết người vô số, ba mẹ trước giờ tuy không ruột thịt nhưng đã xem anh như đứa con ruột, yêu thương, chăm sóc, che chở.

Cũng vì Triệu Vĩ nếu ông ta không xuất hiện thì cuộc sống của anh trước giờ vẫn luôn hạnh phúc rồi, tại sao ông ta lại là ba của anh, tại sao?.

Mọi người đều không biết gì vì chẳng có ai hỏi cả, Thiên không cho anh nói bất anh phải giữ bí mật, dù là con bé Giải ngốc cũng không.

Căn phòng của Giải, anh vẫn ngồi đó, trong góc tối, anh đang trốn tránh mọi người, không muốn về nhà vì anh sợ, sợ nhớ đến ba mẹ đã mất, anh không biết đi đâu chỉ có một nơi anh muốn đến " phòng của cô ".

Giải kiếm anh cả ngày mà hồng thấy, cô không vui bước vào phòng định bật đèn nhưng bị anh hù một đến ú tim, bất động.

-Đừng bật.

Cô buông tay đi đến gần anh, cuối cả người thấp bé xuống, đôi tay nhỏ nhắn búp măng xoa nhẹ hai bên má anh.

-Phong, Phong anh đừng buồn về cô chú nữa được không, em cũng rất nhớ họ nhưng em không muốn anh không vui.

Phong vươn tay lôi cả thân hình Giải vào trong lòng, anh cần một khoảng lặng mà chỉ khi bên cô anh mới có, anh cảm thấy yên bình khi thiên hạ nhỏ áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào lòng, cô rất biết điều im lặng và ôm lấy anh.

Yên bình,

Ừ, thì rất êm đềm,

Mọi đau buồn đều tan biến.

Hôn lên đôi môi bé nhỏ ấy, anh cảm giác cả thế giới như ngừng quay, chỉ có anh và cô với một không gian riêng biệt, thế giới này chẳng có ai hết ngoài hai người.

Giải nằm trong lòng Phong ngủ ngon lành đến nỗi anh hôn còn không biết nữa cơ mà.

Tháng ngày trôi qua, Phong trở nên mạnh mẽ hơn, bạo lực hơn.

Cứ có ai muốn làm quen Giải, anh lập tức kéo cả đàn em đi đánh tên đó bầm dập, Giải thì vô tư lắm, cô mà biết được bao nhiêu chứ, lúc nào anh cũng đối với cô bằng nụ cười nhu hòa, ánh mắt dịu dàng cương nung.

Nhưng cô có hay một đứa nhóc mười ba tuổi lúc nào cũng cho cô sự ầm ập đã trở thành một kiện tướng ” giang hồ “, anh đua xe, tụ tập đánh nhau, với cái vẻ điển trai cao ráo, anh vượt bậc những đàn anh mười bảy mười tám rất nhiều, nhưng không vì thế mà nói anh già, anh thật sự rất trẻ chỉ có cái ” chất ” thì quá táo bạo rồi.

Triệu Vĩ xuất hiện, một lần nữa ông làm anh phải cảm thù, ông ta muốn người cố ý tạo một vụ tai nạn giao thông và nạn nhân là Giải, nếu không nhờ có người cứu cô có lẽ giờ đây người nằm dưới quan tài là cô chứ không phải người đó.

Năm lần bảy lượt ông ta muốn trừ khử Giải, dù cho cha cô có là ai đi chăng nữa, Thiên đứng ra triệu người bảo vệ cô nhưng đều bị giết sạch, Phong tiến thoái lưỡng nan đồng ý trở về bên ông ta.

Ngày anh đi, cô không hề biết gì, chẳng ai biết gì ngoài Yết, hôm ấy.

-Tao sắp đi, việc tao muốn nói ” Giải là của tao mày đừng mà nhắm vào, hiểu chứ”?

-Biết rồi.

Chỉ nhiều đó thôi, anh không an tâm Yết, hắn ta có vẻ ngoài quá giống anh, nếu không biết còn ngỡ anh em sinh đôi đấy, chưa kể khi anh đi người có thể tiếp cận Giải chỉ có hắn mà thôi, phòng cháy hơn chữa cháy a.

Lúc biết tin anh đi khỏi, cô đã khóc hết nước mắt, ba mẹ có chiều cỡ nào cũng không nghe, không quan tâm tới. Cô chỉ muốn anh thôi.

Nhưng dần dà thời gian cũng cuốn trôi tất cả, những cái tình cảm trẻ con như dấu chân in trên bờ cát cạnh biển, sóng biển vô tình cuốn trôi mỗi bước chân, điều mà anh luôn lo sợ đã trở thành sự thật.

Vì vẻ ngoài của Yết quá giống anh, nên lúc nào cô cũng muốn đi theo cứ ngỡ đó là anh cô dành trọn tình yêu mình cho hắn, một năm hai năm rồi ba năm. Tình yêu của cô cũng được hắn đáp trả, năm lớp mười một cả hai quen nhau, cô vì hắn khóc không biết bao nhiêu lần, hắn thì sao?

Yêu? Cũng có đấy.

Tại sao phản bội? Chỉ là hắn muốn nhiều hơn nữa.

Phong sẽ thế nào? Hắn chán ghét lúc nào cũng sợ sệt tên ấy, hắn đã không còn là đứa con nít mười tuổi nữa.

Nghe lời anh? Hắn thích làm ngược lại hơn.

Lúc đầu chỉ là trêu đùa, Yết muốn trêu ghẹo Giải cho đến khi cô tự mình dâng đến miệng hắn tất cả, mèo vờn chuột đến khi con chuột không thể chống cự nữa thì thôi. Cứ tưởng đầu mình sẽ chơi đùa chán chê cô...

Nhưng anh lại trở về và một lần nữa những thứ vốn thuộc về anh đều sẽ trở về bên cạnh anh.

” Cự Giải, tình yêu của anh, tất cả của anh, cho dù có đổi cả thiên hạ để được trọn đời cùng cô anh cũng đổi. Hạnh phúc chỉ nguyên vẹn khi chính cô trao cho anh ”

Vì...

” Phong yêu Giải đến hóa si như Giải tưởng rằng tim mình yêu Yết đến hóa cuồng... ”

Sự thật...

Sẽ rất nghiệt ngã, người vốn tưởng là ác lại là kẻ hiền...

Người vốn bị khinh thường lại là kẻ đáng thương...

Nhưng kẻ xấu xa vẫn vĩnh viễn là kẻ xấu xa...

Vai chính chưa chắc đã chính...

Vai phản diện chưa chắc không phải là vai chính...

Và dù có ra sao chỉ cần một ngã rẽ riêng mọi thứ sẽ trở lại đúng với vị trí của nó, những kẻ sống trên danh phận người khác đến một ngày cũng phải trao trả tất cả...

24. Chương 23: Ham Sống Sợ Chết

Sau khi suy nghĩ Thiên Bình đã quyết định nhờ vả đến tiền bối Dương - Dương Trọng, ông lập tức khởi hành ngay và kết quả làm ông vô cùng thất vọng.

Tên Dương Trọng ấy ngoài miệng nói xem trọng tình nghĩa nhưng chỉ toàn lời dối trá chẳng mấy câu là thật.

” Sợ chết thì nói đại đi, lão già vô ơn bội nghĩa ”

Nghĩ thầm, Thiên lo lắng tức giận đi tìm Hạ Nhuần Văn, ông ta không chịu đưa lính Thiên sẽ tự mình đi lấy.

Thế nhưng...

Hạ Nhuần Văn biến mất...

Lính tinh nhuệ cũng không còn một ai, cuối cùng thì Thiên mới ngộ ra cái gì là mười ngày. Bọn ham sống sợ chết.

” Chết tiệt ”

.....

Mã và Kết...

Bọn họ đang ngồi buột tóc cho nhau nha, chán quá không thể thoát ra ngoài cũng chẳng có trò chơi nào giải trí, vậy thì giết thời gian bằng thắt bím tóc vậy.

Mã ngồi thắt bím nhỏ nhỏ cho Kết gần nữa cái đầu, đồng thun này xin được của người đưa cơm đấy.

- Mã Mã ơi!!!

- Sao?

- Cậu có muốn nghe sự thật tận trong tim tôi không?

- Muốn chứ.

- Ừ tôi nói nhé, cậu bốc mùi hôi, lúc này còn đánh rắm kinh quá!!!

-...

- Mã...

-...

- Sao không nói?

- Haha cậu cũng bốc mùi còn kinh hơn tớ đấy.

Khịt khịt

Kết hử nách mình, một phen mùi tanh chua khó chịu sộc lên mũi a, tắt thở ngay quá!!!

Cô liền phản xạ tránh xa nách mình không ngừng hít thở để lấy oxi, Mã phá lên cười nhưng vẫn chịu đựng mùi tanh ấy, đối với cậu có hơi cỡ nào chỉ cần là cô, cậu đều có thể chịu đựng được.

Sau một lúc chán chê thắt bím tóc Mã đã lăn đùng ra ngủ, Kết chỉ biết lắc đầu nhìn cái kẻ vô tư này, bị nhốt thế này không biết nay mai có bị hành hình hay bị bắt làm con tin mang trong người đầy bom như phim Mỹ không. Cô lo sợ đưa mắt nhìn ra cánh cửa kiếng chống đạn, lo âu.

” Anh hai ơi, cứu em với ”.

Lừa mắt nhìn người bên cạnh mà thở dài.

” Tiêu rồi, dựa vào cái tên này chắc chắn là tiêu luôn ”.

Nghĩ nhiều làm cô choáng váng, mệt mỏi, cô nằm trườn người trên giường thiêm thiếp ngủ đi.

Màu khói xanh đẹp thế nhỉ?.

————-Phân cách buồn ngủ————-

Còn về phía Xử vô cùng tội, cậu đã ngủ mê man cả ngày, cả người không ngừng nóng lạnh có lúc lại phát sốt, Ngọc Trinh chăm cậu đến khờ khạo, đôi mắt cô sưng úp vì khóc.

-Xử ơi, tớ xin lỗi... huhu...

Cô òa khóc, cô đau lòng, cô hối hận, tại sao cô lại dính vào chuyện này? Tại sao lại đi làm việc mà mình không muốn?

Không, lúc đầu cô rất muốn bắt giữ Xử nên đã xin mẹ trở về đây để làm việc này, đúng là mẹ cô không ép, bà chỉ bảo:

-Nếu con muốn thì cứ việc mẹ không cấm, khi thành công phần thưởng của con là cậu ta, còn con không muốn làm tiếp thì cứ rút lui. Mẹ chỉ mong con gái mẹ không phải sống trong sự dằn vặt.

Điệp viên X, ai nói tới bà lại không tề ra quần chứ, một sát thủ ngầm cho chính phủ nhưng hai năm trước đã xin rút và gia nhập vào hiệp hội Z, giết người đối với bà chẳng khác nào đạp chết một con kiến.

Nếu đây là lời nói của bà có ai tin không nhỉ?

Bạch Ngọc Trinh đưa tay lau những nước mắt thấm đẫm trên má, cô nằm úp lên người Xử mà khóc, nhìn cậu thế này cô đau lòng, trái tim mong manh như có ai cầm cây dao lục cửa lấy cửa để, dòng huyết đỏ thấm tràn khắp nơi trong lòng ngực. Đau quá!.

Xử cử động nhẹ, cả mười đầu ngón tay đau thốn, nhả mặt cậu gồng lên để cố làm dịu cái đau tê người này. Lại có một người cứ khóc nằm trên người cậu, vì mất máu lại đau đón cậu sinh ra ảo giác nặng nề.

-Ngư, mình nhớ cậu, mình rất lo cho cậu.

Cậu ôm chầm lấy Trinh trong lòng hôn lên bờ môi nhợt nhạt kia, cậu cười ôn nhu lựa những ngón tay được băng vải trắng trên má cô, lau đi những giọt nước mắt trong suốt ấy.

-Tớ ... tớ...

Ngọc Trinh biết cậu đang bị mớ vì mất máu, cả người cô run lên, lớp áo trên người trở nên cản trở khó chịu, tại sao cậu ta lại yêu Ngư? Cô ấy có gì tốt hơn cô sao? Tại sao không phải Trinh, tại sao?.

Cô nức nở khóc, ôm chầm lấy cậu, trái tim đau nhói bao nhiêu tình yêu dành cho cậu đều không được đáp trả, tất cả chỉ mình cô đơn phương, bên cậu, yêu cậu,...

Nếu chỉ một phút thôi cậu có thể chuyển tình yêu đó sang cho cô thì có chết cô cũng chịu mà.

“Tại sao lại cậu mãi mãi không dành cho tôi dù chỉ một chút thôi?”.

Được một lúc mơ màng cậu lại thiếp đi vì quá đau, đầu chóng mặt đến nỗi chỉ muốn chết đi cho xong.

Bạch Ngọc Trinh nhìn những đầu ngón tay được băng bó, vì cậu bị ép uống chút chất cồn nên máu trở nên loãng cứ chảy mãi, đến bao giờ thì mới hết đây, cô thật sự rất lo lắng.

Còn Ngư ra sao?.

Trời ạ!!!

Lúc tỉnh dậy cả người cô đau nhức chưa nói tới phần dưới ê ẩm thêm cái mùi hương ân ái thoang thoảng, cả đầu óc cô tối sầm lại.

Trong một phút không thể chấp nhận được những gì mình đang nghĩ, Ngư đâm đầu vào tường hòng tự tử, đây chẳng khác nào nổi sĩ nhục lớn nhất trước giờ cô phải chịu, cả thân mình này đều đã dơ bẩn, thật sự dơ bẩn cả rồi.

RẦM

Tổ Nhi vừa hay xem camera thì thấy Ngưu tỉnh dậy đang cố tình đập đầu vào tường, ả liền đi nhanh về phòng giam.

-Đánh ngất ả rồi quăng vào phòng giam với thằng kia đi.

Bọn người sẵn số bước đến không kịp cho Ngưu chống cự thì...

BUP

Một tên to cao đập vào ót Ngưu, cô lập tức lại mê man.

Yết thì sao?

Hắn ra sao nhỉ? Có ai muốn biết không?.

Nói ra thì nên trách hắn không nhỉ, đã hơn ba ngày mà vẫn chưa thể đi cứu Giải, hắn lo đấy chứ, tức giận lẫn tự trách bản thân.

Nhưng hôm nay ư?

Hắn đang ôm một cô gái ngoại quốc tóc vàng xinh đẹp trong phòng, bọn họ đang chơi trò ân ái cho nhau. Thật kinh tởm!!!

Người yêu mình sống chết ra sao còn chưa biết vậy mà hắn lại có thời gian giải sầu cơ đấy, đúng là con người không có trái tim, lúc nào cũng chỉ nghĩ cho riêng mình.

” Chết tiệt ”

Hắn đang không ngừng thúc đẩy nhưng đến cỡ nào cũng không thể đạt đến đỉnh , hình ảnh Giải đang mây mưa cùng ai đó khi bị bắt cứ hiện ra làm hắn điên tiết trút hết tức giận vào người bên dưới.

-Á, Fu*k you.

Càng lúc càng mạnh bạo khiến ả đau, cô ả xô hắn ra, ôm hết quần áo bỏ đi, trước đó không quên chửi hắn và cái lờm chết người, đúng là thứ khùng điên.

Cụt hứng hắn chỉ còn cách lôi đồng tạp chí 18+ ra xem, tay dưới không ngừng lên xuống.

Còn Giải a,

Cô hiện giờ đang ôm đầu nhức đến phát điên, chắc chắn Ngưu đang gặp chuyện nếu không cô sẽ không có cảm giác này đâu.

Phong lo lắng, choàng tay ôm người Giải vào lòng, giọng khàn khàn hỏi:

-Em có sao không?

Giải lắc đầu, cả khuôn mặt cô giờ đã đỏ đến đáng sợ, đúng vậy rất nhức đầu mà.

-Chết tiệt, Giải em đang bị cái quái gì thế?

Anh không còn kiên nhẫn quát to. Giải ngược mắt nhìn anh, hai đôi mắt to long lanh bởi màn sương mỏng cô khó khăn nói:

-Chị em có chuyện, em đau đầu quá huhu... em muốn gặp chị em... huhu...

Giải òa lên khóc, cô nhức đầu và biết chị có chuyện rồi, bây giờ cô muốn gặp Ngưu, cô biết anh đang giam chị ở đâu đó mà.

-Được, được, uống chút panadol, khỏe tý anh sẽ dẫn em đi được không?

Cô ngoan ngoan uống viên thuốc anh đưa, gạt đầu, đưa tay ôm lấy anh, áp mặt vào lồng ngực anh tham luyến hít lấy hương thơm nam tính ấy.

” Mật ngọt chết ruồi ”

Chỉ là thoáng qua nhưng cô cảm thấy vui vẻ, cô giống con thiêu thân biết đây là đóm lửa nhưng vẫn lao đầu vào. Yêu hay không yêu? Cô không rõ nữa, dù có yêu thì được gì đây? Mà không yêu có phải chính cô đang dối lòng không?.

Mệt mỏi quá!!!

Cự Giải nhắm mắt thiếp đi.

25. Chương 24: Kế Hoạch - Sự Thật

Lúc Giải tỉnh dậy thì Phong đã đi mất, cô trầm tư nằm trên giường cứ lẩn qua lẩn lại lẩm lúc vò đầu bứt tóc cố nghĩ ra một kế hoạch hoàn hảo nào đó.

Tuy nhiên với đầu óc đần độn của cô thì nghĩ được bao nhiêu chứ, sau mấy giờ lẩn lộn trong đám bông bông cô cũng đã sử dụng được thành công đầu óc của mình.

” Mỹ nhân kế, một kế hoạch hoàn hảo dù biết rằng cái nhan sắc mình có hạn nhưng đối với Phong nhiều đây đã đủ rồi ”.

Triệu Phong trở về phòng, khuôn mặt anh nhăn nhó vẫn lên từng đường kẻ trên trán, bước vào phòng điều đầu tiên anh quan tâm là sự hiện diện của Giải, cô đang thoải mái nằm trên giường nháy nháy mắt với anh.

- Tiểu yêu, em đang quyến rũ anh đấy à?

Nụ cười nham hiểm, Phong thoát chiếc áo sơ mi, quần,... Trên con đường đi đến giường anh đã hoàn toàn trần trụi, trườn thân mình nằm đè lên cơ thể mềm mại phía dưới. Anh vui vẻ hân hoan với con mèo ngốc lấm mừn này, hôn lên đôi môi e dè kia anh mần mò tạo nên khoái cảm dạo đầu.

Cô rên rỉ dưới thân anh, mọi kế hoạch đều tan biến các dự định sẽ đối phó với anh cũng như gió thoảng mây bay, bây giờ trong đầu cô chỉ còn sự mù mịt.

Sau trận mây mưa trên giường cô dụi khuôn mặt nhỏ bé vào lòng ngực anh, giọng thổn thức:

- Khi nào anh đưa em đi gặp chị?.

Đối diện với đôi mắt ngây thơ mong đợi của con mèo nhỏ đáng yêu, Phong mỉm cười, nhẹ đưa tay vuốt ve đôi má phúng phính của Giải, anh nói:

-Chút nữa anh sẽ dẫn em đi.

Giải mừng rỡ ôm chặt lấy anh liên tục cảm ơn, thật thì cái chiêu ” mỹ nhân kế ” này cũng hoàn thiện rồi đó đấy nhỉ?.

Một giờ sau,

Triệu Phong dẫn Cự Giải đến một căn phòng được khóa cửa kĩ được canh giữ bởi hai tên lính to cao , cô cuối đầu sợ sệt bước vào nhưng thật chất đang đánh giá tình hình tìm đường thực thi kế hoạch.

Bước vào phòng cô vừa vui vừa đau lòng, trong góc tối chị cô cuối thấp đầu, khuôn mặt bị che khuất bởi lớp tóc rối tung chưa kể cả người đầy vết thương lớn nhỏ như bị một chiếc roi quất mạnh đến toét da toét thịt. Cô đau lòng đến bật khóc.

Và một hồi choáng váng khi nhìn gần đó có một người con trai mà người đó đích thị là Xử Nữ, cậu đang nằm trên giường đôi mắt nhắm nghiền, hai bàn tay đang quấn lớp băng gạc trắng nhiễm đầy huyết đỏ thắm.

Tâm trạng vui vẻ của cô bỗng biến mất như chưa từng tồn tại, lúc này đây cô thấy mình thật sự giận dữ, cô lao vào phòng cố gắng ôm lấy chị nhưng một lực đạo mạnh từ Phong kéo cô giữ chặt trong lòng.

- Giải, em hãy bình tĩnh lúc này em không thể tiếp xúc với họ được.

Giải quay quắt đầu nhìn Phong, đôi mắt cô bị che phủ bởi lớp sương mờ ảo, đau nhói cô cất giọng nghèn nghẹn hỏi:

- Không thể? Tại sao? Anh hãy nói em biết đi?... Hức... hức...

Nhìn thấy thiên hạ nhỏ đau buồn anh cũng chẳng vui gì hơn nhưng đây là việc phải làm, muốn bọn người kia chui đầu vào lưới thì cần phải có vật hy sinh và người xứng đáng với chức vụ này không ai khác ngoài ” Ngưu - Xử ”.

- Hãy nghe anh, xin em, anh không thể giải thích được nhưng anh có thể chắc chắn một điều em an toàn.

- Chết tiệt, Triệu Phong anh nghĩ tôi cần cái sự an toàn từ anh sao? Khốn khiếp, anh buông tôi ra, buông ra... tôi muốn được đến đây với chị tôi, thà anh cũng hành hạ tôi như thế còn hơn bắt tôi phải giả khổ không biết để được an toàn.

- Giải à,...

- Xấu xa, đê tiện, độc ác, anh không còn là con người nữa, tôi ghét anhhhhhh...

Cự Giải bị bức đến điên, cô vốn hiền lành lại rất yêu thương và kính trọng Triệu Phong nhưng hôm nay mọi thứ đã thay đổi khi anh đối xử với người thân cô như thế.

Cô giơ cô thực ngay vào hạ bộ anh, chưa dừng tại đó cô còn dùng chân đá nhiều cái vào bụng và đầu anh. Phong bị một cú bất ngờ nên không kịp chống đỡ cứ ăn liên tiếp mấy đòn đến khi anh đủ đau để khóa tay chân cô giam vào lồng, đánh mạnh vào ót Giải để cô thôi làm loạn.

Cô ngất đi còn anh chỉ biết thở dài.

” Xin lỗi em Giải à, anh làm tất cả cũng chỉ vì em thôi, một ngày nào đó em sẽ hiểu cho anh mà ”.

Tại trụ sở H

- Mã đã lâu như thế không có tin tức nào liệu có phải...?.

Song Tử bồn chồn cứ đứng ngồi không yên, cô đang trong phòng sách của Thiên, hai bác cháu ngồi bàn việc quan trọng nên không ai được làm phiền.

- Cháu đừng lo nữa sẽ không có chuyện gì đâu.

Thiên Bình đang cố làm dịu sự lo lắng trong lòng cô nhưng ông biết chắc điều đó thật vô nghĩa.

- Sao không lo được chứ, nếu lỡ ông ta hại chết Mã Mã thì sao? Ngưu và Xử chúng ta biết bọn họ đang ra sao nhưng còn Mã - Kết, từ lần tin nhắn đó chúng không hề nhắc đến Mã - Kết a.

- Cháu nghe ta nói này, Mã sẽ không sao cả, Triệu Vĩ sẽ không làm hại con của mình đâu.

- Nhưng ông ta không biết Mã Mã là con của mình bác ạ!

RẦM

- Cái gì? Mã là con của ai?

Cánh cửa bị phá tung bởi Sư - Yết - Ngưu - Bảo - Dương và câu nói khi bước vào đều được đồng loạt nói, không phải là nghe lầm chứ Mã Mã là con của ai cơ?.

Thiên Bình lẫn Song Tử đều tráo mắt nhìn đám người thích nghe lén này mà lòng muốn nổi sân, đã bảo không được mà cứ thích chen vào làm chi không biết. Đến lúc này rồi thì còn giấu được gì nữa đâu, ông lẫn cô bắt đầu ngán ngẩm ngồi giải thích mọi chuyện.

- Anh hãy thành thật khai báo đi.

Ngưu nheo mắt, tay nhéo lỗ tai chồng đã lâu rồi bà không làm cái trò này nha, tại hôm nay biết tin quá sức tưởng tượng luôn ý chứ.

- Được, được, đau quá bà xã ơi.

Thiên năn nỉ vợ bỏ tay ra mà làm cho chính mình mất cái hình tượng nghiêm trang luôn, bản tính sợ vợ đã bắt đầu lòi ra rồi nhá.

- Chuyện thế này, vào mười bảy năm trước...

” Thiên Bình bỗng trên tay đứa bé trai xinh xắn chưa đầy hai ngày tuổi, cháu bé cứ khóc mãi làm ông cũng bắt đầu quỳnh quáng và Song Tử khi ấy cũng có hai đứa em trai song sinh nên cô cũng không buồn chăm dùm tiểu thí hài còn lại.

Lúc đầu ông định đưa cho lão Triệu hàng xóm nuôi giúp Triệu Phong thật nhưng một thoáng suy nghĩ ông thấy việc đó không nên, vì chắc chắn một ngày nào đó Triệu Vĩ sẽ về tìm con mình, nếu Phong lớn lên mang trong mình dòng máu hung ác chẳng khác nào mang cho người vô tội thêm một Triệu Vĩ thứ hai.

Ông hoán đổi cùng Song Tử, Triệu Phong hiện tại tên thật Thiên Yết và Mã Mã đã sống trong danh phận của Thiên Yết bảy giờ hơn mười bảy năm, ông cứ ngỡ mọi thứ đúng như mình dự đoán, mà đúng thật, Mã Mã khi lớn đã không còn bất cứ điểm gì giống với Triệu Vĩ, cậu hiền lành hòa đồng và khá nhút nhát, huyết quản chảy trong người cậu đều được ông gọt sạch. Nhưng Triệu Phong càng lúc càng lớn lại không thể giữ được chính mình, anh sốc nổi, làm việc bằng mưu kế nhưng tất cả mọi việc anh làm đều vì Giải và Thiên Bình biết điều đó.

Lúc đầu cứ ngỡ Phong yêu Giải nên sẽ không hại những người xung quanh con bé coi như đó là một đức tính tốt còn sót lại trong máu huyết của mẹ Song Tử đi. Nhưng đúng là ” gần mực thì đen, gần đèn thì sáng ” anh bây giờ đích thị đã trở thành một kẻ máu lạnh.”

Nhưng có ai biết anh đang nghĩ điều gì và bảo vệ ai chứ?.

Thiên Yết nghe xong sốc kinh hồn, hấn đứng người nhìn Bình lẫn chị cả người run rẩy, hấn là ” Mã Mã “, là em trai của ” Triệu Phong ” tức cùng kẻ địch không đội trời chung cùng một mẹ sinh ra.

” Lừa bịp ”

Hấn nở nụ cười khinh rẻ không tin tất cả mọi chuyện, đúng thế không thể tin được, hấn đứng phắt dậy nhìn mọi người bằng con mắt xem thường, quay đầu bỏ đi.

Song Tử biết em mình đang rất hoang mang và tức giận với cái sự thật này, cô chạy theo gọi với:

- Yết, nghe chị nói... aaaaa....

Tiếng la của cô làm mọi người hoảng hốt chạy theo, Yết dù đang rất điên cũng theo phản xạ quay người lại, cảnh tượng kinh hồn làm hấn bạc vía. Hấn hét lớn:

- Chị...

26. Chương 25: Sảy Thai

Trong lúc chạy với theo Yết, Song Tử không may bị trượt chân lăn vòng xuống bậc thang chỉ tầm năm tấc. Thế nhưng cú ngã đó đã làm cho tất cả mọi người sững sốt đến đau lòng.

Mọi người đưa cô vào bệnh viện với tình trạng xuất huyết, cả người đổ mồ hôi lạnh không ngừng ôm bụng la toáng lên đầy đau đớn.

- Connnn... tô...iii... co...n... hức hức...

Thiên Yết nắm lấy bàn tay chị ướt đẫm mồ hôi, cô ghim chặt móng tay vào các khớp tay hấn, đau đớn, cô quằn quại, có người không ngừng khóc ngất.

Sư Tử lo đến quáng, anh chết đứng như khúc gỗ, tim đập liên hồi, tay chân đều tê cứng ôm chặt lấy vợ. Như có ai đã xát muối tim anh, khoé mắt cay cay khi nhìn cô như vậy, nếu anh chạy theo thì đâu có chuyện gì, cũng tại tính lơ ngơ.

- Song, em sẽ không sao, con cũng không sao đâu.

Cô lắc đầu, nước mắt tuôn rơi nơi khoé mắt, cô sợ, sợ lắm.

Hai giờ sau.

Títttttt

Đèn hiệu đỏ tắt, bác sĩ cùng vài y tá bước ra. Thiên Bình đứng phắt dậy, hấp tấp muốn biết thế nào.

- Con bé thế nào rồi?

- Cô ấy xuất huyết quá nhiều nên còn mê man chưa tỉnh. Và tôi rất lấy làm tiếc đứa bé quá yếu không thể giữ được. Bệnh nhân cần biết khi tỉnh dậy, chỉ đừng làm cô ấy quá sốc.

Sư Tử chắc chắn đã biết chuyện này vì anh từ lúc đưa đến đã chui tọt vào phòng cấp cứu rồi.

Cả đám người như hít phải khí lạnh, hơi thở đứt quãng không thông. Song Ngư đang ngồi cùng Yết, bà hết sức trấn an cậu.

Nhưng...

- Khỉ thật!!! Tất cả đều tại tôi, không, không phải tại tôi, đúng là tên Triệu Phong chết tiệt ấy. Khốn nạn, tao phải giết mày.

Sự thật này làm hắn phát điên, chỉ cần ai đến gần đều có thể trở thành nạn nhân của hắn.

Chạy toan ra ngoài, hắn điên cuồng với cái lối nghĩ phải giết người. Đúng hơn là phải giết chết Phong, sự hiện diện của anh lúc nào cũng đe dọa đi ánh hào quang nơi hắn đến nổi Cự Giải, người mà hắn yêu thương không xem như tình một đêm cũng bị hắn cướp đi.

” Có mày sẽ không có tao... Thế giới này chỉ tồn tại một Thiên Yết và kẻ đó là tao không phải mày ”.

Hắn trở nên hung bạo, đôi mắt hắn lên từng tia máu, những sợi gân xanh đáng sợ cũng đua nhau ẩn hiện từ mặt, cổ, các cơ bắp của hắn.

Thiên Yết bỏ đi làm mọi người hốt hoảng chạy hai đuôi theo, riêng Ngư ở lại chăm sóc Song.

Bạch Dương tâm trạng một lúc một kém đi, em trai sống dở chết dở, người chị cũng như người bạn từ bé của cô giờ sẩy thai nằm trên giường bệnh đau đến đứt ruột. Thằng bé Yết thì sốc với thân phận của mình đến phát rồ, chưa tính đến lúc Mã Mã biết được cái gia đình hạnh phúc bao năm qua là của người khác, cậu chỉ may mắn được hưởng tình thương đó thôi. Thì sẽ ra sao đây?.

Thật sự loạn hết rồi.

Thiên Yết chẳng thèm nghe lời ai hết cứ chạy về phía trước trên chiếc moto yêu quý của hắn, tăng hết ga hắn như lao vào cỏi chết, chiếc xe cứ lao với vận tốc xé gió đến rất mặt nhưng hắn chẳng quan tâm.

Tất nhiên hắn sẽ dừng lại thôi vì bây giờ đang ở Mỹ nha, trở về nước cũng mất mấy tiếng chưa kể biết bọn chúng nơi đâu mà tìm, chắc khác nào mò kim đáy biển chứ. Dò GPS cũng chẳng thấy tung tích toàn bị nhiễu sóng làm cho thiết bị của hắn cứ kêu rè rè, nhức đầu.

Bảo Bình may mắn thay đuổi theo kịp khi hắn dừng lại cạnh một bãi đất trống, cứ giữ nguyên tư thế ngồi trên xe cứ như đang suy tư điều gì đó.

- Yết?.

Anh bước đến gần đặt tay lên vai hắn.

- Buông ra, tôi không phải Yết.

Hắn hất tay anh ra, bực tức hắn nạt lớn, chuẩn bị rồ ga nhưng bị anh chặn lại, giọng nài nỉ:

- Xin em đừng Yết, em không cần phải như thế này đâu, đúng là chị em đã sai nhưng điều đó để tốt cho toàn cục mà.

- Tốt? Các người có nghĩ đến cảm nhận của tôi không mà tốt cho toàn cục.

- Đôi lúc muốn bảo toàn phải làm tổn thương một vài người.

- Ồ, vậy sao? Tôi không thích nhún vào trò chơi của mấy người nên làm ơn tránh ra.

- Yết à, chị em đang gặp chuyện lúc này em cần nhất là bên cô ấy.

- Hãy kêu thằng em yêu quý Phong, à không Yết kia trở về lo cho chị ta đi.

Hắn rồ ga lượn qua người anh một cách điệu nghệ, một lần nữa hắn lại cùng tử thần chơi trò chơi tốc độ, vận hết ga hắn chỉ biết lao đầu vào đường cao tốc.

” Triệu Phong, tao muốn xé nát mày, mày không nên được tồn tại ”.

Thiên Yết từ khi nào đã trở nên như thế này, có ai biết được không?.

.....

Lúc Giải tỉnh dậy đã thấy mình bị một sợi dây xích trói chặt hai chân cô vào thành giường, cả người ê ẩm, mát mẻ. Tốc tầm mềm lên, ô, chẳng mặc cái chi hết, hoàn toàn thỏa thân nha.

- Khốn khiếp, Triệu Phong anh ra đây cho tôi.

Cô hét lớn cả người lao ra cửa nhưng sợi xích không cho phép nên bị giựt ngược lại ngã sòng soài dưới sàn trong tư thế chụp éch tuyệt đẹp.

Anh bước vào, mang theo mâm cơm thơm phức, ngó lên giường không thấy bóng dáng đâu hết, anh lura mắt nhìn xung quanh đến khi có bàn tay chụp lấy ống quần anh, anh mới giựt mình nhìn xuống.

Buồn cười, Phong đặt mâm cơm sang một bên đỡ Giải ngồi dậy không quên trêu chọc:

- Em có sở thích mới nhĩ? Không muốn nằm giường mà muốn hôn sàn à?.

Cự Giải đang ê mặt nên chưa chơi lại anh được, đến một chốc tâm tình đã bình thường lại, cô hét vào mặt anh về giận dữ:

- Anh đã làm gì tôi, thả tôi ra.

Triệu Phong cười gian, lắc đầu, đem cơm đến cho cô:

- Ăn đi, anh không thể để em đánh anh nữa.

Cô điên loạn xô anh ra, mâm cơm cũng vì thế bị hất văng ra xa, đồ ăn văng tung tóe. Triệu Phong không giận người lại còn cuối người ôm chặt lấy Giải để cô bình tĩnh lại, anh biết cô đang giận dữ cỡ nào mà.

- Buông ra, khốn khiếp, anh thả tôi ra, tôi nhìn anh đã thấy mắc ói rồi, làm ơn đừng chạm vào tôi dơ bẩn quá, tôi yêu Yết không hề yêu anh nên đừng tự tiện đụng vào người tôi nữa.

Đúng là nhà cua, giận quá hóa ngu, nói những lời không thêm suy nghĩ hay uốn lưỡi chín lần, những lời này lập tức làm cho vẻ mặt Phong trở nên đen như lông quạ, hàn khí bắt đầu phát huy.

Đè cô xuống giường, anh hôn ngấu nghiến đôi môi cô, đến khi buông ra nó đã sưng húp, không còn nhẹ nhàng như những ngày qua, không còn dạo đầu êm ái. Anh rút vào nó một cách mạnh bạo, bao nhiêu chịu đựng tức tối đều xả ra hết, anh mạnh bạo tấn công vào huyết đạo bé nhỏ làm cô đau đốn cấu nát lưng anh, nước mắt ứa chảy dài nơi khóe mắt.

- Đau quá, huhu... Phong chết tiệt thả em ra... đau

Triệu Phong như bức đến mù mịt lý trí cả người không ngừng lại mà còn nhanh hơn, mạnh hơn và tới tấp hơn.

Đến khi đạt đến đỉnh của sự sung sướng hai bàn tay anh bóp chặt cổ Giải, gồng mình giải phóng tất cả, lấp đầy trong miệng cô.

Buông cô ra anh đứng phắt dậy, đôi mắt nổi lên sự tức giận, nghiến răng kèn kẹt anh cảnh cáo:

- Từ bây giờ em là của tôi, nếu còn nói những lời như lúc nãy đừng trách tôi làm gì em.

Bỏ đi vào nhà tắm, nước từ vòi sen bắt đầu tuôn rơi.

Giải co người đau lòng trên giường, cả người không còn nguyên vẹn, những vết xanh tím đầy người, chiếc cổ thon dài hẳn lên mười đầu tay.

Cô khóc, trước giờ cô luôn nghĩ mình chỉ khóc vì Yết nhưng bây giờ cô mới biết, người nào cô yêu thương cũng có thể làm cô khóc.

- Hức ... hức....

Triệu Phong, người mà cô cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ để cô phải chịu cảm tan nát cõi lòng nhưng cô đã sai.

” Tại sao? Tại sao chứ? ”.

27. Chương 26: Chạy Trốn

Ngư tỉnh dậy, cô lơ mơ bụp ột đầu đón nhìn xung quanh, chúng lại quăng cô vào một căn phòng nào nữa đây, mà nơi đây tối quá nên cô không thấy được cái gì hết, đôi tay mẫn mọ tìm kiếm đường trong đêm. Bất giác cô chạm vào ai đó theo phản xạ giật bắn người ra xa.

- Ai vậy?.

Cô hồi, đôi mắt cố nheo lại để nhìn rõ người trước mặt nhưng chẳng thấy gì ngoài bóng tối dày đặc.

- Ngư?.

Giọng nói vang lên làm lòng cô vui mừng đến phát khóc, tim trĩu nặng, các dây thần kinh như ngừng lại trong chốc lát.

- Xử? Có phải cậu không?.

- Minh đây.

Xử Nữ hai bàn tay đau buốt nhưng bây giờ cái đau ấy không còn có thể giữ được tâm trí cậu nữa, cậu đưa tay tìm kiếm cô đến khi cả hai bàn tay chạm vào nhau, cậu hân hoan kéo nhẹ Ngư đến bên cậu. Ôm chặt lấy cô, cậu như muốn vụn vỡ, yêu thương cậu hôn nhẹ lên môi cô người con gái cậu không sao, cô ấy đang ở đây.

Cạch Tạch

Cánh cửa mở ra, đồng lúc bóng đèn nhỏ được bật lên, Xử ôm Ngư trong lòng ở trên giường giương mắt đầy cảnh giác nhìn Ngọc Trinh bước vào.

Trinh bước vào mang trên tay là mâm cơm việc mà hằng ngày cô vẫn hay làm, khi thấy cậu và Ngư trái tim cô như se lại siết chặt đến khó thở, nhưng đôi môi vẫn nở nụ cười tươi nhất chào đón hai người. Cô không có ác ý.

- Ăn đi.

Đặt mâm cơm xuống giường, cô bảo, trong đó có hai phần bằng nhau cô chia thiên về ai cả. Xử nhìn cô chăm chăm như kiểu muốn nhảy xổ đến bóp chặt cổ cô đến chết vậy, bây giờ cậu đã lấy lại được sức lực rồi, chỉ có đôi tay đau nhói khi đụng đến thứ gì thôi.

- Cảm ơn lòng tốt chớ để của cô, tôi không ăn.

Cậu bặm môi, đôi mắt hất lên cao vẻ khinh thường. Trinh ngừng một chút, mỉm cười cô tháo chiếc khăn quàng cổ ra, chấm nhẹ giọt mồ hôi trên má, đôi mắt ra hiệu cho cậu nhìn xuống cái khăn.

Xử giận dữ nên chẳng quan tâm, nhưng Ngư thì quan tâm cô đưa mắt nhìn xuống chiếc khăn có một cái bản đồ được vẽ tóm tắt cùng dòng chữ:

” Chìa khóa trong chén cơm ”.

Ngư nhìn Trinh ánh mắt cảm ơn, quay sang cốc nhẹ vào trán cậu, cô bảo:

- Ăn đi, mắc công phi công người ta đó.

Cậu không hiểu ý gì, nhưng cũng cầm chén cơm lên ăn, Ngọc Trinh nhẹ vẽ một đường cong xinh đẹp nơi khóe môi, đưa chiếc khăn cho Ngưu ý như hãy chùi những vết máu trên người đi, nhưng mà thật ra đang trao ô-tô lối thoát. Camera trên trần nhà, quay đi quay lại nhưng chẳng thu được gì khả nghi, đến khi hai người ấy ăn xong, Trinh tắt đèn, máy quay đặt chế độ quay bay đêm.

Hình ảnh cứ mãi đứng ở hai người bị bắt ôm chầm lấy nhau, nằm trên giường thỏ thẻ chút rồi lại cười.

Thực tế thì cả người đều đã ra khỏi phòng hết rồi. Xử quay mặt sang nhìn Trinh, cậu không hiểu con người này đang giúp cậu hay đang cố đưa cậu vào bẫy:

- Tại sao cô lại làm như vậy? - Xử hỏi:

Ngọc Trinh lại mỉm cười, khóe mắt cô đăm buồn, trả lời:

- Vì tôi sẽ rời đi, tôi đã hiểu ra nhiều thứ từ cậu từ Ngưu, từ mọi người. Xin lỗi.

Cô đưa Ngưu và Xử đến một lối thoát hiểm trong bộ đồ lính canh, cô không nói nhiều chỉ bảo cứ nhìn theo tấm bản đồ đó mà tìm lối ra nhớ rằng đừng bao giờ ngược mặt lên máy quay, vẫy tay chào tạm biệt cô quay lưng đi ngược hướng hai người họ.

Ngưu muốn hỏi Trinh nếu cô và cậu bỏ đi, cô ấy sẽ ra sao? Nhưng cô không hỏi, cô biết mẹ của cô ấy, bà ta sẽ giúp con gái mình mà. Ngưu vẫn có chút không tin được mẹ của Ngọc Trinh lại là điệp viên X như lời Trinh nói, nhưng đã là kẻ có thể sống bình thản tại đây thì cha mẹ của họ cũng có tầm ảnh hưởng cao với Z đấy.

Sực nhớ ra một chuyện cô chặn Xử lại:

- Giải, hôm này tớ nghe tiếng con bé.

Xử nắm lấy tay cô:

- Nghe mình này, chúng ta cần trốn khỏi đây tìm người đến giúp nếu đi cứu con bé bây giờ mà bị bắt chúng ta sẽ nhốt chúng ta một nơi khó thoát hơn.

Cô đấu tranh với tư tưởng, rất muốn chạy đến bên em gái nhưng lời của cậu rất đúng, nếu cả ba không thoát mà còn bị bắt lại chắc chắn sẽ toi đời, bây giờ việc cần nhất là ra khỏi đây tìm được người đến ứng cứu.

Bỏ đi, cô và cậu làm theo sự hướng dẫn của Trinh, cứ gặp máy quay là cuối đầu, đi được một đoạn dài thì bắt gặp đám lính khác từ hướng ngược lại, bọn họ đang nói chuyện rôm rã vui vẻ, khóe miệng còn dính chốc cơm, chắc là mới giờ cơm xong đây mà. May mắn bọn chúng không bắt chuyện mà đi lướt qua nhau luôn, hai người được một phen đứng tim. Tới được cánh cửa sau Xử lấy chiếc chìa khóa mà lúc nãy xem nuốt ra, tra vào và mở, không ngờ một nơi hiện đại lại còn dùng thứ chìa khóa này đây.

Nhìn xung quanh, cậu nắm tay cô kéo nhanh vào cánh cửa, đây là lối thang bộ, có lẽ là cánh cửa thoát hiểm dưới lòng đất vì bậc thang hướng lên chứ không phải xuống nha.

Chạy muốn đứt hơi, cầu thang gì mà dài thườn thượt, cuối cùng cũng chạm được một cánh cửa cuối cùng thì...

Oeo Oeo

Chuông báo động vang lên, cùng chiếc loa phát tên hai người đã mất tích, bọn người này làm việc nhanh thật, mới chạy được một chốc đã biết được rồi. Đưa tấm thẻ khóa, Ngưu quẹt một đường, chiếc cửa lập tức mở toan, hai người chạy trối chết ra bên ngoài ánh sáng mặt trời, leo vào một thùng rác gần đó như lời Ngọc Trinh dặn, còn đứng năm phút nữa xe chở rác sẽ đến lấy và rời đi khỏi đây.

Lúc này, khi ba người bước ra ngoài đi được một đoạn thì Triệu Phong vào phòng điều hành xem xét tình hình, thấy mọi thứ dường như có vẻ ổn nhưng khi anh nhìn kỹ vào phòng giam Xử - Ngưu, thì về mặt anh đánh lại, hai tay đập mạnh xuống bàn, các chi tiết cứ lặp đi lặp lại một cách nghi ngờ.

Cùng bọn người đi đến xem thử, mở banh cửa ra đúng như anh suy đoán bọn chúng đã bỏ trốn, trên giường chẳng có ai mà chiếc camera cứ lặp đi lặp lại một vài hành động như vẽ trò chuyện vui vẻ lắm vậy. Anh

bước vào chân vấp phải một người nằm dưới đất, mọi người chăm chú nhìn mới biết là Ngọc Trinh ngất trên sàn, sau đầu còn nguyên cái mâm cơm.

Phong sôi máu tức giận, không thể ngờ hai ngờ đó lại có thể múa rìu qua mắt thợ như thế, anh kêu người đưa Trinh xuống phòng bệnh xem có bị gì khác không, điều động chặn tất cả cửa ra vào, anh chấp tay sau lưng bước đi ung dung nhưng khuôn mặt thì đùng đùng sát khí rồi.

Triệu Phong đến thẳng sân ngoài, nhưng chẳng thấy có điều gì bất ổn, chụp tên gác cổng anh hỏi:

- Từ này giờ có bao nhiêu xe đã rời khỏi.

Hắn co người sợ hãi trả lời:

- Chỉ có xe chở rác ra ngoài vào hai phút trước thôi.

Anh tức giận, đẩy hắn ra xa:

- Chết tiệt, bọn chúng trốn thoát rồi.

Mọi người xung quanh sợ sệt giương mắt nhìn anh nở cơn tanh bành nhưng không anh vô cùng bình thản, cũng tốt cứ để hai người đó trở về mà báo cáo với đám người Thiên đến mà cứu những người còn lại đi thế nào anh vẫn còn ba con át chủ bài mà.

- Canh chừng hai cô cậu kia cho tốt, nếu còn bắt trách một lần nữa các người nên chuẩn bị đám ma đi.

Bọn thuộc hắn hô to ” tuân lệnh ”, ai nấy làm việc người đó trở lại nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn dõi theo bóng dáng tử thần của anh, chỉ cần anh vui mọi người sẽ giữ được mạng còn khi anh tức giận thì chết lúc nào không hay.

Ngọc Trinh tỉnh dậy, vẻ mặt đau buồn ngồi thần thờ, đóng kịch quá giỏi đến nỗi Triệu Phong tin ngay, anh an ủi cô và nói cô nên trở về đi, cuộc chiến này không phải của cô vì anh biết Trinh không thích nhún tay vào để làm đau người cô yêu cũng giống như anh nhưng anh phải chiến đấu bởi vì người con gái anh yêu.

Trinh gật đầu, gọi về nói với mẹ rằng mình sẽ trở về, cũng như đã lên gọi cho số điện thoại lúc này cô đưa cho cậu, báo tin rằng sáng một cô sẽ đi, nếu có thể cậu đến tiễn cô một đoạn và cậu đồng ý.

Cô âm thầm nhìn vào bức tường trước mặt, trái tim cô và cậu không bao giờ có thể đồng nhịp được và cô thấy mình như bức tường trước mặt từng một thời ngăn cản tình yêu của Ngưu - Xử.

” Tớ yêu cậu nhiều đến nỗi tớ không biết mình đã làm những gì, lúc nào cũng khiến cậu sống trong đau khổ. Tớ xin lỗi, Xử ”.

28. Chương 27: Tay Cậu Đang Đặt Ở Đâu?

Ngày hôm sau, 9h tại sân bay.

Ngọc Trinh tự mình ra sân bay vào buổi sáng, cô ngồi đợi bóng dáng Xử mãi nhưng chẳng thấy, chỉ còn mười phút nữa thôi cô phải lên máy bay rồi, điện thoại cũng không thể, cứ ò ẹ í rồi lại títt, cô cụp mi đau đốn, tâm can như bị ai xáo trộn, quét nhanh dòng lệ trên má, cô ngược đầu mỉm cười đi vào, thôi thì quên đi cô không hề xứng để cậu đến đưa đi.

Chuyến bay của Trinh đi khỏi nhưng bóng dáng Xử vẫn chẳng thấy nơi nao, không phải cậu không đến, từ sớm cậu đã đến ngồi từ xa nhìn cô, nhìn thấy bóng dáng một thời làm cậu muốn giết chết nhưng vì chuyện hôm qua, có lẽ cậu đã sai về cô.

Trinh yêu Xử, chỉ vì quá yêu nên cô đã mắc sai lầm đến khi trái tim cô nhận ra tất cả những điều cô làm là sai, thì khi đó cô đã trở lại đúng với con người thật của mình, cô tốt, thông minh và xinh đẹp, khuyết điểm của cô là yêu đến mù mị.

Xử nhìn từ xa, cứ dõi theo cho đến khi bóng dáng cô đơn lặng lẽ nuốt nước mắt khuất dần sau cánh cửa ấy, cậu đã muốn bước tới khi thấy cô cứ lăm lăm quay lại ngó quanh, nhưng cậu không thể, đúng vậy, trong lòng cậu vẫn chưa thật sự chấp nhận được Trinh đã thay đổi, có lẽ đối diện với cô bằng sự vui vẻ sau những

gì cô đã làm trong quá khứ, hai thứ cảm giác lẫn lộn đã làm cậu chùng bước nơi xa. Chắc rằng một ngày nào đó, khi tất cả đã trở thành hư vô cậu sẽ tìm cô để nói lời xin lỗi ngày hôm nay.

“Xin lỗi Trinh, mong cậu bình an, hẹn gặp lại người con gái đã yêu tôi rất nhiều nhưng tôi lại chẳng mang cho cậu một chút tình yêu nào cả. Xin lỗi!”

~Một ngày mới, Kết - Mã tỉnh dậy trong tình huống rất ư quái đản, cô đang nằm trong lòng cậu, gác hai chân lên bụng cậu. Còn Mã?

Cậu nằm rất thoải mái vươn người nhưng kiểu thả nổi nhưng có một điều bất ổn...

- Aaaaa... tên lợi dụng cơ hội.

Kết dơ chân đập mạnh một phát xuống bụng Mã, làm cậu giật mình tỉnh giấc một tay ôm bụng, mặt nhăn nhó:

- Sa..o.. cậ.uuu... đá... mìn..h..

- Tay cậu đang đặt ở đâu?

RẦM

Cô la quảng lên, đá một cú mạnh làm Mã bay thẳng xuống giường nằm chổng mông đưa lên trời, theo đà tay kia đang nắm chặt gì đó khá là mềm lồi kéo xuống theo, thế là một lần nữa Mã khóc đến đau điếng.

Trời ơi bánh bao của cô mềm mại như thế mà cậu nữ nào nắm kéo như đồ chơi vậy hả? Đau chết cô mất.

Bốp Chát Bốp

Kết đứng đứng phắt dậy hết sức đập, đá, đánh, bầy nhầy, búi nhùi kẻ tội đồ dám đối xử mạnh bạo với nữ giới chưa nói đến lợi dụng thời cơ dâm dục nữa chứ.

- Chết, chết, chết đi Mã Mã, cậu dám nắm bánh bao của tôi mà lồi hả? Biết đau không?.

Mã thật sự rất oan, có biết cái gì đâu chứ, mới ngủ dậy đã bị hành hung, trời ạ số cậu là số con gì mà cứ hở ra là bị đá, bị đâm thế này không biết. Thế là Mã Mã nhà ta phải hứng trận đòn từ trên trời rơi xuống không dám ho he hú hí một lời, chỉ có hai dòng nước mắt lăn dài vì oan uổng.

Đến khi đã chán chê, Kết ngồi phịch xuống giường liếc xéo tên bần tiện đang nằm la lét dưới sàn, cậu không dám ngước mặt lên cứ giả đồ là chết nằm bất động biết đâu lại lành.

Nhưng cây muốn lặn mà gió chẳng ngừng, thấy cái tên đó đáng ghét quá Kết nhà ta chịu không nổi, đứng dậy đánh tiếp chập hai cho hả giận.

Qua chừng mấy mươi phút sau, Mã Mã chính thức sắp đi gặp ông Diêm đáng yêu rồi, Kết dừng lại, lồi cổ áo tên chết bầm lên, kéo lê lét đặt lên giường, mặt mày bầm tím, vài chỗ còn trầy nữa chứ.

Đánh thì đánh thế thôi chứ thương lắm nha, cô lấy chai nước suối bọn kia đưa còn dư chút ít, thấm vào cái khăn nhỏ lau máu chỗ trầy cho cậu, Mã nhăn mặt vì đau, Kết thấy thế ghé mặt lại gần thổi thổi, khoảng cách khuôn mặt hai người cực gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở của người đối diện lướt trên mặt mình.

Cảnh sắc trở nên mơ màng, đôi mắt hai người nhìn thẳng vào nhau, mê mải, nhu tình, lẫn cả sự yêu thương nhẹ nhàng, sự lãng mạn lượn vòng hai người rồi đưa tay xê dịch khoảng cách đầu hai người họ gần nhau hơn, gần chút nữa, chút nữa, chút nữa thôi.

- Kết ơi, cậu hôn miệng quá!

Cô mở tròn mắt sau ba giây kinh hoàng nhất trong cuộc đời mình, nụ cười ẩn hiện trên khóe môi cô hình như nó đang tỏa ra sự nguy hiểm chèn ép đi không khí lãng mạn bao quanh lúc này, mặt sa sầm, cô đưa tay lên vuốt ve đôi môi cậu, vân vê lượn lờ gợi tình trong huyết quản Kết, nhưng...

- Tay cậu cũng có mùi từ nách a.

Bốp

- Sao cậu ngốc quá vậy Mã? Cậu có biết lãng mạn là gì không mà hôi với mùi nách hả? Ngu này, chừa nha Mã.

Cô giáng một bàn tay vào bản mặt sưng húp của Mã, liên tục chửi rồi véo cái lỗ tai dày kia lên, bực tức trong lòng với cái tên có đầu nhưng không có não này, chút lãng mạn như thế cũng bị phá hỏng, đúng là tức chết mà.

Nhân Mã, khóc hết nước mắt, tự hỏi chính mình đã sai điều gì chứ, hôi thì nói hôi thôi sao tự nhiên bị đánh đã man vậy chứ, cuối cùng thì cái sai của cậu ở đâu?.

Chuyện của Mã - Kết thì ôi thôi không ai có thể cứu nổi cái tên ngu ngốc ấy rồi, vừa nhát, vừa lười, lại chẳng chịu sử dụng đầu óc, thôi thì cứ để Kết đánh cho cậu ta thông minh ra đi ha.

Tại bệnh viện.

Sư ngồi trên ghế sau lưng Song, anh đã ngồi nhìn bóng lưng ấy từ lúc cô tỉnh dậy, không nói chuyện không nhìn bất cứ ai cứ mãi dờ dẩn mắt nhìn ra xa, tay đặt ngay bụng, cứ mãi nói chuyện một mình, ai đến gần cô liền trở nên điên cuồng đòi con, cả anh đến cũng bị cô đánh cho bật trở ra. Anh đau lòng nhìn vợ, chính anh cũng đau vậy, đứa con nhỏ mà anh chờ đón bao lâu nay, cứ ngỡ sẽ được nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của bé nhưng có ai ngờ đến một ngày tiếng " cha, mẹ " chưa có thì con đã đi xa.

Bác sĩ bảo Song Tử không thể mang thai lần nữa vì cô vốn đã bị hiếm muộn nhưng có lẽ là may mắn nên mới đậu thai, còn bây giờ thì hiếm muộn trở thành vô sinh. Trái tim anh bị giằng xé bởi nỗi đau mất con và tình trạng người không ra người của vợ, anh phải làm sao đây?.

- Chị à? Ăn cháo đi.

Yết bước vào, trên tay cầm một chén cháo thịt ngon lành mời gọi. Hấn vốn định bỏ đi nhưng chính trong lòng hấn không cho phép, Song là chị của hấn đâu phải vì cái tên Phong ấy mà lại không bên Song, khi cô vì hấn mà như thế. Hấn bước lại gần, Sư định ngăn nhưng hấn đưa tay bảo không sao.

Chạm vào vai Song, cô quay đầu lại nhìn hấn, dòng nước mắt lăn dài trên má, ôm chầm lấy hấn mà khóc nức.

- Chị xin lỗi... hức... hức... Yết à... chị xin lỗi...i...

Hấn vỗ nhẹ lưng cô, cuối người lau hai hàng lệ khốc mắt Song, hấn mỉm cười nhẹ:

- Chị không có lỗi, em hiểu việc chị làm mà, em mới là người xin lỗi chị, đáng lẽ em không nên kích động như thế.

- Không, chị đã giấu em quá lâu, em kích động là chuyện đương nhiên chỉ là do chị không tốt, cả đứa con của chị cũng cảm thấy mẹ nó xấu xa nên đã bỏ đi rồi.

- Em xin lỗi, con của chị không có bỏ chị đi đâu cả, bé đang ngủ ở phòng hồi sức, ăn đi tý em đưa chị đi.

- Thật không?.

Song Tử ngược mắt đỏ hoe nhìn hấn, không phải con cô mất rồi sao? Nhưng hấn gật đầu làm cô tin tưởng hơn, gật đầu mỉm cười. Yết đưa cháo cho Sư nhờ anh đút cho chị.

Sư - Thiên - Dương - Ngư - Bảo điều nhìn hấn bằng cặp mắt khó tin, đáp lại tất cả mọi người chỉ có đôi mắt vui vẻ như ý bảo:" Hãy tin em "- thế là ai lại làm việc này, Song cũng không còn nháo lên nữa, ngoan ngoãn ăn xong rồi đòi đi gặp con ngay.

Thiên Yết để chị mình lên chiếc xe lăn đẩy đi, mọi người cũng đi theo sau hấn, về mặt khó hiểu nhìn nhau, cuối cùng thì việc này là sao.

Ngừng trước một phòng bệnh nhi, nhìn qua tấm kiếng là một cậu bé nhỏ nhắn tầm bảy tháng giống như thời gian đứa bé trong bụng Song, bé con đang nằm trong chiếc lồng ấp cho những đứa trẻ sinh non yếu ớt.

Song Tử rơi nước mắt khi nhìn thấy cậu bé đáng yêu ấy, dù biết nó không phải con mình, dù biết rằng Yết đang cố làm cô vui thôi nhưng cô không điên, đứa bé đó không phải là con của cô mà, đúng là cô rất thương con nhưng không phải vì thế mà lý trí lu mờ.

- Yết à, đó là con chị sao?.

- Đúng vậy.

- Chị có bao giờ dạy em lấy con người khác đặt thành con mình chưa?.

- Đã dạy.

Câu trả lời của hấn làm mọi người sững sờ, nhưng rồi cũng thở dài, Song đôi mắt sưng húp rơi dài hai dòng lệ, cô đau lòng quá!.

Thế nhưng tất cả cũng chỉ là mọi người nghĩ quá thôi, đứa bé vì bị sinh thiếu tháng lại quá yếu, cha mẹ chúng không có đủ tiền để lo cho bé nên đã bỏ rơi bé con, hấn vô tình biết được từ hai vị y tá tám, thế là hấn nghĩ ra cách lừa chị mình không trở thành người điên.

Mọi người sau khi nghe hấn kể cũng bình ổn trở lại, Sư làm giấy tờ cho bé đứng tên cha và Song là mẹ. Lúc Song bồng bé trên tay cô khóc trong hạnh phúc, không còn từ ngữ nào để diễn tả được cảm xúc của cô khi ấy, có lẽ con cô đã ra đi và tìm một nơi nào đó tốt hơn và vì nỗi đau quá lớn nên thương để một lần nữa ban cho cô bé con này. Cứ coi đây là duyên là phận đi, tình mẫu tử dù không ruột thịt nhưng cô lại yêu bé vô cùng.

- Xà Phu, từ bây giờ con chính là con của mẹ Song và cha Sư, nên sau này con phải ngoan nghe chưa?.

Sư đưa ngón tay vào lòng bàn tay nhỏ bé đó, anh nói trong nụ cười hạnh phúc, làm cha là ước mơ anh hằng mong ước dù có là huyết thống hay không anh vẫn thương bé, cũng như Thiên Bình đã từng xem anh như một người cháu ruột thịt, có lẽ đây là đức tính mà anh và mọi người đều học được từ ông.

- Có liên lạc với Ngưu - Xử rồi.

Bảo - Dương từ ngoài cửa chạy vào, khuôn mặt tràn đầy niềm vui, căn phòng lại một lần nữa đón chào sự hoan hỉ khi tin tức từ Ngưu và Xử bình an thoát khỏi, hai người đó biết nơi bắt những người còn lại ở đâu, hệ thống thế nào đều nắm chặt trong tay bây giờ chỉ cần sự viện trợ thôi.

- Tốt.

Thiên Bình mừng rỡ nắm tay vợ, ông hôn nhẹ lên mu bàn tay bà, trận chiến sắp bắt đầu cũng như mọi thứ sẽ sớm kết thúc thôi, mọi chuyện lại như xưa cực kỳ vui vẻ và bình an.

Tuy nhiên có một chuyện không may đã xảy ra,

Máy bay của Trinh đi được khoảng mười phút thì bốc cháy trên không, máy bay lao đầu xuống đại dương, số người thương vong là toàn bộ.

Xử sau khi biết tin đã chết đứng tại chỗ, lòng cậu như có ngàn vết dao cứa nát đến đau đớn, tại sao khi ấy cậu không bước đến có khi cô sẽ chuyển ý không đi nữa nhưng chắc gì cậu chịu giữ cô ở lại.

Tại hiệp hội Z.

Điệp viên X, bần thần ngồi trên ghế, các đốt xương bà cứng đờ không thể nhúc nhích khi thi thể con mình còn chưa được tìm thấy trên chuyến bay ấy, vài giờ trước con bé còn gọi điện báo sắp về, còn báo bà nấu món canh khoai mỡ cho cô, cô rất thèm được bà ôm ngủ, chỉ mới vài phút trước X còn dưới bếp ca hát nấu canh cho bảo bồi mình, thế mà bây giờ bà không thể nhắc nổi dù chỉ một ngón tay.

- Xin lỗi em, anh đã không nghĩ rằng...

- Làm ơn im đi, tôi muốn yên tĩnh.

- Em muốn đi đâu?.

- Đi tìm cái kẻ đã làm con tôi đến đó để tử thần có thể chực chờ mang nó đi - Xử Nữ - cậu phải đền mạng cho con tôi.

X gần lên từng chữ, khuôn mặt bà đánh lại như một tên quỷ dạ xoa, không khí chết chóc bao quanh tỏa ra từ người X, đã bao năm nay bà không muốn đụng đến hiệp hội H, nhưng bây giờ nỗi đau thương này chỉ có san bằng nơi đó mới có thể xoa dịu phần nào trong bà.

Bà quay lưng bỏ đi, nơi đầu đó phía sau là nụ cười nham độc của Triệu Vĩ, ông ta đang lên một âm mưu gì đó khiến người khác phải sờn gai óc.

29. Chương 28: Em Yêu Hấn Không Phải Anh

Triệu Phong bước vào phòng, trên tay cầm một cây thuốc dài tiến lại gần Cự Giải, cô sợ hãi chui tọt vào góc giường đưa mắt hoảng sợ nhìn anh. Ánh mắt sắc bén của Phong dừng lại trên chiếc cổ trắng ngần của Giải, hươ tay lên cao rồi hạ xuống bằng một lực mạnh. Quá nhanh, cô không kịp tránh né chỉ biết trưng mắt nhìn cây thuốc sắc đưa lên cao trong tích tắc đã ghim sâu vào yết hầu cô. Máu chảy không ngừng, cô còn có thể thấy chúng bắn toé lên môi mình, hai tay ôm chặt cổ, đau đến tuyệt vọng, nước mắt như mưa rơi xuối xả chan hoà cùng màu máu đỏ tươi.

Cô giương mắt thăm thương nhìn xoáy vào đôi mắt vô hồn của anh, viên môi anh nâng nhẹ bằng lên, nụ cười xinh đẹp như tạc trở nên đáng sợ. Một tên ma quỷ.

Đau đớn, Giải ôm cổ co giựt quần quai trên giường, không thể nói không thể la, tiếng nói như bị chặn lại bởi bàn tay tử thần, cô vươn tay lên cao cố nắm lấy một chút hy vọng để sống nhưng không có gì ngoài không khí tĩnh lặng cùng ánh mắt của con người độc ác kia.

“Tại sao?”

Ý nghĩ vụt qua rồi biến mất, người trên giường không còn co giật mà đã buông lỏng trong tư thế im lìm, đôi mắt trợn tròn cùng vũng hoa huyết diêm lệ dưới thân, mọi thứ quay cuồng, máu, người và cả không gian đều đảo ngược.

Giải bật người, điên cuồng la hét, cô đưa tay chụp lấy cổ mình mà sờ soạn, đôi mắt chưa mất hết vẻ kinh hoàng nhìn về hướng đối diện.

Căn phòng tối mịt duy chỉ đốm lửa nhỏ như một con đom đóm trong đêm, nhưng nó lại có khói, mùi khói thuốc vờn đến mũi Giải, cô không cần nhìn thấy người đang ngồi trên ghế dài là ai cũng đủ biết. Nỗi lo lắng, hoảng hốt ập tới, đôi mắt cô sáng quắc nhìn vào mâu quang anh, chúng như hai chiếc đèn pha sáng loá.

Triệu Phong chớp nhẹ mi mắt, đưa điều xì gà lên môi rít một hơi dài, nghiêng đầu anh nhìn thiên hạ trên giường một cách hững hờ.

- Phong?.

Sau một lúc căn mắt lo sợ, cuối cùng trái tim treo lơ lửng của cô cũng rơi xuống vực thẳm, khi anh cứ mãi dùng đôi mắt kinh dị đó nhìn cô.

- Hử?.

Anh nhếch mép, lười nhát trả lời.

- Anh đã hút thuốc từ khi nào?.

- Từ khi nào?.

- Vâng.

- Từ khi em biết cách làm anh phát điên.

Anh tắt điều thuốc, đứng phắt người dậy bước đến bên giường, đưa tay vuốt ve góc cạnh khuôn mặt cô. Giải giương đôi mắt cảnh giác chờ đợi, trong một phút giây anh vẽ nụ cười trên môi, trái tim cô bỗng chùng xuống.

Triệu Phong đè chặt Giải bên dưới, hai tay anh vờn về khuôn mặt, chiếc cổ, bầu ngực, vòng eo, rê tay về vòng hai đùi cô, đôi mắt chìm trong dục vọng chiếm hữu, anh nhanh chóng thoát đồ, hôn lên từng tấc da thịt của cô. Cự Giải lập tức có phản ứng, nơi âm u huyết cốc đã bắt đầu ẩm ướt.

Đưa tay ôm chặt lấy Giải, Phong động thân tiến vào, cảm giác chật hẹp làm anh mù mịt, mê mải đến hạnh phúc, nhấp nháy anh hôn lên trán cô nhu mì, chỉ có cô mới khiến anh như vậy, trở nên thống khổ trong niềm vui sướng.

Cự Giải bất động mặc anh làm gì thì làm, chính cô cũng chẳng hề hờn anh mà lại thấy thương tâm cho anh. Cảm giác được Phong yêu chiều làm Giải điếng lòng, bụng dưới thắt chặt đến khó chịu, luồng điện cứ chạy rê khắp người khi anh nhấp nháy rồi mạnh.

- Aaaaaaa

Nắm chặt hai bả vai cô, anh đặt lên môi cô nụ hôn dục tình, rên cao đến đỉnh anh lấp đầy trong cô.

Thở hổn hển, anh nhu hoà nhìn người trong lòng, mỉm cười anh nắm chặt lấy bàn tay cô, phút giây này anh không bao giờ có thể quên được. Giải Giải là của Phong, mãi mãi cũng chỉ của Phong thôi.

Đáp trả lại là nụ cười toe toét của Giải nhưng nó lại mang điều gì đó khác thường, anh chưa nhận ra thì bị cô dùng cây viết không biết từ đâu đâm thẳng vào ngực phải. Phong đau đớn buông tay Giải, tay trái bịt chặt vết thương bị chảy máu, khuôn mặt nhăn nhó trong đáng thương.

- Giải..i... em... e...m...- Anh đau đớn nói không ra hơi, vết thương đau một mà lòng anh đau mười, trừng đôi mắt thống khổ nhìn cô.

Cô nhảy xuống giường, biết mình không thể thoát khi chân đang bị xích, chỉ là do lúc này nghĩ muốn làm anh bị thương để chính trái tim cô bớt đau.

- Thả tôi ra, xin anh. Tôi yêu Yết, thật sự rất yêu cậu ấy, tôi đã phản bội Yết và bây giờ tôi đang phải hứng tội sao?.

- Xâm ngôn.- Phong bịt lấy vết thương, đi lại gần cô, quát lớn, gân xanh đã nổi khắp mặt, cổ và cả bắp tay anh. Có thể biết anh đang tức giận đến cỡ nào.

- Từ lúc bắt đầu em đã là của tôi, hắn ta là kẻ thứ ba, không những phá hư hạnh phúc của tôi và em hắn còn khiến em đau tâm vì hắn. Tại sao em lại chọn hắn, nói đi tôi có điểm nào thua tên đáng chết ấy?.

Anh tức giận quả thật đã đạt đến cực điểm của sự nhẫn nhịn, trái tim anh bị giằng xé trong đau đớn, cảm xúc rối bời, lần đầu tiên trong đời anh đã khóc, nước mắt tuôn trên mi mắt anh, đau, rất đau, anh yêu cô hơn cả chính mình để rồi nhận lại chỉ còn là chấp niệm của bản thân.

Bối rối, nhức lòng, cô vươn tay chạm vào má anh, lau đi hai hàng lệ vì cô tuôn rơi, cô hiểu cảm giác này, đau đớn đến liệt phế tâm can, người mình yêu lại đang nghĩ về ai đó khác. Trái tim cô thắt chặt, đau nhói, tiến lại gần ôm chặt lấy cả thân người anh.

- Em xin lỗi, Triệu Phong, em xin lỗi, em đã không thể yêu anh khi trái tim mình chỉ có thể dành cho Thiên Yết.

Cô có đau, có buồn nhưng sự cứng đầu ấy không thể gỡ bỏ, cũng giống như Kim Ngưu, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra chị ấy vẫn giữ lập trường của mình. Vùi mặt vào lòng anh nức lên từng tiếng. Anh đẩy cô ra, trên môi ẩn hiện nụ cười nhạt.

Xích chặt cô lại trên giường, anh gọi Tố Nhi vào, cô ả lẳng lơ sơ cứu vết thương không mấy nặng cho Phong, ả ăn mặc khiêu gợi như gái điếm rẻ tiền.

Sau một lúc, anh nhìn qua kẽ vai thấy Giải giương mắt khó chịu nhìn hướng này, anh nhếch môi, ghì chặt đôi môi Nhi hôn tới tấp. Cô ả hết sức phối hợp lướt vòng quanh vãn về từng tấc da của Phong, cuối người ả ngậm chặt cậu bé trong miệng, mút nhẹ lại mạnh, Phong sung sướng rên to, nhưng cũng không quên nhìn xoáy vào đôi mắt người đối diện.

Sự bồn chồn đến khó tả, Giải tức giận vô cớ đâm mạnh xuống gối, úp mặt vào gối, hai tay bịt chặt lỗ tai cố không nghe âm thanh đáng kinh tởm kia nữa. Ngực cô lại co thắt khi anh rên to cùng hình ảnh cô ả lơ lồ không ngừng nhún nhảy trên người anh.

Hai người họ muốn làm thì đi nơi khác tại sao lại là trước mặt cô chứ? Nhưng ý nghĩ anh luôn làm tình với Nhi hay vài cô gái khác làm Giải hệt hăng đau thương đâm ngực khóc nức. Nước mắt đua nhau rơi trên

gối, Giải nhắm tịt mắt, tiếng rên lại to hơn và đến màn cao trào anh gồng người lên, sung sướng thoã mãn mà rên dài.

Nước mắt đã chan hoà, cô hí đôi mi nhìn Tổ Nhi ra khỏi phòng, Phong quay người leo lên giường, nở nụ cười tự mãn ôm chặt lấy cô:

- Em thấy đấy, anh không thiếu đàn bà, loại đàn bà như em đã không còn trong trắng đối với anh cũng như món đồ chơi thôi. Khi nào anh chán, bọn thuộc hạ của anh sẽ được chơi. Hợp lý chứ?.

Trùng to mắt, cô không tin anh đang nói như thế, lời nói rất nhẹ nhàng nhưng lại mang đầy dao găm đâm xuyên trái tim cô, lại một lần nữa cô dư nước mắt, lớp sương mỏng thấp thoáng óng ánh và ảnh hiện trên mi.

- Phong, anh đừng đối xử với em như vậy.

- Đó là cô đã chọn.

Anh đánh mặt, nghiền chặt quai hàm, buông tay anh bước vào phòng tắm không quên cười điệu đầy khinh bỉ cô, một món quà quá lớn cho nỗi bi hài nơi trái tim bị cắn xé.

Lúc anh bước ra, cô đã mê mết thiếp đi. Yêu thương trong đôi mắt, không còn sự sĩ nhục, anh hôn nhẹ trán cô, kéo chăn lên cao, anh chui vào đưa cô vào lòng.

" Cái tình yêu của em thật xa xỉ đối với tôi, có lẽ lần này tôi nên từ bỏ nhỉ? ".

Anh cười cho chính bản thân mình, dù nghĩ là bỏ nhưng lại thoáng chút đau lòng không nỡ.

" Em đã làm gì tôi thế này? ".

Cuộc gọi khẩn làm Phong giật mình tỉnh giấc. Cuộc nói chuyện mật này chỉ trong năm câu:

- Nói.

- Bọn người Thiên đã phát hiện ra trụ sở ngầm này và đang lập kế hoạch sẽ đến đây trong hai ngày nữa.

- Còn gì nữa?.

- Số lượng của bọn chúng không nhiều và có một người không may sinh non.

- Hãy xử lý vấn đề một cách khéo léo.

Cúp nhanh điện thoại, anh thở dài miên man ôm lấy mèo nhỏ ngủ ngon lành.

" Chuyện ngày mai thì đợi mai tính đi ".

30. Chương 29: Ấm Áp

Kim Ngưu được trở về bên vòng tay cha mẹ, cô khóc òa, bao nhiêu tủi nhục đều giải tỏa hết, Song Ngưu ôm lấy cô con gái yêu của mình, bao ngày qua bà lo lắng đến phát điên, ôi đứa con gái bé bỏng của bà.

Vỗ nhẹ vào lưng cô, ba ôn tồn nói:

- Mọi chuyện đã quá hết rồi, có mẹ ở đây không còn ai ức hiếp con nữa.

Lau nhẹ dòng lệ nơi khóe mắt Ngưu, Ngưu yêu thương vỗ nhẹ vào lưng cô, bà cũng đã nhòe đôi mi, hạnh phúc, đau buồn cả sự tất giập, chính bà cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹn, có một điều gì đó đã quên dăng trào trong bà, nỗi đau xác thịt lẫn tinh thần đó, nhưng bà không tài nào nhớ nổi việc năm ấy. Chỉ mơ hồ trong nỗi đau chín mùi và áp ủ thành màn sương không thể nhìn xuyên.

- Mẹ à, Giải - Kết - Mã còn bị bắt, tối qua con rất đau đớn, hình như con bé bị gì rồi.

Cô và Giải là chị em sinh đôi, dù không giống nhau tất nhưng họ có thể cảm nhận xúc cảm của nhau, cũng như tối hôm qua, Ngưu đang nằm trên chiếc ghế máy bay, cả người đau nhức, trái tim cứ nhói lên từng hồi, cô đưa tay bóp chặt ngực trái mình cố gắng khiến nỗi đau đó không hiện ra nhưng vô dụng. Thứ gì đó lấn nhẹ má Ngưu, cô biết em mình đang gặp chuyện chẳng lành, quằn quại, thất vọng cô kéo người Xử đến đau, cậu phải mất một lúc lâu mới có thể khiến Ngưu bớt nháo, mặt mày tái xanh, đôi môi nhợt nhạt, nước mắt thấm đẫm khóe mi. Cô liên hồi gọi Giải trong mơ hồ.

- Không có, không đâu, Giải ổn mà hãy tin mẹ, giờ con hãy nhắm mắt mà ngủ, khi đi mẹ sẽ gọi dậy. Ngoan nhé Ngưu của mẹ.

Bà đỡ dành, kéo chăn cho cô, cô nấc nhẹ vài tiếng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, đôi lúc lại ứa lệ vì những điều cô đã trải qua, tới cả việc Giải đang gọi cô.

Ngưu chìm vào giấc mộng, nơi đây chỉ có một khu rừng nhìn rất quen:- " đảo hoang "- ý nghĩ thoáng qua cô giật mình sợ hãi, đau đớn ở cổ tay, cô đưa lên xem, hai cổ tay bị cắt nát máu chảy không ngừng, Ngưu mở to mắt cô không thở nổi cũng chẳng thể lên tiếng, miệng há hốc cổ lấy oxi từ khí quyển như chẳng có gì hết, ngạt thở như bị ai đó bịt chặt hai mũi. Hươ tay ra xa, cô không tin chuyện này, nhưng có rất nhiều ánh mắt đang nhìn cô, chúng nở nụ cười ma quái lẫn sự dâm tà, đưa tay giằng co đè cô xuống đất, xé nát từng mảnh vải trên người cô.

Ngưu cầu xin, la hét nhưng chúng chẳng hề dừng lại còn điên cuồng cướp lấy cô, thoáng chút sợ dơ bẩn cô thè lưỡi định cắn đứt, chấm dứt đi sự thống khổ này.

- Ngưu ơi, cứu em...

Bên tai là tiếng của Cụ Giải, làm cô ngừng lại hành động đứng phắt dậy xô mạnh cả bọn dê tiện ấy ra, quay đầu hối hả bỏ chạy theo giọng của Giải.

- Giải, em đang ở đâu?

Cô hét lớn nhưng âm thanh càng xa càng nhỏ dần, tiếng kêu cứu thảm thiết nhỏ dần rồi tắt ngấm chỉ còn lại một không gian màu trắng, bốn hướng nơi nào cũng chỉ có một gam màu ấy. Đưa mắt nhìn xung quanh, cô mệt mỏi ngồi quỵ xuống đất, vùi mặt vào đôi tay đầy máu khóc òa, cô sợ rất sợ. Bỗng có bàn tay vỗ nhẹ lưng cô, choàng mi cô nâng đôi mắt long lanh nhìn:

- Mẹ, con sợ...

Là Song Ngưu trong mơ, bà đưa tay xoa nhẹ hai bên má cô, yêu chiều hôn lên trán Ngưu, vẽ nhẹ nụ cười hiền lành trên khóe môi:

- Đừng sợ, tao sẽ không làm gì mày đâu hahaha...

Khuôn mặt hiền lành của mẹ nhanh chóng biến đổi thành Tố Nhi, cô ả nắm chặt cầm Ngưu, ngược mặt cười lớn, trên tay cầm cây roi da dài, vung tay định đánh Ngưu, sự hoảng sợ tuột cùng làm cô có dũng khí đập mạnh bụng ả văng ra xa. Lê người bỏ chạy.

"Những thứ này chỉ là ảo giác, không có thật".

Tự nhủ chính mình, cô nhắm tịt đôi mắt, tỉnh phải tỉnh.

Mồ hôi ướt đầm trán Ngưu, cô mở mắt lần nữa, giật mình bật dậy, mọi thứ đã khác, đây là phòng cô, không phải nơi kinh hoàng đó.

Cố căn mắt nhìn ngoài cửa sổ nơi ánh trăng đang chiếu rọi một cách bình yên nhất, cơ mà tại sao cô không thấy điều gì an lành cả, thế giới bên ngoài ngày trước êm ả bao nhiêu thì bây giờ trở nên thật đáng sợ, mong rằng tất cả mau trôi qua và đừng cho bất kì ai phải chết dù người đó đã đối xử tệ với cô.

Song Ngưu trở lại phòng chính với mọi người, Dương đang ôm chặt lấy cậu em trai yêu quý - Xử, cô đau lòng xoa hai bàn tay em mình, chúng thật độc ác dám làm việc này với em của cô sao?.

Yết ngồi một bên im lặng lắng nghe Ngưu thuật lại mọi chuyện, cả vấn đề của Ngọc Trinh cậu cũng nói, chính lúc đó cậu như muốn khóc, giọng ngập ngừng một chốc rồi thuật tiếp câu chuyện.

- Em gặp Kết/Mã chưa?.

Bảo - Song đồng thanh hỏi, câu trả lời là cái lắc đầu xin lỗi, bị nhốt như thế sao mà gặp được hướng chỉ trong lúc chạy trốn còn sợ muốn tè ra quần a.

- Giải, mày đã gặp được cô ấy không?.

Hắn vươn người, nhìn xoáy vào mắt cậu, cả Thiên và Ngư đều chăm chú nhìn cậu cố chờ đợi một điều tốt lành:

- Chưa gặp nhưng nghe Trinh nói Giải đang ở chỗ Phong rất an toàn, không ai hại đến cô ấy đâu.

Trái ngược với cái nhẹ nhõm của mọi người, Yết đứng phắt dậy bỏ đi nói mọi người đừng lo chỉ là hắn muốn đi hưởng chút khí trời ỉnh bình tĩnh lại thôi. Song nhìn theo bóng dáng của Yết, cô khẽ lắc đầu buồn bã, tại sao gia đình mình lại trở nên như thế chứ?.

Cuộc nói chuyện cũng không mấy dài khi điện thoại của Hạ Nhuần Văn cất ngang, ông ta bảo rằng ngày trước mang bọn lính đi huấn luyện xa đã làm Thiên Bình nghĩ lắm, hai ngày nữa bọn họ sẽ được gửi đến cũng là lúc bọn người Thiên trở về giải cứu cho bọn trẻ.

Thiên Bình khá tức giận nhưng vẫn giữ thái độ hòa nhã tiếp chuyện.

Bảo kéo Dương ra khỏi Xử, bảo cho thằng bé đi nghỉ ngơi nhưng cô nhất quyết không chịu cứ đi theo thằng em đến khi Xử đã yên giấc vẫn cứ ngồi ở trên giường nhìn cậu. Cô đau lòng thay cho đứa em trai bé bỏng, nó lúc nào cũng gặp những chuyện không may mắn hết, tuổi còn chưa đủ để có thể chịu đựng những tổn thương thế này. Nhưng Dương quên rằng Xử đã 18 tuổi rồi không còn là đứa nhóc ba bốn tuổi ngày ấy nữa.

- Về ngủ thôi em.

Bảo ôm cả người Dương vào lòng, yêu thương vuốt mớ tóc mai lộn xộn trên má, anh biết cô đang rất buồn nhưng may ra còn hơn anh bây giờ, đứa em gái nghịch ngợm đó có đang bị gì không? Nó có được ăn, uống, ngủ, nghỉ không? Hay đã bị nhốt vào nơi nào đó mà hành hạ. Dù trái tim đau buốt nhưng anh chỉ có thể hy vọng và nghĩ theo một hướng tích cực thôi. Nếu như con bé chẳng may bị gì anh thề sẽ giết chết hết không chừa một tên nào cả.

Nhưng anh có biết giờ đây người thăm hại là Mã chứ không phải Kết đâu nha, cậu ta đang bị đánh đến lên bờ xuống ruộng vì cái tính ngu ngốc ấy.

- Ủ, đi thôi anh.

Cô vui mặt vào lòng anh, để anh ẵm ngang người mang về phòng, giờ đây Dương chẳng còn sức lực đâu mà đi với bước, hai chân bủn rủn cả người mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu, lúc ra ngoài không quên ngoái đầu nhìn lại Xử, cậu đang ngủ rất ngon không sao rồi.

Còn về phía Song - Sử, cô sau khi đã kiểm tra phòng Yết, thấy hắn đã chìm sâu vào giấc ngủ cùng một cô gái ngoại quốc trên người không còn mảnh vải nào, cô thở dài bước ra ngoài, đứa em trai này đến khi nào mới có thể trưởng thành đây.

Trở về phòng cô không thể tin mình đã đến đúng nơi, quần áo em bé văng tứ tung, mềm gối cũng xộc xệch nằm tung lung nơi, phòng tắm vang ra giọng hát cùng tiếng cười của Sư. Cô bước vào, đưa mắt đẹp nhìn sự hạnh phúc trên khuôn mặt anh, anh đang bông đùa bé trong bồn tắm hai cha con chơi đùa trong nước, dù bé Phú mắt chưa mở to, chiếc miệng nhỏ nhắn nở nụ cười thích thú. Vươn đôi tay nhỏ nắm lấy ngón tay trở của Sư, Phú nâng khóe môi cười nhẹ như không, Sư hôn lên chóp mũi con, miệng làm động tác ngậm lấy nuốt vào khiến bé buồn buồn, cười khúc khích.

Song bước lại gần đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt Xà Phú, hôn nhẹ lên má chồng, hai người nhìn nhau yêu thương nồng đậm vươn vắn, môi chạm môi ngọt ngào êm ấm, không gian mơ màng chỉ còn tiếng nước róc rách cùng đôi mắt ngây thơ của bé yên lặng ngắm nhìn.

- Em yêu anh.

- Anh cũng yêu em.

Hai người quyến luyến nụ hôn, nhìn nhau nhu hòa, bé đưa tay chạm mặt Sư, anh cúi mặt nhìn con bật cười:

- Ba cũng yêu con nữa.

- Ô bé nhỏ mà đã biết ganh tỵ với mẹ à?.

Cô cũng bật cười hạnh phúc cùng chồng, bé con nhìn một chốc cũng khúc khích cười theo, gia đình ba người vui vẻ, hạnh phúc. Ôm lấy nhau lên giường chìm sâu vào giấc ngủ ấm êm.

“Sau này chúng ta mãi mãi như thế không bao giờ rời xa”.

Sư Tử đặt nhẹ môi hôn trán vợ và con, anh ôm hai người vào lòng, mỉm cười thiếp đi.

31. Chương 30: Cứu Lũ Trẻ

Ngày hôm trước Giải - Phong xảy ra chuyện chẳng mấy tốt đẹp, còn hôm qua dường như anh biến mất khỏi không gian của cô. Sáng sớm khi mở mắt ra đã chẳng thấy đâu, cả một ngày ngồi thẫn thờ chờ đợi cũng không thấy anh. Cô bồn chồn, tay chân khó chịu cứ hươ loạn xạ, hết cầm cái này đưa vào miệng cắn đến lấy cái kia xé, bây giờ căn phòng chẳng khác nào bãi rác chỉ trong một ngày.

- Phong chết tiệt, anh đâu rồi?.

Hết chịu nổi rồi, cái quái gì đây, anh đi đâu mà bỏ cô một mình trong phòng như thế hả, không phải lời hôm trước anh bảo chán sẽ cho bọn thuộc hạ chơi cô là thật đấy chứ? Ngồi sụp xuống sàn, cô rưng rưng nước mắt cá sấu, miệng cứ mắng Phong mãi, anh dám làm như thế cô thề mãi mãi hận anh cho biết mặt.

Oe Oe Oe

Tiếng còi chuông báo động vang lên, cái đèn chớp tắt cứ quay vòng mãi.

” Cháy ”

Ý nghĩ vừa xẹt ngang làm Giải giật người, vội vàng leo lên giường dùng hết sức để giựt sợi dây xích dưới chân ra, nhưng vô dụng, tim đập nhanh, hơi thở đứt quãng khó khăn, nước mắt tuôn như mưa. Chết chắc rồi.

Cô hoảng sợ tay chân lạnh buốt tê rần không thể nào nhúc nhích nổi, bây giờ cô chỉ cầu mong Phong đến cứu, cô không muốn chết sớm thế này đâu. Nước mắt đã thấm đẫm hết khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của cô, bỗng cánh cửa bị một lực mạnh đá tung. Về mặt Triệu Phong đang không hề bình thường chút nào, chạy đến bên cạnh cô, mở dây xích bằng dây sổ quen quen.

- Sinh nhật của em mà.

Giải mở to mắt nhìn anh cười siêu đều, vậy mà không nghĩ ra, ngốc thật chứ, anh mở dây trói xong, động tác cực nhanh ầm nhanh người cô lên mà chạy phăng ra ngoài.

- Cháy hả anh?.

Mặt cô có một sự ngây thơ không hề nhẹ, anh cau mày phì cười, nói:

- Ủ, cha mẹ và cả đồng minh của em đang san bằng nơi này đây.

Nghe tới đây Cụ Giải bỗng vui vẻ hẳn ra, cha mẹ đang ở đây sao, thế mình được cứu rồi nhưng khi nhìn đến vẻ mặt suy tư của anh, lòng cô có chút gì đó không ổn, nếu cô được cứu thì anh sẽ ra sao? Cha Thiên sẽ làm gì anh đây? Cái điều mà Giải tưởng tượng ra rằng anh có thể bỏ mạng trong tay người thân cô. Ôi, trái tim cô nhói đến bật khóc, vươn tay ôm chặt lấy cổ anh, cô không muốn điều đó xảy ra dù chỉ một chút thôi cũng không.

- Nếu em được cứu và anh bị bắt? Sẽ có chuyện gì xảy ra?.

- Không có chuyện đó đâu, em là của anh nên chẳng ai có thể cướp được cả.

Anh nhẹ khước môi vẽ nên một đường cong hoàn hảo, vẫn nét cười hiền hòa cùng ánh mắt ấm áp ấy nhưng tại sao trái tim cô lại vỡ nát từng mảnh?.

Vùi khuôn mặt vào lòng ngực anh, cô cảm thấy trái tim đã ổn định lại đôi chút, hình như trong bất giác cô đã trở lại ngày ấy, cái thời mà cô chỉ đơn thuần lúc nào cũng nghĩ đến anh, còn đòi làm vợ anh nữa chứ.

Thoát ra ngoài, cô không thể nhìn rõ được vì đã lâu rồi không được ra ngoài ánh sáng, thích nghi kém. Đưa tay che lại ánh sáng chói chan của mặt trời, qua kẽ mi cô nhìn thấy Thiên Yết, hẳn ta đang chạy trên chiếc xe mô tô đánh vòng, rút nhanh côn nhị khúc vắt bên hông, đánh thẳng vào đầu súng vài kẻ đáng nguy hiểm.

Tim Giải muốn lộn ra ngoài khi nhìn thấy những kẻ xung quanh Yết như muốn lấy đi cái mạng liều lĩnh của hắn, cô thất thanh la hét:

- Yết, nguy hiểm lắm!!!

Thiên Yết, ngóng theo bóng dáng Giải đã bị lòi lên xe đi mất một đoạn, ánh mắt của cô vẫn dõi theo hắn, vì đang bị một đám người đầy "tình cảm" quần quanh nên hắn không thể đuổi theo, bực tức hắn điên cuồng vung gậy đập tan hết mớ người xung quanh nhưng chúng cứ như kiến ấy, từ đâu ra mà quá trời. Thấy tình hình không ổn, Ngưu lẫn Xử cũng nhập bọn phụ Yết.

Thiên - Ngư, Bảo - Dương thì chạy vào trong tìm lũ trẻ, nhưng họ không biết Giải đã bị mang đi mất rồi, mà cũng may khi cứu được Mã và Kết, hai người họ đang trong tư thế ôm chặt lấy nhau, cả người bốc ra mùi hôi tanh dường như đã hơn một tuần chưa tắm rồi cơ đấy. Bọn lính tinh nhuệ đi theo chả làm ăn được giống gì ngoài phá cửa và đánh ngã mấy thằng lính nhỏ nhoi kia.

Cơ mà Sư đâu nhỉ? Nhắc mới nhớ anh đang rất chịu khó đeo theo vợ con, dù lòng không muốn tý nào cả, con nhỏ, vợ thì không được khỏe mà cứ nháo nháo đòi mới ác. Với cái tốc độ rùa bò của anh thì cho xin, không biết khi nào mới đến nơi nữa.

Căn cứ bị bọn người Thiên đóng chiếm nhanh chóng trong tích tắc chưa đến nửa tiếng, chỉ như thế cũng đủ biết nơi đây chỉ là chi nhánh nhỏ của hiệp hội Z mà thôi. Ngưu hốt hoảng vì không tìm thấy con, bà chạy ra ngoài nơi có Yết - Xử - Ngưu, hỏi:

- Có ai tìm thấy Giải Giải không?

- Triệu Phong đã mang cô ấy đi rồi.

Hắn quẳng lại một câu cũng quay đầu bỏ đi, khuôn mặt lạnh tanh cùng cái khí tức bùng bùng lửa giận có thể nuốt chửng bất kì ai đến gần. Yết tức giận vì chính mình đã không thể cứu được cô cũng như giết tên Phong đáng nguyên rủa ấy.

Song Ngư ngã vào lòng Thiên Bình, xoa hai thái dương bà đau lòng lo cho con gái út, nó sẽ ra sao đây.

Thiên Bình một bên chỉnh đốn tình hình một bên ôm chặt lấy vợ, vỗ nhẹ lưng bà, ông biết bà đang đau lòng như thế nào mà. Chính ông bây giờ cũng chẳng thể chịu nổi nữa rồi.

Bảo yêu chiều gặp lại Kết, em gái toàn diện từ đầu đến đuôi, chỉ có cái hơi quá không chịu nổi.

Mã được Yết ôm xoa tung mái tóc, gặp lại người thân đúng là rất vui nha. Nhưng mà tại sao Yết lại nhìn Mã một cách buồn bã thế chứ. Mã lưa mắt tìm kiếm bóng anh chị mà chẳng thấy đâu, sợ họ gặp chuyện cậu giọng run rẩy hỏi:

- Chị và anh đâu?.

Thiên Yết chưa kịp trả lời thì có một cái dáng yếu ớt nào đó lướt tới ôm chầm lấy Mã. Song Tử vui mừng đến phát khóc, may quá cậu chẳng sao cả, nhưng cô nheo mắt nhìn:

- Ai đánh em ra nông nổi này.

Mặt mày bầm tím, chưa nói tới hai má in hằn năm dấu tay. Mã thúc thít ôm lấy chị khóc ròng, thổ thê:

- Sư tử hà đông Kết đánh em.

Song Tử suýt cười phọt cả nước miếng, không ngờ con bé cũng bạo lực gồm nhỉ.

Buổi đoàn viên ai cũng vui mừng nhưng cũng đầy lo lắng, Giải chưa được cứu, tung tích thì mất biệt. Phong thì không đến nỗi hại cô nhưng Triệu Vĩ chắc chắn sẽ không tha cho cô đâu.

Ngày hôm đó, mọi người quay quần bàn kế hoạch tấn công trụ sở Z thì có tin nhắn hình ảnh trên bảng điều hành gửi đến.

Triệu Vĩ mỉm cười trong đoạn băng, đôi tay dính đầy máu me, chiếc khăn trắng ôn ta cầm từ tốn lau đi máu, sau lưng ông ta là cô gái có mái tóc đen bị cắt lỏm chỏm che phủ khuôn mặt, bộ dáng trông giống như Giải.

Hai tay bị trói căn hai bên, cô mặc chiếc đầm trắng te tua vấy đầy hoa huyết đỏ thẫm, cánh tay bị cắt những đường dài, dòng máu đỏ tuôn như nước, chưa kể tới đôi chân bị gãy lòi một bên méo mó đến đau đớn.

Song Ngư ngất xỉu, tim bà đau nhói đến buốt lạnh làm mọi người một phen hoảng hốt. Không khí trở nên ảm đạm, căn thẳng lẫn đau thương. Yết nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, từng sợi gân xanh lò lồm trên thân người hấn.

Thiên Bình cũng chẳng kém, đôi mắt hằn lên từng tia đỏ, hai hàm răng cọ vào nhau tạo ra âm thanh kèn kẹt nhức óc.

- Ta phải giết người Triệu Vĩ.

Thiên la toáng lên, đập mạnh hai tay xuống bàn, xung quanh ông bao phủ bởi sự nguy hiểm sắc mùi chết chóc.

- Khoan đã.

32. Chương 31: Cái Giá Phải Trả

Kim Ngư đứng phắt dậy đỡ lấy Thiên Bình, ông bị tăng xông máu, cô không muốn nhìn cha lại lên cơn đau.

Ánh mắt mọi người quét qua cô đến lạnh gáy, không phải đánh đập gì cô mà thật ra muốn hỏi có chuyện gì a. Đặt tay lên tim, Ngư bảo:

- Thường thì Giải có chuyện con sẽ rất đau, nhưng bây giờ chẳng phải con rất bình thường sao?.

Xoay một vòng, trông Ngư rất khỏe mạnh bình thường có nghĩa Giải Giải cũng thế, không sao. Cả bọn thở phào nhẹ nhõm nhưng thoáng chốc lại chưng hửng nhìn nhau cùng một lối nghĩ:

“Thế cô bé đáng thương ấy là ai?”.

Triệu Phong đưa Giải đến một nơi rất xa đến nỗi cô chẳng biết mình đang ở đâu, mà cũng đúng, ngủ không lấy gì mà biết. Chớp chớp mi, cô đưa nhìn anh đang lái xe vào đường hầm rất tối a, hình như loe lói được vài cái đèn nhỏ. Xung quanh yên lặng đến đáng sợ, rốt cuộc đang ở đâu đây?.

- Phong, chúng mình đang ở đâu vậy?.

Triệu Phong không nhìn cũng chẳng trả lời, cứ vờ như không có cô sau lưng, vẻ mặt anh trầm tư, hững hờ nhìn về phía trước. Giải nhìn một hồi lâu thấy có vẻ bị xem thường nên cũng không thèm nói chuyện nữa, quay mặt nhìn tiếp khung cảnh màu xám đầy huyền bí.

Dừng xe trước một cánh cửa trông có vẻ kiên cố và khá to, cô ngược đôi mắt nhìn ra ngoài cửa xe, camera trên trần xoay xoay vài cái.

TỊCH

Cánh cửa choàng mở, cả một không gian choáng ngợp xuất hiện trước mắt Giải, cô vừa kinh ngạc vừa lo sợ co rúm người.

“Hiệp hội Z”

Nghĩ thầm trong bụng, cô cảm thấy đôi mắt mờ ảo, cái vẻ lộng lẫy uy nghiêm lẫn hù dọa người này làm tim cô đứng bật lại.

Phong xuống xe đồng thời Giải cũng mở cửa leo ra luôn, nơi này quá lạ lẫm với cô, rụt rè sau lưng anh, nắm chặt góc áo anh. Nắm lấy bàn tay bé nhỏ dường như đang run rẩy, anh trấn an cô bằng nụ cười dịu dàng. Nâng khoe mắt, anh dẫn cô vào sâu bên trong.

Ngày trước coi phim nước ngoài, nhìn thấy những lâu đài của bậc lãnh chúa hùng dũng khiến cô phải thốt lên cảm thán. Và bây giờ Giải đang há hốc mồm vì cô như lạc vào những toà lâu đài ấy. Hành lang dài hun hút với gam màu đỏ thẫm, mang đến cho người ta cảm giác quý phái lẫn chèn ép khí quản bởi cái uy của sự nguy hiểm. Đưa mắt nhìn quanh hai bên tường tông màu đỏ cùng vài bức chân dung của các bậc tiền bối Z, cô cảm thấy lo lắng, nơi đây thật sự rất nguy hiểm.

- Em sợ lắm, Phong à.

- Có anh ở đây.

Cảm nhận được sự sợ hãi bao phủ lấy mèo ngọc, anh đưa tay vuốt đôi má xanh xao của cô nhằm an ủi đi phần nào nỗi lo. Nhìn xoáy vào mắt anh cô như đắm chìm trong đó, mỉm cười nhẹ, cô gật đầu nắm thật chặt bàn tay anh. Tay cô mềm nhũn ra, chắc có lẽ quá sợ.

Cạch

Mở cánh cửa màu vàng chủ đạo, cô đưa mắt quan sát trong phòng, cái lò sưởi được trạm khắc như từ đá lại được phết lên màu nâu sẫm của gỗ, hai con nhân sư uy nghiêm đứng bên cạnh trong thật lạ mắt và xa xỉ. Căn phòng to nhưng trang trí, sắp xếp đồ vật thì cực kì đơn giản không tỳ gì mà gọi là rôm rà. Bộ ghế salon nâu nhạt cùng chiếc bàn kiếng tròn nơi giữa phòng, một tấm màn màu đen che ngang bộ ghế dài và chiếc giường đệm đen.

Chà nơi đó, có hai người đang hoạt động rất dữ dội nha.

- E hèm...

Triệu Phong đưa tay che mắt Giải kéo ra sau lưng, anh hắng giọng và lập tức hai người trên giường ngưng động tác quay mặt về hướng phát ra tiếng.

Triệu Vĩ cong nhẹ khoe môi, thằng con trai này không bao giờ biết gõ cửa nhĩ. Vươn tay lấy chiếc áo choàng đen, ông khoác lên thân mình bước xuống giường.

Người còn lại cụt hứng nhưng cũng mặc nhanh bộ đồ lót màu đỏ khá quyến rũ. Tổ Nhi bước sau lưng Triệu Vĩ, cái vẻ ỏng ẹo không xương của ả làm Giải phát tởm muốn nôn tháo. Sau một lúc đấu tranh bằng mắt, Vĩ phá lên cười, mời cô và cậu quý tử của ông ta ngồi xuống ghế đối diện.

Tay Tổ Nhi vịn vào đầu ti của Triệu Vĩ, ông ta thích thú với vẻ khiêu gợi này của ả nhưng không quên đi việc chính.

- Chào tiểu thư Cụ Giải, đã lâu rồi không gặp, càng lớn càng xinh và rất giống mẹ cô. - Ông ta nhìn chăm chăm vào khuôn mặt non nớt của Giải, cái vẻ ngây ngô thật giống Song Ngư lúc trẻ.

- Cảm ơn bác Triệu, tôi sẽ xem đó là lời khen. - Cô nắm chặt lấy tay Phong, lòng sợ tội cùng nhưng vẫn tỏ ra mình không sao.

Triệu Vĩ hiền hoà trao cho cô nụ cười êm ả nhưng chứa đựng đầy sự nguy hiểm.

- Đó là lời khen, Cụ Giải à. Cháu biết đấy, bây giờ cháu là khách của ta nên cứ tự nhiên đừng lo sợ như thế.

“Chết tiệt, sao ông ta biết cô sợ chứ?”

- Được rồi, tôi đã thất bại, bây giờ ông muốn thế nào?.

Triệu Phong lên tiếng xua đi sự đe dọa của ông ta đối với cô. Đáp lại vẻ mặt căng như dây đàn của anh là sự thần nhiên như không của Vĩ.

- Con trai, bây giờ ta cho con được thư giãn cùng cô bé đáng yêu đây. Nhưng con trai hãy nhớ cái gì cũng có cái giá của nó.

Triệu Vĩ dứt lời, ông đứng dậy với động tác chào, anh cũng thế. Xong, Phong kéo Giải lê ra ngoài đi về một hướng nào đó khác, nơi đây có vẻ nhiều người hơn một chút, khi nhìn thấy anh ai cũng sợ sệt đến phát run, cô tò mò ngoảnh đầu lại thì thấy.

Những cô hầu gái trông theo với ánh mắt thèm thuồng mơ mộng, những tên hầu nam lộ vẻ lo sợ lẫn oán giận. Tại sao lại như thế?.

Giải thôi băng quơ và bước theo anh về phía phòng. Ôi, căn phòng lớn quá, tất cả đều chia thành hai mảnh đen trắng giản đơn, sự lịch lãm của nó làm cô thích thú chạy lung tung. Chiếc tủ to toàn là hình của cô, hình như chúng được chụp trong thời gian năm năm anh đi. Cô cầm đại một bức lên xem, bên trong là cô gái vô tư vô lo với nụ cười thần nhiên nhất, cô đang cùng Ngưu - Kết thi đua ăn hết chậu kem lớn. Ôi buổi nào quá!.

Nhoèn miệng cười thích thú, cô hầu như quên mất mình đang trong hang cộp a. Triệu Phong tựa người vào cánh cửa ngắm nhìn dáng vẻ ngây ngô của cô. Trái tim anh nhẹ bẫng một nhịp rồi lại đập liên hồi, đặt tay lên tim. Anh yêu cô, chưa bao giờ thay đổi hay giảm đi dù chỉ một chút.

“Càng ngày anh lại càng yêu em”.

Phong nhu hoà cười, ôm Giải vào lòng hôn nhẹ lên chóp mũi của cô. Hương thơm thoang thoảng gợi lên niềm hạnh phúc bé nhỏ trong đôi mắt cả hai.

oOo

- Là..m.. ơn... thả.. tồ...i r..aaa...

Cô gái có mái tóc bị cắt lỏm chỏm, vết máu đã khô tanh trên làn da nhợt nhạt, cô nhìn cái chân bị bẻ lọi đầy đau đớn. Nước mắt không ngừng đua nhau rớt xuống, giọng lí nhí van cầu.

- Con trai, nếu muốn cô bé kia sống thì nên biết làm những gì với người trước mặt rồi chứ.

Triệu Vĩ vỗ vai Phong, ông ta giao cho anh một nhiệm vụ khác và khá nhẹ nhàng hơn nhiều. Nhưng thật sự không hề bình thường như mọi người nghĩ. Anh cau mày, khó chịu lên giọng:

- Ông bị điên à? Đó là con của X nếu bà ta biết thì sao?.

- Bà ấy sẽ không biết.

Nâng khoé môi, ông ta chấp tay sau lưng nhàn hạ rời. Anh như trời trồng cứ đứng yên tại chỗ, đôi mắt suy tư nhìn người con gái trước mặt.

Bạch Ngọc Trinh người không ra người, ma không ra ma, cả thân hình đều trở nên bầy nhầy một cách đáng sợ.

Thở dài lắc đầu, anh vung tay lập tức ba người đàn ông cao to bước vào, trên người họ chẳng mặc tí quần áo gì cả. Phong nặng nhọc bỏ ra ngoài, bên trong vang lên những tiếng hét chói tai lẫn giọng van nài, Trinh đang khóc thét trong đau đớn nhưng anh không thể giúp cô được.

Đúng, cái gì cũng có cái giá của nó.

Triệu Vĩ không biết rằng Thiên Bình đã phát hiện ra cô bé trong hình không phải Giải. Những bức hình nhói lòng lại được gửi đến.

Cô gái tả tơi nằm gục dưới sàn cùng âm hộ rỉ máu tươi, ba tên dâm ô khoái chí cười to nhìn công cụ dưới thân.

Cô ôm bụng co người, vùi mặt vào bàn tay tanh mùi máu, khóc đến lạnh đi khoé mi. Dòng máu đỏ từ mi mắt cô chảy dài ướt đầm.

Hoa huyết tuôn rơi, lệ ướt nhoè.

Cái giá cho sự phản bội thật sự quá đắt.

33. Chương 32: Hành Xác

Cái giá của Ngọc Trinh quá đắt, tới nỗi phải trả bằng máu thịt của mình. Cô có gào thét, có van xin cũng chẳng ai nghe chẳng ai cứu, nỗi đau trên da thịt không bằng vết cứa nát trong tim.

Khuôn mặt chỗ bầm chỗ tím chưa kể có nơi đã bắt đầu rỉ mủ, hai bên má biến dạng đến hù người dọa quỷ. Bị nhốt ba ngày mà cứ ngỡ ba năm, khóc thương cho thân mình đã làm nên tội gì lại chịu đựng như thế này.

Ngày bị bắt trên sân bay, cô hốt hoảng khi một tá tên đàn ông to cao cầm cây đánh, người bẻ lọi chân cô, kẻ xát muối lên vết thương cô, đau đớn không thể tả, nỗi u oán bao phủ tâm hồn.

Trinh không hết kinh hoàng khi bị bọn chúng cưỡng hiếp hằng ngày và chẳng biết bao nhiêu lần, cô bé nhỏ âm ỉ đau nhói có khi còn chảy máu vì bị cưỡng bức mạnh bạo, bụng dưới co thắt dữ dội, cô co người để đỡ đi một chút gì đó. Tâm liệt phế, tâm hồn bị tàn phá một cách trầm trọng. Chưa dừng ở đó chúng còn bắt cô nhịn đói, nhịn khát, đói thì ăn phân, khát thì uống nước tiểu của chính cô. Khốn nạn đáng chết. Lúc đầu cô buột miệng không thể hạ thấp như thế, nhưng đã qua biết bao hình phạt cô chỉ muốn chết đi để nhẹ nhàng. Quá độc ác, Triệu Vĩ biết được ý nghĩ của Trinh nên đã lấy mẹ và Xứ ra uy hiếp cô. Người cô yêu thương không thể xảy ra chuyện gì được và đồng nghĩa với việc cô phải chịu nhục nhã như bây giờ.

Quá đói, rất khát cô đã liều mạng ăn và uống những thứ mình thải ra một cách nôn tháo, mùi thối, tanh, nồng nặc lên não, lưỡi cô dường như mất đi vị giác, thứ cô nuốt vào bụng chẳng có gì ngoài một đồng rác rưởi không vị. Nước mắt đã cạn chỉ còn những dòng máu lăn dài trên khoé mi, đôi mắt đã bắt đầu có chịu chứng mờ nhạt, hình ảnh mờ ảo đến nhòe đi, đôi tai ù bởi những tiếng xì xào bé nhỏ.

Lại một lần nữa cô bị bọn chúng dùng gậy đập đến bất tỉnh, một xô nước lạnh thấu xương tạt lên người, mở mắt nhưng chẳng thấy gì ngoài tia sáng lập lờ mờ ảo, thân thể dơ bẩn thế này mà vẫn bị cưỡng bức. Trinh nhếch môi cười khinh, chúng bây đê tiện đến như vậy sao lũ chó chết.

Mặc cho thân thể đơng đưa không ngừng, cô không còn khóc mà thay vào đó là nụ cười lạnh đến rợn người.

Tận cùng của nỗi đau là nụ cười vang vọng từ địa ngục... Hahaha chúng mi muốn chơi cùng không nào?.

Ma Kết giết mình trong đêm, cô nhìn qua giường mình, to mắt kinh ngạc chân theo phản ứng thông thường tung cước.

RẦM

Mã Mã lập tức lật mặt, ôm sán hôn đầy đắm thiết, ôi trời mới ngủ được tý lại bị hành hung.

Không phải Kết ác đâu mà là đang ngủ thì có bàn tay ai đó trượt vào quần trong cô không ngừng đùa nghịch, mở mắt ra mới biết tên dê sớm này. Đúng là đánh mãi không chữa cái tật mà, tức giận đến xông thiên, cô liền hồi tung trường không thương tiếc. Đối diện là giường của Ngưu - Xứ, hai người đang kịch liệt trên giường thể mà bị tiếng ồn làm giật bắn người, trùm chặt mình vờ ngủ.

Kích tình qua đi Song Ngư ôm chặt lấy cánh tay chồng, qua bao năm sự mãnh liệt ấy không hề khuyên giảm đi chút nào. Thiên Bình vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt của vợ, ông nở nụ cười nhu mì, người phụ nữ của ông lúc nào cũng như thế. Đoá sen tinh khiết, yêu chiều ông đặt nhẹ lên bờ môi bà nụ hôn vĩnh cửu.

- Chúng ta sẽ tìm ra con bé thôi, em đừng lo.

- Vâng, con bé ổn mà em tin như thế.

Đã xảy ra biết bao chuyện nhưng mọi thứ cũng đều trở nên êm đẹp thôi. Song Ngư ấp ủ một niềm tin chiến thắng trên đôi môi như hoa. Thiên Bình thì khác, dù tỏ ra không sao nhưng chính ông đã có câu trả lời cho trận chiến này rồi. Tuy nhiên, chỉ 1% thành công đi chăng nữa ông vẫn tin có hy vọng vào chiến thắng.

- Anh có tin rằng chúng ta sẽ thắng?.

Mọi người đều yên vị trên giường duy chỉ có Bảo - Dương rảnh rỗi ngồi nơi nóc nhà hưởng nguyệt tâm tình.

- Chúng ta sẽ thắng.

Bảo nghiêng đầu trao cho Dương nụ cười nhẹ nhàng, vững chắc lòng tin. Cô cũng nghiêng đầu nhìn lại anh, vẻ mặt dịu dàng, yêu thương. Trên cao ánh trăng soi sáng nhẹ lướt qua bờ vai hai người, khung cảnh lãng mạn thơ mộng mang hai người đến gần nhau hơn.

Đùng

Nhanh như thoát Sư Tử xuất hiện, một phát bắn về hướng cây đối diện đôi tình nhân. Vật thể nặng nề té xuống đất, đó là con người. Ba người chạy đến chỗ nội gián, hần ta bị trúng đạn xước nhẹ ở vai phải, ngã lăn quay tay trái bịt chặt vết thương đang rỉ máu. Bảo Bình đưa tay đập sau ót hần, sau đó lôi lê hần về phòng giam một cách khó khăn. Trời ạ, lâu rồi không khiên tên nào nặng như hần a.

Cái mồm oanh oanh của Sư Tử đã đánh thức mọi người dậy, ai cũng nhanh chóng mặc lại quần áo chạy đến buồng giam nhìn ngắm tên áo đen như vật thể lạ. Sư thì rất tự đắc, lúc này đi tè vô tình nhìn qua cửa sổ có bóng đen cứ lấp ló trên cây, định bắn ngay lúc đầu rồi. Nhưng thấy hai người kia có vẻ tâm tình nên anh núp lùm xem tý, ngay lúc gây cần thì anh đứng phắt dậy bắn tên xem miễn phí kia luôn. Vừa bắt được nội gián vừa phá hư chuyện lãng mạn, lòng rất ư vui vẻ nha.

Tên bị bắt vừa tỉnh không cần hù cũng khai, thật ra hần chỉ là một fan hâm mộ Bạch Dương đến cuồng thôi. Vô duyên vô cớ bị bắn một phát, còn bị đánh nữa chứ.

Nhưng mà lúc thấy Dương cười toe toét thì cả bọn phóng ánh mắt giết người đến Sư, anh oan lắm nha, meo máo nói không nên lời.

Song Tử ẵm bé Xà Phu trên tay, khuôn mặt tối sầm, vươn tay nhéo tai chồng lôi về phòng trừng trị.

Thiên Bình xoa nhẹ thái dương, xin lỗi người bị hại, hần cũng không để ý hai mắt đã bị che đi bởi trái tim to đùng đầy ngưỡng mộ. Thế là ông phải giữ lại người này trong căn cứ ngõ đầu hần đi tung tin thì chết chắc.

Thiên Yết không ngủ được, thay bộ đồ bơi lao xuống hồ, vươn người lượn vài vòng. Ngưng lại, trở về ghé ngồi, hần được phen thoát tim, tên bị bắn xưng Tô Tự đang thoát y khiêu gợi trước mặt hần. Tự thoát hết đồ, xoay mông lắc lư trước mặt Yết, cái đít thâm của Tô Tự làm Thiên Yết nôn xanh mặt, khiếp đảm chạy trốn.

- Ô ơ, người không phải gay à?.

Nhìn theo bóng hần khuất dần Tô Tự đứng hình tò mò, không phải lúc này tên đó nháy mắt bảo ra hồ bơi sao?.

Thoát được tên bóng xà bang Thiên Yết chạy vào nhà tắm nôn lần nữa, đầu óc quay cuồng, đưa tay bịt miệng. Máu.

Hần mơ màng ngã xuống sàn, đau đầu quá!

Xử Nữ lúc này thấy Yết nháy mắt nên gắng lê hần ra hồ bơi, ngó nghiêng mãi chẳng thấy ai cả định quay bước trở về thì bỗng có kẻ thoã thân nhong nhong chạy đến ôm chặt lấy cậu.

Điêng hồn, Xử la toáng bỏ chạy lấy thân, trời ạ biến thái mới dê cậu a, ôi cái thân bạch ngọc của Xử.

Lại một lần nữa Tô Tự đứng gãi đầu, có sao cứ thấy hần là chạy vậy? Có phải hần quá đẹp chẳng. Ý nghĩ tự tin hần xoay mình tạo kiểu tự sướng đến thái quá.

Thiên Bình nói chuyện với Bạch Dương và Bảo Bình trong phòng khách, cửa sổ thông thoáng có thể nhìn thấy bên ngoài. Về mặt ba người méo mó đến tiểu hài, lúc này Thiên đang nói gì nhỉ?.

- Tên Tô Tự có thể là nội gián được cử đến. Hần rất chuyên nghiệp.

Dương không cho là đúng, kéo tấm màn che cửa sổ bắt hai người đàn ông nhìn ra ngoài. Có cái tên nội gián nào mà biến thái đến vậy không chứ, nếu thật sự là đúng thì cũng không tới nỗi cao siêu gì, nhìn cái dáng vẻ xấu xí mà khoái gây chú ý đó đủ biết tên nghiệp dư rồi.

Bảo Bình bức xúc muốn chém hần một nhát, thật mất mặt phái nam nhi, đi đứng ổng ẹo, lại thoát y chạy quanh hồ như thằng điên, gặp ai cũng nhào tới ôm. Đúng lúc Kết Kết bức mình đi dạo, từ đâu Tô Tự bay đến, cô giơ chân đá một cú, hần lập tức bay xa ra.

Tùm

Nằm yên ổn trong hồ, về mặt hơn hở trên ghẹo Kết, cô sẵn tay áo định một phát cho hần châu trời thì Mã Mã can lại, ai ngờ đâu Tô Tự đưa tay kéo quần của cậu xuống. Mã không mặc quần trong nên thành ra...

Tùm

Người thứ hai bay thẳng xuống hồ, Kết bức mình khoanh tay nhắm mắt dùng dùng bỏ đi. Thiên lắc đầu bó tay, cái tên đó là biến thái hay nội gián đây, mong rằng là bóng đi cho đời nó lành.

Ting ton

Cửa buồng giam mở toang, bước chân nhẹ nhàng đi vào, người đó chính là Triệu Vĩ, ông ta ngồi xuống ghé nhìn cô gái không còn nguyên dạng đang lui vào góc tối.

- Ngọc Trinh cháu là đứa bé ngoan, bây giờ hãy nói xem Thiên Bình đang giữ bảo bối của ta ở đâu?.

Phi

Trinh phun thẳng bãi máu vào mặt ông ta, cười to.

- Ông sẽ chẳng bao giờ lấy lại được đâu, người độc ác như ông không xứng. Tôi khinh. Haha...

- Tốt.

Triệu Vĩ đứng dậy bỏ đi, nụ cười nham hiểm vẫn nở trên môi, ông ta còn nhiều thời gian lo gì. Gật đầu, một tên to cao bước vào cầm theo cây sắc nung hình chữ thập đang loé lên những đám ứng lửa.

- Aaaaaaaa

Tiếng thịt cháy xè cùng âm thanh tuyệt vọng của Trinh hoà vào làm một khiến cho người khác phải đau lòng thay. Một cô gái cứng đầu, đáng thương.

34. Chương 33: Một Thoáng Dịu Dàng

Cự Giải tỉnh mộng trong lòng Triệu Phong, ầm áp lẫn bình yên, cô mở nhẹ mắt đẹp nhìn khuôn mặt gần trong gan tấc, anh thật đẹp, đưa ngón tay cô vẽ vòng quanh má anh rồi mân mò lên chiếc mũi cao, đôi mắt nhắm nghiền, trượt dần ngón tay vân về đôi môi son mỏng, chợt anh choàng mở mắt ngậm lấy cái gì mới chạy loạn trên mặt mình.

Ừng hòng hai má, Giải rút ngón tay lại vùi mặt vào lòng anh.

- Muốn nữa sao?.

Phong nheo mắt, giọng trào phúng trên chộc, Giải đỏ bừng mặt, miệng cười muốn đụng gáy tai, nhỏ giọng trả lời:

- Em mệt chết rồi anh ạ.

Anh phì cười, ôm cô chặt hơn hít lấy hít để hương thơm thanh mát, hôn nhẹ lên bờ môi mọng đỏ, tìm anh chan hòa cùng dòng sông hạnh phúc, êm ả không gợn sóng. Nếu có thể hãy để thời gian ngừng trôi đi, anh không muốn xa cô một chút cũng không nhưng đó chỉ là mong ước thôi, ngày mai đây cuộc chiến giữa hai tổ chức sẽ diễn ra và chắc chắn một điều cô sẽ hận anh hoặc anh mất cô.

- Nếu một ngày anh chết đi em sẽ nhớ đến anh chứ?.

Triệu Phong lựa những ngón tay mình vào mái tóc cô vuốt nhẹ, ánh mắt chân thật anh nhìn xoáy vào đôi mâu quang hoảng hốt của cô. Trái tim cô chợt quặn thắt, ngực trái đau nhói, cô ôm lấy anh:

- Em mãi mãi nhớ anh, nhưng nếu anh chết đi em sẽ quên anh. Nên anh không được chết đi trước em hiểu chứ?.

Anh nheo miệng cười, lòng anh thoáng dịu đi chút tội lỗi nào đó, yêu chiều hôn lên từng đốt xương tay cô. Phong yêu Giải, điều anh sợ nhất là mất đi cô, có lẽ từ nhỏ cô chính là lẽ sống của anh rồi.

Thế nhưng mọi thứ cứ ngỡ bình yên đến khi Cụ Giải phát hiện ra Ngọc Trinh, Phong đi ra ngoài và cô lên theo, chỉ muốn đi theo chộc anh thôi ai ngờ điều Giải nhìn thấy làm cô lặn ra bất tỉnh.

Bạch Ngọc Trinh thân mình đã chẳng ra con người nữa, má trái cô thịt đã cháy khét hiện lên hình chữ thập kinh khủng cả người cứ như chui từ hầm mộ lên, chân phải lòi ra sau sưng tấy, hai bàn tay lòi ra những khúc xương trắng phếu đến dọa người, thịt đỏ ủng lũng lảng sắp rớt đến nơi, thật sự Trinh còn sống hay không cả Giải cũng chẳng biết nữa. Nhưng điều làm Giải đau lòng nhất là Phong, anh đang dùng chân của mình đá vào bụng Trinh liên tục, Giải ngắt đi cũng bởi lẽ quá sức tưởng tượng thôi.

- Thiếu gia, cô gái này...

Một tên canh cửa vô tình thấy người ngã từ góc tối xuống đất, thấy quen quen anh ta đem cô vào trong chỗ Triệu Phong.

Phong lập tức mở tròng đôi mắt, ăm ngang Giải đưa về phòng, trên cái hành lang dài thăm thẳm đó lòng anh cũng chùng xuống như trượt chân rơi vào vực sâu không đáy. Cuối cùng thì Giải đã thấy những gì anh làm rồi, đôi mắt Phong sa sầm bóng đen bao phủ, những điều này anh không muốn đâu, chỉ là bất đắc dĩ thôi. Nhưng cô có hiểu không?.

Tại trụ sở H.

- Cái quần của tôi đâu rồi?.

Xử la toáng, chạy long nhong kiếm cái quần thun ngắn của mình, rõ ràng hôm qua lúc ngủ còn mặc mà sao sáng dậy thì mất tiêu, quần áo cũng bị cứt hết. Tên nào chơi xấu vậy chứ, đang khóc nháo lên cậu chợt khựng lại, tay lẫn mắt cứng ngắc nước mắt nước mũi tuôn như mưa.

Tô Tự ngoáy ngoáy lỗ mũi bước ra từ nhà tắm, hắn ta đang mặc cái quần ngắn của Xử một cách thoải mái lắm cơ.

- Chuyện gì vậy?.

Hắn vừa hỏi vừa đưa ngón tay vào miệng nút nút, hình như không làm tay đó vừa móc lỗ mũi xong đấy. Thiên Bình ngồi trên ghế xoay xoa nhẹ hai thái dương, cái tên biến thái này tối qua chui lên giường đòi ngủ chung với Thiên - Ngư nhưng bị ông chích điện mang về phòng, sáng ra lại đi lấy quần Xử, trời ạ cuối cùng ông có nên giết hắn đi cho rảnh nợ không đây.

Ngư che miệng cười đến sặc sữa lên mũi, ôm bụng đập bàn không ngừng cười, không ngờ tối qua ngủ kế bên mà chẳng hề hay biết tên này vào phòng còn rất chuyên nghiệp cởi quần của Xử nữa chứ.

Mọi người đang bị vàng đen bao phủ thì thấy bóng Yết bước vào, hắn ôm đầu xiểng niểng hết bên này đến bên nọ, lắc lắc đầu ngồi xuống ghế. Song Tử thấy không ổn, đưa tay lên trán hắn, hỏi:

- Em không khỏe sao?.

Yết lắc đầu, với tay lấy hộp sữa nhưng không hề có sức lực nào hết, hộp sữa rớt xuống đổ đầy ra sàn, hấn cũng quay cuồng ngất lên người Song. Mọi người được phen hoảng hốt, gọi bác sĩ Chương, Sư công Yết đặt lên giường của hấn.

Lúc hấn tỉnh dậy thì bản mặt của mỗi người mang theo cùng sắc thái đờm buồn, hấn không biết chuyện gì nên hỏi:

- Sao vậy?.

Song vuốt nhẹ lên trán Yết, cô lắc đầu:

- Không có gì cả.

- Ai nói, anh ấy bị stress dẫn đến suy sụp tinh thần mà.

Lời nói vô duyên đấy là của Mã Mã nhà ta đấy và một lần nữa cậu bị Kết đánh đến nằm ngất bên giường, mắt hoen lệ. Tại sao lại bị đánh nữa vậy trời?.

Thiên Yết ho khan, bụm miệng. Máu.

Ngực đau nhói, hấn nằm nghiêng một bên cố lấy hơi để thở, trán đổ đầy mồ hôi, thân mình không thể cử động nổi.

- Đừng lo, chỉ cần uống thuốc, thư giãn sẽ hết thôi mà, có lẽ thời gian qua làm em chịu nhiều điều quá. Chị xin lỗi.

Yết nắm lấy tay Song, hấn vẽ nụ cười đẹp nơi khóe môi, không nói nên lời chỉ còn cách dùng ánh mắt bảo mình không sao và đây không phải lỗi của cô.

- Thăng bé đang mệt chúng ta nên để cho nó nghỉ ngơi đi.

Song Ngư ra lệnh đuổi khách, bà đặt hộp sữa có sẵn ống hút bên cạnh hấn, lấy chiếc khăn chấm nhẹ trán hấn bà yêu thương mỉm cười.

Mọi người đã đi mất chỉ còn Thiên Yết trong phòng, hấn nhìn bức tường trước mặt bỗng hoa mắt, Giải đưa tay đặt lên má hấn, cô nâng khóe môi nụ cười ấm áp làm tim hấn đau, giọt lệ lăn nhẹ trên mi mắt, nhìn qua màn sương mù Yết thấy Giải ôm lấy mình, cô không nói chỉ im lặng như những lúc bên hấn.

Có một điều hấn chưa bao giờ nói với cô, vì ngày trước hấn không nghĩ cô sẽ rời xa hấn như vậy, đã bao lâu rồi cô bắt ngờ chiếm lấy trái tim hấn, khiến hấn lúc nào cũng chỉ có thể nhớ đến cô.

“Anh cần em”.

Chớp nhẹ khóe mi, màn sương mỏng trở nên dày hơn, hấn đau khổ khóc nức lên, trong mười tám năm hấn đã khóc vì một người con gái. Người mà từng yêu từng đau khổ vì hấn, đến khi vụt mất mới biết được giá trị và hình bóng đã in hấn trong tim hấn.

Hãy nói rằng Giải vẫn ổn, hãy bảo rằng cô đang nhớ đến hấn từng giờ đi, dù chỉ là ý nghĩ thôi hấn cũng cảm thấy chết lặng, cảm giác của cô ngày trước bây giờ hấn đã được ném trải, quả thật rất muốn chết đi. Nhếch môi, hấn cười chính mình, đối xử với người phụ nữ của mình tồi tệ làm chi để rồi nhớ đến chỉ mang toàn hối hận và cầu mong.

“Anh nhớ em”.

Hấn thiếp đi trong một môi, hơi thở ấm áp của cô vẫn còn vờn trong lòng hấn. Tham luyến Yết có người giữ chặt những gì còn sót lại của ngày hôm qua, hạnh phúc bé nhỏ của hấn bây giờ đang nơi đâu? Có còn dành cho hấn nữa không?.

“Anh không muốn mất em”.

Tổ Nhi lặng người bên cạnh Triệu Phong, cô ta siết chặt nắm tay, bặm môi đến ứa máu, tại sao người anh yêu không phải cô? Tại sao yêu một con nhỏ ngốc nghếch kia chứ? Nỗi hận thù làm cô ả trong chẳng khác nào con yêu tinh xấu xí. Tổ Nhi xinh đẹp nhưng tâm hồn quá rần rết cũng bởi điều đó đã làm Phong chán ghét cô ả, một con nhỏ dơ bẩn.

Cô ả có lối suy nghĩ phải giết chết đi Giải, nếu như thế Phong chắc chắn là của ả vĩnh viễn. Vạch ra kế hoạch hoàn hảo, Nhi đợi Phong đi đến phòng riêng của Triệu Vĩ, cô ả cười trong đêm cái tiếng cười tràn đầy sự nguy hiểm, độc địa cùng cái âm mưu ám sát Giải.

- Chào mày.

Vân vè từng sợi tóc của Giải, cô ả vung tay ánh sáng chói lóa nơi cán dao làm Giải bừng tỉnh to mắt nhìn lưỡi dao sắc nhọn của tử thần hạ xuống cổ mình. Tử thần vậy gọi sau lưng Tổ Nhi, chực chờ mang Giải đi bất cứ lúc nào. Khi con dao ấy hạ xuống gần yết hầu Giải, cô hoang mang với ý nghĩ chớp choáng.

“Phong cứu em”

35. Chương 34: Em Tin Anh

Mũi dao nhọn hoắt hạ xuống trong một đường vung tuyệt hảo, Giải đứng hình chờ đợi tử thần đến nhưng không, mũi dao dừng lại giữa chừng. Tổ Nhi căn mắt nhìn Giải, cô ả lộ vẻ thích thú khi nhìn thấy Giải hoảng hốt như thế, Nhi cất con dao vào tay áo. Đặt ngón tay dơ bẩn của ả lên chiếc cổ mảnh khảnh của Giải, lượn từng vòng, ả cười vang đầy nhạo báng:

- Mày sợ sao? Tao chỉ đùa thôi mà, cứ yên tâm đi tao sẽ giết mày nhưng không phải hôm nay.

Nói xong ả quay bước đi ra ngoài, khuất dần sau cánh cửa, hô hấp khó khăn, tay chân trắng bệch tê tái, Giải nặng nhọc nâng tay chà sát vào nhau lấy lại hơi ấm, lòng ngực đập phồng với cái nhịp tim bất ổn, chỉ trong tích tắc thôi có lẽ cô đã chết vì thiếu oxy rồi cơ đấy.

Cạch

Cánh cửa mở lần nữa, cả người Giải giật bắn về sau theo phản xạ cầm cái gối ném tới phía trước, người bước vào phản ứng nhanh đưa tay chụp ngay cái gối chỉ cách một xen-ti-mét nữa có thể hôn vào rồi.

- Em gặp ác mộng sao?.

Triệu Phong bước đến gần, đưa tay lau đi những giọt mồ hôi rịn trên trán Giải, cô chuyển hướng mâu quang nhìn thẳng vào đáy mắt anh, nơi đó luôn cất giữ chỉ một hình bóng duy nhất. Là cô!.

Nhưng bây giờ đối mặt với anh thế này cô chẳng biết mình nên nói gì, xử xự ra sao? Khi cô đã nhìn thấy hết những gì anh làm với Ngọc Trinh, cô gái ấy có tội lỗi gì chứ? Đáp lại ánh mắt nhu tình của Phong là cái vẻ sợ hãi trong Giải, cô lùi dần về sau tránh đi sự dụ dỗ của anh, nước mắt nóng hổi lăn dần xuống má.

- Giải à.

Cô đưa tay lên bảo dừng lại, một tay lau đi khóe mắt, trái tim không yên mà cứ nhói nhẹ rồi thất lại lắm lúc còn dừng nhịp đi cứ như ai đó bóp chặt, cô biết anh không phải người như thế. Trong mắt cô anh luôn là người dụ dỗ, yêu cô bằng cả trái tim, có lẽ người đứng sau mọi chuyện không ai khác ngoài Triệu Vĩ, ông ta độc ác, kinh tởm. Cô sờn hết da gà khi nhớ đến nụ cười ẩn ý kia.

- Em tin anh, nên không cần nói gì cả. Làm ơn!.

Giải nhìn anh bằng đôi mắt đẹp chứa đựng sự thương hại, thấu hiểu, anh nhào người về cô bao trùm cô trong lòng, anh sẽ mãi mãi như thế này. Bảo vệ Giải là việc Phong phải làm, đơn giản vì cô là tất cả của anh.

- Cảm ơn em đã tin anh.

Triệu Phong lau nhẹ giọt lệ đang vì anh mà rơi, nụ cười ấm lòng của Giải khuyến khích anh, đưa tay chạm vào tim anh, cô nói:

- Vì em tin anh là người tốt, tất cả việc anh làm đều do ông ta bắt buộc. Và thứ ông ta lấy ra uy hiếp anh, là em. Đúng không Triệu Phong?.

Anh hơi bất ngờ, không tin rằng con mèo ngốc ngày nào lại có thể hiểu được điều này, anh gật đầu nhưng lại mang theo ý cười, trên viên môi vẽ nên đường cong tuyệt hảo anh đưa môi mình đặt nhẹ trán cô. Ôi, tình yêu của anh.

oOo

Xử ngồi trong phòng ngắm nhìn chiếc điện thoại mà Trinh đưa, sim đã được gỡ ra, pin thì hết bây giờ thứ trong tay chỉ là đồ vô dụng nhưng lại làm Xử đau lòng, trái tim buốt lạnh, cậu hỏi hận tại sao lúc đó không bước đến chúc Trinh đi đường bình an. Có lẽ bây giờ mọi chuyện sẽ khác.

Ngưu bước vào phòng nhưng chợt dừng lại, đầu tựa vào cánh cửa, cô lẳng lẳng đứng nhìn cậu, vẻ mặt hỏi hận suy tư ấy làm lòng cô cồn cào. Một chốc Ngưu bước đến choàng tay ôm cổ Xử, hôn nhẹ má cậu cô yêu chiều dễ nghi:

- Mình đi ra ngoài hóng gió nhé?.

Cậu mỉm cười dịu dàng, gật đầu, đặt lại chiếc điện thoại lên bàn, nắm tay Ngưu ra ngoài, chưa được tới cửa thì Kết - Mã bay vào:

- Chúng mình đi nữa - Cả hai đồng thanh.

Tiếng thở dài của Ngưu vang vọng trời xanh, hai tên này đi theo có khi nào là điều tồi tệ không, sau một phút đắn đo cô cũng gật đầu vì hai kẻ trước mặt đang làm bộ mặt cún con nha.

- Đi thôi... Yeeee...

Chợt cả bọn đứng hình nụ cười trên môi cũng bị dập tắt, cái kẻ chuyên gây phiền toái Tô Tự đang xuất hiện cùng chiếc Audi mới toang. Thấy hắn không để ý nên bốn người quay lưng lại, di chuyển một cách nhẹ nhàng không tiếng động, ai ngờ đâu...

- Ngưu - Xử - Mã - Kết tôi đợi bốn người cùng đi dạo này.

Đứng hình, Ngưu dở khóc dở cười quay qua ba người còn lại hô to:

- Chạy thôi.

Cả đám co giò bán sống bán chết mà chạy như ma đuổi, Tô Tự nhếch mép cười, muốn trốn à?.

Một giờ sau,

- Tô Tự đại nhân làm ơn buông tha chúng tôi đi mà.

Mã Mã nước mắt sụp sùi van nài, lúc này không ngờ bị trúng bẫy cả bốn người lao thẳng vào chiếc xe được nguy trang khôn khéo. Trời ạ, bây giờ Tô Tự đang cầm lái, miệng lẩm nhẩm mãi bài ca tự chế, cái giọng vịt đẻ thật sự hại não người nghe quá mà.

- Chúng ta đi đâu vậy?.

Ma Kết đưa mắt nhìn qua cửa sổ, đôi mắt lộ vẻ nghi ngờ, công viên đâu phải đường này. Đáp lại Kết là nụ cười nham hiểm của Tô Tự, hắn đưa tay vào túi, đôi mắt sáng quắc lên, cả bốn người như hít phải nệm khí lạnh. Phản ứng nhanh nhào đến đánh hắn, mất lái hắn buông tay làm chiếc xe lao thẳng xuống sông.

Cả bọn phải bán sống bán chết bơi vào, vừa tới nơi cũng là lúc hắn đuổi kịp đứng trên bờ, năm người ướt sũng nhìn nhau. Xử xung phong bay tới định cho hắn ăn đòn thì...

Tịch

Tiếng súng được gắn nòng giảm thanh nên không vang vọng gì mấy, ba người điếng người không kịp phản ứng, Xử trờng mắt nhìn khẩu súng trước mặt mình, đôi mắt choáng váng, quay đầu nhìn lại.

Bịch

Mã lẫn thảng nằm phục dưới đất, máu từ bụng cậu tuôn không ngừng, viên đạn bị lệch hướng và người bị bắn lại là Nhân Mã, mọi thứ xung quanh chuyển động chậm dần, tiếng hét thất thanh của Kết:

- Trời ơi, Mã Mã.

Kết chạy đến tay bụm vết thương, tay vỗ mặt cậu, cô khóc thét đau đớn, đầu óc trống rỗng khi nhìn thấy những giọt máu của cậu tuôn ra không ngừng. Ngưu cũng đỡ lấy Mã, mắt nhoè lệ kêu cứu thất thanh nhưng chẳng ai nghe thấy cả.

Tô Tự phá lên cười to làm mọi người kinh hoàng mở mắt nhìn:

- Chỉ mới bắt đầu thôi.

Giọng nói của hắn lần nữa làm ba người hốt hoảng. Giọng đàn bà. Tô Tự đưa tay kéo cái toét lập tức từ tên đàn ông xấu xí trở thành người đàn bà xinh đẹp mang tên điệp viên X. Chưng hửng, quờ quạng ba người kéo lê Mã về sau, bây giờ cậu đã ngất vì mất máu rồi, chẳng biết gì ngoài bóng đêm dày đặc.

- Bà muốn gì?. - Xử hỏi:

- Muốn gì à? Haha...

Điệp viên X ngửa cổ cười lớn, bà ôm bụng nước mắt dâng trào, đôi mắt trở nên vô hồn cùng nụ cười lạnh gáy:

- Tao muốn con gái của tao.

Dứt câu cùng tiếng "Tịch", Ngưu ngã xuống nằm gọn trong lòng Xử, bà ta bắn phát đạn vào ngực trái cô. Đau nhói, cô ngất lịm.

- Ngưu...

Xử mờ ảo trong làn sương nơi khoé mi gọi tên cô nhưng chẳng có câu trả lời nào, không thở nổi, khuôn mặt dần trở nên trắng bệch của cô làm cậu sợ hãi.

- Con tao một mình sẽ rất buồn, chúng mày nên cùng xuống làm bạn với con tao nha.

Bà ta điên rồi thật sự đã điên rồi, một lần nữa X nâng họng súng hướng thẳng đầu Kết, nheo nhẹ bên mắt, bà ta nhếch môi cười đầy châm chọc.

1s

2s

3s

Vẫn giữ nguyên tư thế như thế, bỗng bà ta đưa ngón cái, kéo chốt an toàn, đôi môi mấp máy những chữ vô nghĩa:

- Con sẽ không phải buồn nữa Ngọc Trinh à, mẹ mang cho con nhiều bạn lắm đây.

Tịch

Tiếng súng thứ ba vang lên, cả không gian trở nên yên lặng đến lạ thường, nụ cười khinh vẫn vờn trên môi ai đó.

36. Chương 35: Mọi Chuyện Rồi Sẽ Ổn

Tiếng súng vang lên cùng cái âm thanh ù ù, những thứ xung quanh bắt đầu trở nên ảm đạm kể cả con người cũng nhợt nhạt không kém. Tiếng nói bị nghẹn ở cổ họng, không bất cứ âm thanh nào phát ra ngoài tiếng thút thít, tia nắng lấp lánh mang theo một luồng sáng chiếu rọi lên mi mắt X.

Bóng dáng mờ ảo của Trinh hiện ra, cô tươi cười tinh nghịch, thân người bay lơ lửng đưa tay về phía X, bà chìa tay nắm lấy hình bóng Trinh, cô không nói chỉ mỉm cười đầy yêu thương, vuốt lên mi mắt X Trinh nhìn xoáy vào tâm hồn đang nghẹn ngào của bà.

- Mẹ nhớ con, Ngọc Trinh à!

Trinh gạt đầu, đặt tay mình lên má bà, ảm áp quá, X nghiêng mặt cho lòng bàn tay con gái áp sát hơn, hai hàng lệ chảy dài. Bà vươn tay vuốt lên từng sợi tóc đen huyền bay tán loạn trong gió. Âm thanh, hình ảnh đều mờ nhạt, vươn tới bà cố nắm lấy Ngọc Trinh nhưng vô vọng, cô đã hòa vào làn gió tan biến giữa trời xanh.

Bịch

Tiếng ngã nặng trĩu của ai đó vang lên, Kết mở to mắt kinh ngạc trong tích tắc cô ngã xuống ngấm ngấm đôi mắt.

Bảo từ sau lưng X chạy đến đỡ lấy Kết, Song la toán lên nức nở đỡ lấy Mã thân đầy máu trong lòng, tay chân cô huơ loạn xạ, mi mắt hoen đỏ. Thiên Bình vẫn đứng yên nhìn chiếc bóng điệp viên X ngã xuống đất, họng súng còn tỏa ra một làn khói nhẹ, ông không cố ý bắn bà ta đâu chỉ tại lúc đó không còn kịp nữa. Song Ngư thì đã chạy đến cạnh con gái, bà ôm Ngư trong lòng nức lên thành tiếng sau đó tắt ngúm chìm sâu trong cơn mê.

Xe cấp cứu phía sau chạy tới đưa từng người vào bệnh viện, duy chỉ điệp viên X đã yên nghỉ mãi mãi dưới lòng đất khô cằn kia, viên đạn xuyên qua trái tim đầy thù hận của bà. Thiên vô cùng ân hận vì điều đó, đáng lẽ khi ấy ông nên bắn vào tay thay vì ngực nhưng không đủ thời gian để suy nghĩ, một bà ta ngã xuống hai Kết sẽ là người nằm dưới kia.

Bạch Ngọc Trinh đã chết, mẹ cô cũng mất, nguyên nhân tất cả đều vì gia đình của Thiên Bình, đau lòng cho hai người họ cũng như chính mình ngập tràn trong tội lỗi. Do việc xảy ra liên quan đến hai căn cứ nên nhà nước không chen vào, mọi thứ cứ như chưa từng xảy ra vậy, điều đó được dìm đến nỗi chẳng tay nhà báo nào biết được, nếu một người nào đó phát hiện lập tức bị miệng hoặc thủ tiêu ngay.

Tại bệnh viện,

- Làm ơn nói tôi biết con bé có sao không?.

Đèn hiệu đỏ vừa tắt, Song Ngư lao đến bác sĩ, nước mắt dâng trào bà nắm ngực đầy đau đớn, con gái của bà ra sao rồi, nó có ổn không?. Thiên Bình ôm lấy vợ, cố gắng kiềm cơn kích động của vợ lại, ông cũng đầu kém gì Ngư, muốn nhào lên nhưng chẳng còn chút sức lực nào cả.

- Phu nhân bình tĩnh, tiểu thư đã qua cơn nguy kịch, viên đạn bị lệch, nếu như một chút nữa thôi có lẽ đã không cứu được nữa. Còn về thiếu gia kia, mất máu nhiều khiến cậu ta ngất, viên đạn đã được lấy ra, may thay không nguy hiểm đến tính mạng.

Song ôm lấy bé Xà Phu thở phào nhẹ nhõm, mắt nặng trĩu vì khóc, thằng nhóc này lúc nào cũng làm cô lo hết, mà không, cả hai đứa em đều làm cô rụng tim, cứ thả lỏng thế này có ngày chúng chết mất. Song Ngư vui mặt vào lòng ngực chồng, nức nhẹ, Thiên nhu mì đưa tay lau đi những giọt nước mắt của vợ, ông ôm chặt bà vào lòng. Mọi chuyện ổn cả rồi, con bé không sao thằng nhóc cũng không bị gì, có lẽ ông không làm điều ác nên ông trời thương xót che chở cho chúng.

Kết bị sốc, lúc tỉnh lại cứ la hét thất thanh, nhảy khỏi giường cô lao ra ngoài tìm Mã, người cô yêu đã ra sao? Ý nghĩ cậu không qua khỏi làm cô đau lòng đến quỵ ngã, té quá mạnh làm hai chân cô đau nhức nhưng vẫn cố đứng lên chạy đến phòng cấp cứu. Bảo từ xa nhìn thấy em gái tội nghiệp, quần áo xộc xệch, khuôn mặt xanh xao hốc hác, viên mắt đỏ hoe cứ chạy rồi té, đứng dậy được năm ba bước té tiếp.

Anh chạy đến nâng lấy Kết, đỡ cô vào phòng Mã sau khi phẫu thuật, nghe tin cậu không sao, trái tim đang treo trên sợi chỉ của Kết được trở lại bình thường vươn mình ngóc đầu dậy. Vừa khóc vừa cười, cô gật đầu nghe anh đi vào phòng của Mã, cậu nằm trên giường, khuôn mặt trở nên xanh xao, đôi môi trắng bệch, vầng mắt hơi tím lún sâu, đôi mắt nhắm nghiền nghỉ ngơi. Cô bước đến gần, nâng tay cậu lên đan vào bàn tay của cô, đặt nhẹ nụ hôn lên mu bàn tay Mã:

- Cậu không sao là tốt rồi.

Kết nâng mi mắt nhìn sang giường kế bên là Ngưu nha, Ngưu đang được thở bằng oxi, máy dò tim cứ bíp bíp, nhìn Ngưu bây giờ còn trong tệ hơi Mã nhiều, đúng, vì cô bị bắn nơi nguy hiểm hơn cậu mà.

Xử mua chút cháo mang vào đợi khi nào hai người này tỉnh lại có thứ để lót bụng, Kết nở nụ cười cảm ơn với Xử, lấy một hộp cháo để trên tủ bệnh, mắt mệt mỏi khẽ chớp, cô ngó qua nhìn lại chẳng có chỗ nằm nên đã leo thẳng lên giường nằm kế bên ôm lấy Mã.

Cười, Xử Nữ cảm thấy tiểu hài, hết chỗ nghỉ ngơi rồi hay sao mà leo lên giành giường với bệnh nhân vậy kìa, cậu nhìn thiên hạ trên giường khê thở dài, cũng muốn leo lên lắm nhưng sợ động vết thương của cô, lấy chiếc ghế dựa cậu ngồi xuống bên cạnh, đôi mắt sắp sụp mí, nặng trĩu vì mệt, cậu đùa nghịch những đốt tay của Ngưu, vui vẻ thì thầm:

- Ngủ như heo ấy.

Nghiêng người nhắm nhìn nữ tử trên giường chốc, cậu gục đầu, không gian trở nên yên ắng, cả bốn người đều thiếp đi cùng với giấc mộng của riêng mình.

-Này tỉnh lại đi.

Song Tử bước vào đập vào mắt cô là hình ảnh hai kẻ chăm nom đang ngủ say sưa, người thì dè lên bệnh nhân, kẻ thì giành cái mềm của người bệnh, cô không biết có nên đánh cho hai đứa này ngáp viện chung cho vui không đây nữa. Kết đưa tay dụi mắt, lười biếng ngóc đầu, lần nữa úp mặt vào lòng ngực Mã ngủ ngon lành, Xử cũng choàng tỉnh nhìn Song bằng con mắt:“Con nhỏ nào vậy? Ai biết”- gục đầu ngủ tiếp. Song đưa tay định tán hai đứa thì Ngưu nắm lại, môi nở nụ cười bất đắc dĩ:

- Kệ chúng nó, bọn nhóc đã mệt lắm rồi, à còn Yết đang sốt ở nhà, Dương đang lo cho nó đấy, cháu mau về đi ở đây có bác rồi.

Lưu luyến cái bật tay chưa kịp hạ xuống, Song gật đầu chào Ngưu bước khỏi phòng bệnh không quên nhìn xem Mã Mã đã hồng hào hơn chưa, khi thấy cậu có vẻ đỡ hơn cô mới miễn cưỡng rời đi.

Lắc đầu, cười mệt, Ngưu đi đến gần cô con gái lớn, chuyện gì đang xảy ra với gia đình của bà vậy nè, lấy chiếc mềm mang theo Ngưu đắp cho Ngưu, cái mềm của cô đã bị người yêu “cực tốt” chiếm trọn rồi.

Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, bà cũng thêm thiếp vùi sâu vào thế giới mộng ảo.

Trụ sở Z,

Giải lấy tay bịt chặt ngực trái, đau quá!

Nước mắt đã ướt đầm chiếc gối trắng, mồ hôi lạnh đầm đìa tuôn ra, lần tới lần lui cô khóc thét, cào cào vào cánh tay Phong, anh khổng chế cô thôi tự làm thương chính mình nhưng người bị thương lại là anh.

Triệu Vĩ mở cửa bước vào, ánh mắt của ông ta đã sa sầm, xung quanh tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương, Đặt tay lên vai Triệu Phong, ông ghé tai nói nhỏ:

- Đến lúc rồi.

Phong nhìn ông bằng đôi mắt tức giận, bặm chặt đôi môi, mâu quang thoáng do dự lẫn sự tan nát tâm can, nhưng vì ngày mai anh phải làm việc này, gật đầu đáp lại Vĩ, anh đứng dậy bước khỏi phòng một chút.

“Dù ra sao anh vẫn yêu em mãi mãi”.

Ông ta nhìn Giải đang quần quai đau đớn trên giường, ánh mắt thâm độc, quai hàm nghiền chặt, X của ông chết bởi tay Thiên và bây giờ Vĩ sẽ trả lại tất cả đau khổ mà ông đã chịu đựng. Trả hết tất cả.

Nhéch khoe môi Triệu Vĩ cười dâm tà, búng nhẹ ngón tay, bên ngoài lập tức có bốn tên đàn ông bước vào, Triệu Phong siết chặt năm ngón tay đến nỗi sắp tan nát cái camera đang cầm.

- Ta đã dạy con muốn đạt được mục đích phải hy sinh nhiều thứ kể cả người quan trọng nhất.

Triệu Vĩ trước khi ra khỏi phòng đã nói nhỏ vào tai Triệu Phong, anh nghiêng chặt quai hàm, nhắm chặt đôi mắt, đặt ống máy quay lên cao bắt đầu ghi hình. Bọn người dơ dáy, hôi hám đi đến gần Giải, bọn chúng đưa tay xé nát quần áo cô.

- Không...khôn...g.. Pho...nggg cứu e...mm...

Giải hét lớn, lấy tay che thân mình lui về góc giường, giường đôi mất sợ hãi, cầu cứu đến phía Phong mà tìm cô buốt giá, anh nhìn cô như kẻ không hồn đưa camera lại gần quay thật rõ những việc đang diễn ra.

“Tại sao?”

37. Chương 36: Không Thể Bị Động Nữa

Giải mở to mắt hoảng hốt, chờ đợi sự cứu giúp của Phong nhưng không có bất cứ điều gì xảy ra, anh vẫn cầm camera trên tay, bước chân như bị đóng đinh tại chỗ chỉ biết đáp lại cô bằng ánh mắt đau đớn, tay cứ chỉnh camera một cách máy móc.

Tâm Phong chết lặng nhưng sao bằng trái tim đau đến tê dại của Cụ Giải lúc này chứ, bốn tên đàn ông đó vẫn sấn tới, trên môi nở nụ cười dâm dục, đôi mắt đục ngầu vì món thịt béo bở trước mặt, vươn tay chúng kéo cô ghim chặt xuống giường:

- KHÔNG LÀM ƠN.

Cô la thất thanh, tay chân đập loạn xạ cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi màn hành hình nhục nhã sắp tới, nhưng trong một khoảnh khắc Giải buông lỏng, mặc cho bọn chúng vẫn về, chơi đùa thân thể cô, cô chỉ còn biết đưa đôi mắt oán hận nhìn về người con trai mà mình tin tưởng, anh đã nói yêu cô, đã hứa sẽ bảo vệ cô, để rồi bây giờ anh nhún tâm đứng nhìn cô bị cưỡng bức, anh độc ác đến nỗi cầm máy quay để ghi lại tất cả. Không còn nước mắt, không còn nhịp đập, đôi tay cô lạnh buốt cũng giống như trái tim cô bây giờ, tất cả đã hoàn toàn chết lặng.

Nâng nhẹ khoe môi, cô cười đến điên dại nhưng chẳng có bất cứ âm thanh nào vang ra từ chiếc miệng bé nhỏ của cô bởi vì nỗi đau ghen ghét đã che lấp mất thanh quản rồi. Cả thân mình chống chọi lại sự nặng nề của thân thể đè lên, hần ta nhìn cô một cách khinh bỉ, chiếc lưới kinh tởm lướt quanh cổ cô, trượt nhanh một đường xuống ngực rồi ngoáy tròn quanh rốn, những ngón tay ma quái không yên phận liên tục cọ sát u huyết Giải nhưng nơi đó hoàn toàn khô khốc. Từ bụng dưới của cô đau nhói, chất dịch chưa còn cào bao tử, chúng dâng trào lên tận cổ họng rồi nhanh chóng ngưng lại ở yết hầu, quản, lại quản, tử cung cô co thắt đến đau nhói. Cụ Giải ôm chặt bụng mình về mặt trở nên trắng bệch thấm đẫm mồ hôi lạnh, đau quá!

Triệu Phong vẫn đứng như trời trồng, đôi mắt anh hần lên từng tia máu nhỏ, tất thấy mọi thứ xung quanh đều trở nên mờ mịt, anh nắm chặt lòng bàn tay, đầu óc quay cuồng bởi cái ý nghĩ điên dại nào đó, chúng nó sẽ làm bắn cô hay đúng hơn cô chắc chắn vĩnh viễn hận anh. Cuối đầu anh nhìn vào lòng bàn tay đã nổi đầy gân xanh, quai hàm nghiêng chặt, mâu quang sa sầm.

Đùng Đùng Đùng Đùng

Bốn phát đạn nhanh như chớp cướp đi bốn cái mạng chó trước mặt, bọn chúng không kịp hấp hối, đầu đã bị viên đạn xuyên qua ghim chặt đại não, máu chưa kịp tuôn bởi cái tốc độ quá nhanh của Phong, ngã sập xuống giường máu văng tung toé, bọn chúng nhanh chóng trở nên lạnh ngắt. Cụ Giải chưa hay chuyện gì mới xảy ra đôi mắt vẫn còn hoảng hốt mà trừng to đến khi chiếc áo mỏng manh khoác lên người cô mới bình tĩnh, khoe mắt cay xè cô òa lên khóc nhào vào lòng anh, tay đâm vào lưng anh thật mạnh.

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi Giải Giải anh xin lỗi, anh không thể để em như thế được, anh xin lỗi thật sự xin lỗi.

- Hức hức... nếu như anh không cứu em, em sẽ hận anh suốt đời có làm ma cũng sẽ tìm anh mà giết.

Phong ôm Giải trong lòng, mắt anh khê chớp, thở hắt một tiếng dài may quá mọi chuyện đều ổn chưa kịp thư giãn thì tiếng còi inh ỏi báo động vang lên. Phong quỳnh quáng kéo Giải chạy ra ngoài hướng cửa chính, phía sau là một đám lính tuần tra, chúng phát hiện và đang đuổi theo. Cô cũng lo sợ nắm chặt lấy tay anh, tim đập như trống đánh nhanh hơn cả lúc này nhiều, vừa chạy Giải quay đầu lại nhìn phía sau xem, ánh mắt sốt sắn hoang mang, mất bình tĩnh. Hơi thở đứt quãng mà đúng hơn là nín luôn rồi, cô rất sợ bị bắt lại, lỡ như có chuyện chẳng lành thì sao đây.

Triệu Phong kéo cô vào một căn phòng bí mật nào đó, trượt nhanh người xuống chiếc ống dài, sau một lúc cả hai yên vị trong xe rác như chiếc trò cũ của Ngưu-Xử, hai người chờ đợi xe rác đến.

- Gọi cho cha em đi.

Anh lấy chiếc điện thoại đưa cho cô, ý đã rõ chỉ cần cô gọi đi chắc chắn Thiên sẽ bắt được GPS truy ra căn cứ Z, gạt đầu, nhận lấy điện thoại mà tay cô run rẩy đến bấm nút loạn xạ ngẫu, đầu óc rối mịt may mà số của Thiên cô chưa có quên a.

- Alo - Đầu dây bên kia bắt máy.

- Ch...a co...n Giải...i... đ...ây...

Cô lắp bắp nói, giọng của cha vẫn như ngày nào, khoe mắt cay làm dòng lệ cứ bắt giác mà tuôn rơi.

- Giải, con đang ở đâu?

Giọng nói kinh hãi của Thiên vang bên đầu dây cũng là lúc tiếng tút dài chết lặng vang lên, chiếc điện thoại Giải đang cầm bị Phong giật lấy tắt ngay giấu dưới thùng rác, anh nhanh chóng lôi cô ra ngoài thấp thỏm, luồn lách, núp lùm, hầu hết đều điều luyện mà trốn tránh.

Cánh cửa trước mặt, Giải mừng rỡ đi theo Phong, cuối đầu để camera không quay dính mặt, mọi thứ dường như rất êm xuôi cho đến khi...

Bốp bốp

Tiếng vỗ tay vang từ phía đối diện hai người, chết đứng, mắt trừng to cùng cả thân người cứ nhón nháo, muốn bỏ chạy lại chẳng thể di chuyển.

- Triệu Phong à không Thiên Yết, tao đã biết mày thế nào cũng phản bội tao mà.

Cự Giải ngạc nhiên, Thiên Yết? Đối lập với sự hết sức mơ hồ của Giải là vẻ mặt vô cùng bình thản của Phong, nhếch nhẹ khoe môi anh trả lời:

- Nếu đã biết thì hà cớ gì phải nói nhiều.

- Mày nghĩ mày và cả tên Thiên ấy có thể qua mặt tao?.

Phong hất mặt, ánh mắt thách thức nhìn xoáy vào Triệu Vĩ.

- Không.

5 tiếng trước.

Triệu Phong hối hả đến phòng giam Trinh, cô nằm gục mình trên nền nhà dơ bẩn, cả thân người chẳng còn nguyên vẹn là bao:

- Ngọc Trinh, cô muốn nói với tôi điều gì?.

Trinh không còn đủ sức để nói nữa, cô cầm một mảnh đá nhỏ khá bén dùi nó lột miếng da dưới đùi mình ra, máu tuôn dữ dội cả nền ngục ngập trong huyết thương, cô dường như không còn suy nghĩ gì nữa tự mình móc ra một chiếc túi nhỏ được bảo quản dưới da người, trong đó là một bức thư.

Khi đưa xong bức thư cũng là lúc Trinh mê man bất tỉnh, khuôn mặt sưng vì biến dạng cùng thân thể chỗ gãy nơi trật, thật không còn ra hình hài một con người nữa. Anh tội nghiệp cho cô nhưng làm được gì nữa bây giờ, cầm mảnh giấy anh chạy nhanh về phòng xem nội dung.

” Khi em xem mảnh giấy này có nghĩa Triệu Vĩ đã biết thân phận thật của em rồi, ngày em lọt lòng chị đã trao em cùng Mã Mã hồng mong muốn thay đổi được số mệnh. Chị biết chắc em lớn lên sẽ rất tốt không hề xấu xa vì huyết mạch gia đình mình chảy trong em, còn Mã Mã nó không thể trở về được. Vì sao? Thăng bé có thứ mà ông ta hằng mong muốn, trước khi vợ ông ta chết đã đặt lại dấu ấn trên người thăng bé và đó chính là nơi bà ta chôn giấu hàng trăm viên kim cương. Triệu Phong em tên thật là Thiên Yết hãy nhớ lời chị, em là người tốt, một người dũng cảm và rất mạnh mẽ chị tin ở em - Song Tử -”.

Lá thư không mấy thuyết phục nhưng khi nhìn thấy Trinh bỏ cả mạng mình cùng với sự đối xử khác lạ của Vĩ, anh dường như đã tin. Như vậy cũng tốt, anh chưa bao giờ xem ông ta như một người cha cả, mọi thứ tốt đẹp của anh đều bị Triệu Vĩ cướp sạch và cả người anh yêu cũng xem tởn nữa đã không còn nguyên vẹn.

Lão Triệu đốt điều xì gà, gác chân chéo lên nhau, ông ta phe phẩy điều thuốc cùng cái vuốt cằm đều cán:

- Đưa bọn nó về phòng, chờ xem trò vui nào.

Ông ta cười to, đáp trả ánh mắt căm thù của anh và cô. Tao không phải kẻ tầm thường.

Về phía Thiên sau khi dò được GPS cuộc gọi, ông mừng rỡ, ôm chầm lấy vợ.

- Chúng ta không thể bị động nữa.

Thiên nói, mọi người gật đầu tán thành, đến lúc để đánh trả rồi. Con chó bị dồn đến chân tường cũng sẽ quay lại cắn người, vậy làm người khi đã không thể nhịn nữa thì nên trở tay từ bị động sang chủ động thôi.

Yết bước vào cũng nghe được đầy đủ, tâm tư đã ổn hơn ngày qua nên có thể xuống giường được rồi. Hắn khoái chí cười toe cuối cùng thì thù cũng được trả. Giải sẽ trở lại bên hắn thôi.

“Cuộc chiến sắp được bắt đầu”.

38. Chương 37: Cuộc Chiến Bắt Đầu

(Từ bây giờ bắt đầu kêu Dương - Song trở lại vai “chị” nha)

Vào một tháng trước,

- Trinh, tôi tin em.

Song Tử đưa lá thư phòng hồ mọi chuyện cho Ngọc Trinh, nếu lỡ có việc bất trách sắp xảy ra với Phong thì đây là thứ báo cho anh biết. Trinh nhếch nhẹ khóe môi, tờ giấy vẫn chưa đụng tới:

- Tại sao? Chị không sợ tôi mang đến cho Triệu Vĩ à?.

Song lắc đầu, chị cười buồn, ánh mắt se nhặt nhìn xoáy tâm hồn Trinh:

- Chị biết rằng dù em làm cho Triệu Vĩ nhưng chắc chắn một điều em không xấu xa, bên cạnh Triệu Phong chỉ có em và Tổ Nhi...

- Sao phán đoán như chị biết tuốt về tôi thế?.

Trinh cắt ngang câu nói của Song, vẻ mặt hồ hởi hỏi người đối diện, cô không biết chị đang nghĩ cái thá gì, tại sao lại đưa cho địch một thứ quan trọng như thế?.

Nhưng sau một chốc nghe tất cả sự thật từ chị, cô bắt đầu ngộ ra nhiều thứ, quay mặt nhìn vào lòng bàn tay cô không biết đã lấy lá thư từ khi nào nữa.

- Ngọc Trinh, em rất tốt, chị biết em yêu Xử Nữ và em cũng chỉ vì thăng bé mà tới đây, từ đầu cuộc chiến này vốn không giành cho em rồi.

Nghiêng đầu, chị nâng khuôn mặt phờ phạc cố gắng nở nụ cười mệt mỏi với Trinh.

- Tôi không chắc mình sẽ giúp được chị.

Cô quay lưng đi để lại một câu vô tình nhưng lại khiến Song ảm lòng. Trinh chắc chắn sẽ giúp được.

Bằng một thủ thuật nào đó Trinh đã cấy tẩm giấy trong chiếc túi vào dưới đùi mình mà không ai hay biết, cô không hứa sẽ giúp Song Tử và cũng không nghĩ sẽ giao nó cho bất cứ ai ngoài Phong, nếu như đến thời điểm cần thiết.

Song cứ ngỡ Trinh đã chết và cái bí mật ấy cũng bị chôn vùi theo cô, nhưng khi Giải gọi về bằng số của Phong thì chị tin rằng tất cả đã bước đúng con đường rồi. Như vậy thì Trinh còn sống hay đã chết.

“Ngọc Trinh tôi nợ em lời cảm ơn”

Chị nghĩ thầm, nước mắt vô tình lặng lẽ rơi, khóc thương cho cô bé tội nghiệp, khóc vì tâm hồn lương thiện của cô. Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, có sao Ngọc Trinh từ nhỏ luôn gần với mực lại không hề bị vẩn đục như thế.

Thiên Bình chỉ huy đám lính tinh nhuệ, ông vạch ra ba phương án cùng Bảo Bình, còn Song Tử dùng máy tính đánh sập hệ thống căn cứ Z theo đường truyền dữ liệu từ điện thoại của Phong, Sư Tử chỉ huy đội xa thủ mặt đất cùng trên không, nguy trang chà trộn vào bên trong nếu có thể. Bạch Dương là phương án dự phòng B, cô cũng chỉ huy một đám lính tinh nhuệ khác, cắm chốt cách xa khoảng 200m, có việc bất ổn lập tức ập tới. Về phía Bảo cùng Thiên nằm phương án C, nếu như không thành công, ông và anh sẽ đặt bom nổ tung vành đai ngoài tổng tấn công, còn phương án A B thành công thì chỉ cần đưa thêm lính vào trấn áp bên trong.

Thiên Yết cũng muốn tham gia nên cho hẳn thực hiện phương án A cùng Sư cải trang vào trong căn cứ, Xử thấy thế bèn xin theo nhưng bị Dương mắng. Cuối cùng tỷ số thắng tiểu số, Xử sẽ vào phương án B cùng Dương. Kết - Ngư ở đây chăm lo cho hai người bệnh và cùng cầu nguyện thành công.

Mọi thứ đều được lo đến chu toàn chỉ mong rằng lần này sẽ thắng trận, bên phía Triệu Vĩ vẫn chưa hay biết được Thiên đã dò ra nơi ông trú ngụ, lơ là kiểm soát.

Chỉ vài phút nhỏ nhoi Song Tử đã đột nhập được vào hệ thống chính, việc còn lại là đánh sập nó nhưng chuyện đó không hề dễ như mười năm trước. Qua lần thất bại ấy có lẽ Triệu Vĩ đã rút ra kinh nghiệm cho chính mình rồi, ông ta tăng cường bảo mật những đường dây kết nối lên phần cao hơn. Song Tử hơi bức rức tức giận một chút nhưng mấy cái này ông ta còn phải học ở cô dài dài.

Về Sư Tử - Thiên Yết hai người họ trà trộn vào trong một cách bình an, đám lính tinh nhuệ cũng đang triệt hạ từng tên, vì căn cứ Z đa số ở dưới lòng đất nên có phần khá khó khi chia công tác từng nhóm. Sư nhanh chóng chụp một tên lính canh từ sau lưng bẻ cổ hẳn trong tích tắc, Yết cũng như anh bịp mồm rồi bẻ gãy cổ, hai người cải trang nhanh, cuối đầu bước qua cổng an ninh, anh gạt đầu, hẳn vội nói khẽ vào micro “an toàn”.

Dương - Xử đồng trại cách 200m cũng dần dà tiến vào từng chút một, sợ rằng sẽ không kịp nếu như ở quá xa, chị khá rành trong việc này còn cậu thì cứ loay hoay chả biết nhiệm vụ mình là gì.

- Đã bảo ở nhà đi mà không nghe.

Dương gất gỏng nạt, Xử chề môi:

- Em lớn rồi, mấy việc này phải học hỏi chứ.

Chị lắc đầu chẳng thèm nói nhiều với thằng nhóc ranh này, tiếp tục đặt ống nhòm lên quan sát, đến khi Sư - Yết khuất sau cánh cửa lớn, chị kết nối bộ đài qua micro.

- Tình hình thế nào rồi? - Dương hỏi:

Sư trả lời: Vẫn còn sống.

Phì cười, giờ phút này vẫn còn giở thói đùa giỡn nữa, mà thôi như vậy đỡ đi phần nào lo lắng, về mặt nghiêm lại Dương bắt đầu chỉ huy những tên lính rồi công ngồi uống trà bàn chuyện.

Dù thấy rằng mọi chuyện đều tốt lành nhưng không phải vậy đâu, lúc Sư - Yết bước vào mới hay, căn cứ này như cái mê cung không biết đầu mà lần, các hành lang thông với nhau không có ngõ cụt, chưa nói chúng đều có hai màu chủ đạo đỏ đen, đi đến đâu cũng giống y chan nhau làm Sư hoa mắt chóng mặt, còn Yết đỡ khóc đỡ cười, hình như đi qua rồi mà cũng chưa chắc đã đến. Đứng yên nơi căn phòng có cánh cửa vàng to,

chỉ có này tách biệt thôi, mọi cách cửa khác đều nâu đỏ, trong đầu hai người lóe lên một ý nghĩ: “Triệu Vĩ”- nở nụ cười gian manh, Yết mở chốt khóa, Sư trước đó đã làm nhiễm màn hình camera, giờ đây hai người như tàn hình trong tất cả máy theo dõi, tự do hoành hành. Nhưng không phải dễ dàng vậy, hai người chỉ có một tiếng sau đó mọi thứ sẽ trở lại bình thường, đó là những gì Song bảo.

Tạch

Cánh cửa mở toang, bên trong vắng vẻ không có ai, Yết chạy nhanh về máy tính chủ, khởi động, dù hấn mù tịt về vụ phần mềm này kia nhưng ít ra cũng biết sao chép dữ liệu gửi về đường truyền cho Song, nhưng có một vấn đề nhỏ, lúc gửi dữ liệu có thể bị phát hiện.

Cạch cạch cạch

Tiếng bàn phím vang vọng khi hấn nhíp tay gõ xuống, không gian yên lặng đến rợn người, Sư đứng ngoài cửa canh chừng, anh cầm khẩu súng lục Anaconda về mặt điềm tĩnh quan sát tình hình, hấn cũng khẽ nhíp khẩu Bisley ánh mắt trong chừng ngoài hướng cửa.

Tít Tít

Dữ liệu được gửi thành công, hấn chốt máy, tắt nguồn dữ liệu cùng anh bước ra ngoài như chưa có việc gì xảy ra, nhưng đi được một đoạn Yết - Sư khựng lại đổ cả mồ hôi lưng:

- Này.

Tiếng gọi từ sau lưng, hấn cho tay vào túi sờ khẩu Bisley của mình, Sư nháy mắt kêu hấn khoan hành động, người kêu là một nữ a, bà ta chừng năm mươi mấy tuổi vẻ mặt khá hung tợn:

- Quần gia.

Nhìn dáng vẻ cả bộ quần áo bà ta đang mặc, Sư dư biết đây là ai rồi, anh cung cần cuối đầu chào bà, Yết thấy thế vội làm theo. Quần gia nheo mắt thấy người bên cạnh Sư có vẻ vụng về, nghi hoặc hỏi:

- Đây là người mới à?.

- Vâng.

- Được rồi, cậu mau mang cái này đến phòng cậu Phong đi.

Bà ta đưa một chiếc hộp đặt vào tay Sư, anh giả vờ hỏi:

- Quần gia tôi không biết cậu Phong đang ở đâu.

Quần gia già rồi, bà gật nhẹ đầu, quên mất những tên lính này thì sao biết phòng cậu chủ nơi đâu, ông chủ không cho bất cứ ai đến gần nơi đó từ xưa đến giờ mà, vì có việc gấp bà ta chỉ lối cho hai người luôn. Sư “vâng” một tiếng kéo Yết bước đi, sau khi đã khuất dần bóng dáng bà, anh khẽ thở dài, tìm lúc này muốn nhảy đạch đạch như cá lên bờ luôn ấy. Yết vẫn không suy nghĩ nhiều bước chân hấn nhanh hơn, lòng vui mừng lẫn hỗn loạn, chỉ một chút nữa thôi hấn sẽ được gặp lại Giải rồi.

Oeo Oeo

Tiếng chuông báo động vang lên làm anh và hấn đều hốt hoảng giật bắn người, bước chân cấp tốc chạy nhanh đến phòng Phong, căn phòng bị khóa ngoài, may mà lúc này quần gia có đưa chìa khóa a, anh tra khóa để mở.

Cạch

Mở nhanh cửa hai người chui vào, không gian tối om không ngọn đèn chiếu sáng, âm thanh yên lặng đến nỗi có thể nghe được hô hấp người bên cạnh, bỗng trong đêm xuất hiện bốn đốm sáng như những bóng đèn pha khẽ đảo quanh.

Tạch

Ánh đèn mở toan, mâu quang khẽ chói, Thiên Yết đứng yên tại chỗ, tâm hồn bay bổng, miệng không nói nên lời, khóe mắt nhẹ cong, viền môi cũng vẽ nên nụ cười tuyệt hảo nhưng...

Mọi thứ dường như thay đổi, sự vui mừng trong một chốc trở nên ảm đạm, không khí xung quanh như bị vùi sâu trong oán hận. Tức giận, đôi mắt hần hần từng tia máu đỏ, hai hàm răng va vào nhau tạo nên âm thanh như óc “kèn kẹt”.

“Chết tiệt”.

39. Chương 38: Đánh Trả

Bàn tay Yết đưa nhanh vào túi, hần cầm chặt bảo bối Bisley của mình, ánh mắt trở nên sắt bén đến nỗi có thể giết chết cả người đối diện, Sư cũng không kém gì Yết, anh nâng khẩu Anaconda chĩa thẳng về trước nhắm mục tiêu đưa vào nòng chỉ còn việc bóp cò nữa thôi.

- Hừ thử bắn xem nào? Dám không?.

Tổ Nhi đang chế trụ Cự Giải trong lòng, ả chĩa họng súng cây Gyrojet vào thái dương cô, chỉ cần ả lơ đễng đặt nhón tay đảm bảo viên đạn ấy sẽ ngọ ngay bay xuyên qua đại não cô.

Giải sợ hãi nín thở hai mắt mơ màng nhìn xoáy vào tâm hồn của Yết, trong hần thật gầy, hai hốc mắt thâm sâu, làn da nhợt nhạt quá lòng cô bỗng dâng lên nỗi chua xót nhưng không đau lòng, bàn tay tê cứng đến trắng bệch đang cố gắng nhúc nhích từng ngón một.

“Triệu Phong”.

Cự Giải lo cho Phong, rất lo cho anh, lúc này cô và anh ôm nhau che chở thì từ đâu hai kẻ to lớn lôi anh ra ngoài, anh bảo không sao sẽ về ngay nhưng đã hơn nửa tiếng rồi, rốt cuộc anh có bị gì không? Điều này làm tim cô bắn loạn, nếu như chẳng may Triệu Vĩ cố tình hãm hại anh thì sao?.

Khóe mắt Giải bị che phủ bởi lớp sương mờ ảo, ánh mắt long lanh nhìn Thiên Yết nhưng tâm lại đặt ở nơi khác, ghen ngào đến khó thở cô nấc nhẹ, ngực cô phập phồng trong lớp áo sơ mi của anh bả vai run rẩy làm Tổ Nhi bóp chặt đầu vai Giải đến đau điếng.

Ngón tay Tổ Nhi khê cong lên, Sư lập tức tròn mắt hét:

- Đùng đùng...

Anh bỏ súng xuống đất huých cù chỏ vào người Yết, hần cũng bừng tỉnh đặt nhẹ khẩu súng xuống đất hai người lui ra xa một tý giờ hai tay lên cao để sau đầu, Nhi nhếch mép, ả đánh hàm khóe mắt chột hất lên cao, khuôn mặt cô ả lúc này chẳng khác một tên tử thần, cô ta đang nghĩ gì? Thôi cong nhẹ ngón tay, ả kéo Giải ra gần cửa sổ đẩy mạnh lưng cô làm cả người nhướn về phía trước, hoa mắt chóng mặt vì cái độ cao chớ vớ từ đây xuống một cái sảnh hay khu vực nào đó, trời ạ, chỉ cần lơ rớt xuống thôi chắc chắn thịt nát xương tan.

- Đùng cô muốn gì đây?.

Thiên Yết lần Sư Tử quỳnh quáng đi về phía trước hai bước, Nhi trừng mắt nâng thêm lực tay đẩy Giải, lập tức bước chân hai người dừng lại, đôi mắt hoảng hốt tim nhảy dựng, ả ta có thể đẩy Giải xuống bất cứ khi nào nếu như Yết - Sư hành động gây khó dễ. Sư biết thời thể anh không tiến nữa mà lùi về dần, trong một thoáng mâu quang khê đảo xuống phía sau, nhẹ nhàng anh mở miệng:

- Chúng ta có thể từ từ nói chuyện được không? Không nhất thiết phải làm như vậy đâu.

- Thế sao? Tôi không nghĩ đơn giản như thế, khi anh không chế được tôi thì kẻ phơi thầy chắc chắn là tôi rồi.

Ả chanh chua mở miệng, lời lẽ lạnh nhạt lãnh đạm lại có chút gì đó khinh thường lẫn sốc láo, hất mặt khẩu súng ả dí vào đầu Giải, cô giờ đây chả còn biết cái gì nữa các tính điện dường như bị kích thích hoảng loạn chạy vòng trong tay chân cô.

Cạch

Cánh cửa mở to một lần nữa Sư - Yết chừng hững hờ rồi trí, đôi mắt không khỏi hiện lên sự mất bình tĩnh. Triệu Vĩ cùng Triệu Phong bước vào đằng sau hai người còn rất nhiều binh lính súng ống tinh vi chĩa thẳng

hướng anh và hấn, khê lùì lại gần chỗ Trương Tố Trinh, Sư quay sang Yết nhảy nhẹ khéo mắt, hấn đường như hiểu nhưng chưa phải lúc hành động.

Triệu Vĩ kê sát miệng thì thầm bên tai Phong:

- Lấy súng và bắn chết hai người đó tao sẽ tha cho con bé, còn không thì chuẩn bị tinh thần đi.

Đồng tử Phong co chặt, những tia máu lại lấp đi nơi tròng trắng của anh, ánh mắt chuyển dời nơi Giải đang đối mặt với tử thần anh lại đưa mắt nhìn xem hai người trước mặt, một kẻ là em song sinh một người là anh rể, bàn tay anh siết chặt khẩu Gyrojet đến tê dại, nhưng khi Vĩ hất cầm Trinh đẩy mạnh một chút thì anh không còn kịp suy nghĩ thêm gì nữa. Nâng họng súng lên theo quán tính.

Đùng

- Không...

Tiếng hét thất thanh của Song Tử, chị đã phá sập hệ thống một cách dễ dàng, lại đột nhập vào mà chẳng có tên nào hay trong lúc chạy đi tìm Sư - Yết đồng thời dẹp hết bọn người này thì Song vô tình đến đứng nơi. Mắt mở to đau thương, hơi thở bị dồn ngược vào trong lồng ngực vừa dứt cũng là lúc phát súng đã chạm tới đích đến của nó.

Bộp

Triệu Phong thả cây súng xuống đất chạy nhanh về phía Cự Giải, ôm chầm lấy cô, cô quờ quạng ngây ngốc nhìn anh qua lớp sương mờ, òa khóc Giải nhào vào lòng anh tay đầm nhẹ lên ngực anh. Tại sao lại bỏ đi lâu như vậy chứ? Cô sợ chết đi được.

Thiên Bình - Song Ngư kịp lúc chạy đến chứng kiến cảnh người nhà tàn sát lẫn nhau, may thay ông thở dài nhẹ nhõm khi Yết vẫn còn toàn thân và hấn đang đứng như trời trồng cạnh Sư ánh mắt đau khổ, tức giận nhìn chăm chăm vào Giải.

Tố Nhi ôm chặt vết thương loang lổ máu tươi, bước chân bủn rủn ả lùì về sau, ánh mắt khó tin nhìn vào bụng mình. Phong bắn cô? Đau thương thay ả nhếch môi cười khinh khéo mắt lóe lên tia độc ác, họng súng nhắm thẳng vào đầu Giải mà bóp cò.

Đùng

Bịch

Không gian dường như quay thật chậm thật chậm và nó dừng lại khi vật thể nặng nề ngã lặn xuống đất máu thấm đầm vùi thây vào hố huyết thương, mọi người cũng vì thế cầm nín thoát bật tim, tay chân theo đà buông lỏng.

Dương chạy đến ôm chầm lấy độ ngã tự do của Mã, cậu bất tỉnh nằm gọn trong lòng cô. Không còn nghe gì ngoài âm thanh kéo dài thê lương Mã thiếp vào bóng tối cùng hình ảnh Kết thét to nhưng không có bất cứ sự âm luận nào cả, chỉ có hình ảnh mờ nhạt dần rồi biến mất trong màn đêm.

- Không... Không...

Kết ôm chầm lấy Mã nâng đầu cậu dậy, nước mắt mặn chát rơi vào viền môi cậu, đau thương thay lại thêm một vết sẹo và nó ở vai phải, máu huyết vô tình cứ tuôn như suối. Tại sao lại ngốc như vậy chứ?.

45' trước.

Nhân Mã tỉnh dậy mới biết tại sao trong mơ cậu lại thấy mình bị voi đè, thật là bên ngoài có một con còn to hơn voi đó chứ, Kết đè cả người ôm trọn thân cậu đến nghẹt thở nhưng về mặt mặt mỗi của cô lại làm cậu thương yêu, đưa tay vuốt ve làn da non mịn ấy cậu hạnh phúc mỉm cười. Bỗng nhiên nghe được lời thì thầm nào đó bên gối, cạnh tò mò thọt tay vào. Một chiếc máy thu âm.

Không biết của ai cậu bật lên nghe, đoạn nói chuyện đó làm lòng cậu rơi xuống mười tám tầng địa ngục. Cái gì mà hoán đổi? Cái gì mà Yết - Phong - Mã? Nghĩ đây là trò lừa bịp cậu gọi Kết dậy đi cùng mình qua phòng Thiên - Ngư.

- Cái này cháu lấy ở đâu?.

Thiên Bình ngỡ ngàng, ngạc nhiên với nội dung trong chiếc máy ấy rõ ràng lúc đó không ai ghi lại mà nhưng thoáng qua ông đã biết là ai rồi - “Thiên Yết thành nhóc này” - ông mở tròn mắt nhìn về mặt sa sầm của cậu mà lòng ngực chùng xuống, đôi mắt trĩu nặng ông khẽ xoa mi tâm.

- Cháu nghe ta...

- Không cần, chỉ cần cho cháu biết đó là thật hay giả. Chỉ thế thôi.

Đôi mắt cậu hiện rõ sự trong chờ, mong rằng đó chỉ là trò chơi khăm của ai đó mà thôi nhưng đáp lại là cái gật đầu miễn cưỡng của Thiên, cậu không tức giận cũng chẳng buồn chỉ là không thể tin thôi, cong nhẹ khóe môi cậu cười ngây dại:

- Đừng đùa nữa cháu không thích đâu.

Nhưng Song Tử xuất hiện, chị thở dài giải thích tất cả, Mãi sau khi nghe xong gật đầu quay mặt trở về phòng trong sự im lặng bao trùm. Ma Kết cũng không tin được những điều đó, cô choàng tay ôm sau lưng Mãi, vùi mặt vào tấm lưng ấy cô muốn chịu đi một chút gì đó nỗi hoang mang của cậu lúc này.

Sau khi tình hình thuận lợi Thiên, Ngự, Song, Sư, Bảo ra xe đi đến căn cứ Z ở lại chỉ còn bốn đứa nhóc tỳ trong đó có hai người chưa tỉnh ngủ. Đợi mọi người đi Mãi cũng mặc đồ lại chịu đựng cơn đau mà đi theo, cậu muốn biết Triệu Vĩ ra sao, ông ta độc ác đến cỡ nào, cuối cùng thì tại sao cậu lại là con của ông ta? Một kẻ giết người không gớm tay.

Kết lo lắng dõi theo cậu cũng không cần có lẽ là không để ý đến cô bởi lúc này đây Mãi chỉ còn những nghi vấn cần được giải đáp thôi.

Khi Tổ Nhi bắn phát đạn đó cũng là lúc Mãi đỡ thay, trong một thoáng cậu nhìn vào người đàn ông đó. Ông ta thật tầm thường, ông không xứng đáng được cậu xem là cha hay đúng hơn Triệu Vĩ vĩnh viễn chỉ là một con sói ác độc không tình người không biết đến cái gọi là “gia đình”. Vĩ đã bỏ mẹ Mãi trong lúc lìa đời, không trở về nhận lại cậu, ông ta chỉ biết tiền tài, địa vị nhưng có giàu đến mấy ông cũng không thể mua nổi “tình thương” đâu. Một con người kinh tởm.

Ma Kết dường như không kiểm chế được bản thân mình nhìn bàn tay cậu máu tuôn không ngừng làm lòng cô đau nhói, cô đứng phát dại.

Bốp Bốp Đùng

Tổ Nhi cười khinh sau lưng Kết do quá chủ quan ả liền bị Kết giật lấy súng trên tay đập vào mặt mạnh hai cái đến choáng váng, giờ cô chỉ còn cái xác không hồn đầy sự giận dữ, nhắm thẳng vào đầu Nhi cô bốp cò. Viên đạn theo họng súng bay thẳng đến đại não của Tổ Nhi, xuyên qua và ngự trị trong đó. Cô ả mở trừng mắt không kịp trấn trối, từ trán máu chảy dài lấp đầy khuôn mặt ả trong thật đáng sợ, một cái xác người vật vờ ngã ịch xuống sàn khuôn mặt nhanh chóng tái xanh lạnh lẽo, ánh mắt vẫn trợn lên không hề nhắm lại.

- Hahahaha...

Triệu Vĩ bị bao vây xung quanh, ông ta cười to ôm bụng nhìn những thứ đang diễn ra cứ như một vở hài kịch được biên đạo kỹ lưỡng, khóe mắt nâng cao ông ta vẫn như vậy. Vẫn không cho là mình đã sai và mọi thứ lúc này sắp đến hồi kết rồi.

- Triệu Vĩ ông hãy quay đầu lại đi, lúc nào cũng kịp mà.

- Quay lại? Thiên Bình đến bao giờ ông mới hiểu được từ lúc bắt đầu tôi đã không thể dứt ra được nữa.

- Triệu Vĩ.

Song Ngự bước lên trước mặt chồng, mâu quang tối sầm, bàn tay nắm chặt bà thở hắt ra khóe môi khẽ nhếch.

- Ngự em vẫn khỏe chứ? Nhìn em cứ như ngày nào vậy.

Sự dịu dàng trong đôi mắt ông ta làm bà buồn nôn, tâm hồn đen tối ấy bà không thể cứu vớt ông nữa, cái bùn lầy Vĩ đã đặt chân vào quá sâu nó ăn sâu đến tâm can của lão rồi.

- Tôi vẫn khỏe lắm, đừng giả vờ nhu mì nữa, kỷ ức năm ấy tôi sẽ trả lại ông tất.

Bà vung tay lên cao, ánh sáng lóe rọi làm Triệu Vĩ nheo mắt, lưỡi dao sắc nhọn hướng đến ông với tốc độ nhanh như thoát. Đưa tay lên cao theo phản ứng ông cố gắng che đi cái đầu của mình nơi mà con dao sắc nhọn sắp sửa được đặt xuống.

40. Chương 39: Sự Khởi Đầu Mới

Mũi dao nhọn hoắt chìa thẳng đỉnh đầu Triệu Vĩ cơ mà đã qua mấy phút ông ta vẫn chưa có chết a, thấy là lạ Vĩ khẽ đưa mắt nhìn, rợn cả da gà khi đối diện với nụ cười quỷ quyệt cùng màu quang lạnh óc của Song Ngự, lão ta ổn định lại nhịp thở. Kẻ thắng là kẻ biết thất thời nên làm gì, lão cười xòa nắm lấy bàn tay bà:

- Tiểu Ngự, em không thích hợp cầm những thứ nguy hiểm như vậy đâu.

- Thế à?.

Bà nhếch mép tạo nên vẻ xem thường trên khuôn mặt hồng hào nhưng lại tỏa hàn khí lạnh băng, ánh mắt sắc còn hơn lưỡi dao chọc thủng cái quỷ kế đang hình thành trong đầu lão Vĩ, ông ta liếc mắt hướng về phía Thiên, với tốc độ cực nhanh ông bẻ tay Ngự chế trụ con dao trong tay đưa thẳng vào yết hầu bà cách khoảng một đến hai milimet. Bất ngờ nên Song Ngự không kịp trở tay ánh mắt se lại nhìn chồng, Thiên Bình cũng theo phản xạ mà bước tới nhưng khi thấy con dao đã làm bà thấy đến rớt máu, bước chân Thiên khựng lại.

- Buông mẹ tôi ra.

Cự Giải từ sau lưng bay tới định đâm vào lưng Triệu Vĩ ông ta đoán trước sẽ có việc này nên nhẹ nhàng lách người tránh né.

- Ông muốn gì? - Thiên Bình lo lắng cho Song Ngự, ông nhìn cán dao chói lóe ánh bạc mà bực tức nói:

- Thiên Bình à sao lại hỏi câu ngớ ngẩn đến thế? Bây giờ các người đã chiếm căn cứ của tôi rồi còn nơi nào để thoát chẳng, bây giờ tôi cần một chiếc trực thăng, năm tỷ USD trong mười phút nữa nếu không...

Lưỡi dao nhẹ lơi qua lập tức dòng máu đỏ tươi lăn dài, Song Ngự cảm thấy cái lạnh của lưỡi dao lướt qua cổ mình, bà khẽ nheo mắt cố gắng giảm bớt sự nhói buốt.

- Hahaha...

Song Ngự phá lên cười làm ọi người chưng hửng nhìn bà, hôm nay trong Ngự khác quá bà hình như điên cuồng và sao nhỉ? Không thể tả nổi, giọng nói đều đều vang lên nhưng lại khiến người nghe như lạc vào cõi âm tiên dọa người.

- Triệu Vĩ à.. Triệu Vĩ... ông vẫn cứ như vậy sao? Tôi không giống như mười tám năm trước nữa rồi... Phải làm sao đây?

Mọi người cùng nhìn nhau ánh mắt nghi hoặc:

“Đã nhớ lại hết rồi sao?”.

Kể cả Triệu Vĩ cũng sợ hãi mà giảm bớt đi sự đề phòng, lời nói của Ngự nghe thật lạ hình như nó không phải là của bà rõ ràng là không, ông ta nắm mớ tóc dài của Ngự kéo lên thoát khỏi làn da trắng mịn. Tắt cả lại một lần nữa choáng ngợp:

- Bạch Hoa?.

Khuôn mặt này là của Bạch Hoa người vợ mười tám năm trước cứ ngỡ đã bị vùi trong lớp bùn đất kia và có lẽ chỉ còn lại bộ xương trắng phếu thôi nhưng tại sao? Đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì từ ngoài cửa Song Ngự bước vào trên tay là khẩu Anaconda mới toanh, nhếch môi bà lạnh lùng bóp cò.

Dùng

Triệu Vĩ chớp nhẹ mi mắt tay bíp chặt vết thương nơi ngực trái, khoe mắt vẫn không rời khỏi Bạch Hoa người mà ông đã từng bỏ rơi, người mà yêu ông cho đến lúc chết. Không thể ngờ rằng mình lại là người chết trước vợ, cong nhẹ khoe môi ẩn hiện vết máu dài lằn vòng trên viền môi mỏng của Vĩ, ông nhắm mắt xuôi tay để cả thân mình rơi vào lòng Bạch Hoa, cuối cùng thì ông cũng nhận ra đến lúc chết chẳng ai khóc thương ỉn cả.

Bạch Hoa ôm lấy thân hình đã lạnh từ lúc nào của Triệu Vĩ, ánh mắt bà vô hồn nhìn người trước mắt - Thiên Bình, bao năm qua bà lặng lẽ làm người hàng xóm cạnh nhà ông vốn muốn xem con trai hằng ngày trưởng thành thế nào lại thêm việc nung nấu ý muốn tìm gặp Triệu Vĩ, giết chết kẻ bạc tình năm xưa. Đến bây giờ ông ta đã chết nhưng tâm bà chẳng hề vui vẻ gì cả, lòng buồn thê thảm nỗi nhớ chàng trai ngày ấy da diết. Vuốt ve khuôn mặt Vĩ lần cuối bà đứng dậy ôm lấy Nhân Mã trong tay ánh mắt tràn ngập yêu thương không nói không rằng cùng Phong - Yết đưa Mã đi bệnh viện, lướt ngang qua Song Ngư, Hoa dùng lại gặt đầu cảm ơn rồi bước đi tiếp.

Song Ngư lại gần chồng thì nhận được cái lắc đầu ngán ngẩm của Thiên, bà rút đầu:

- Sao nào?.

Thiên Bình hôn nhẹ má Ngư nắm tay dắt ra ngoài, trong căn phòng chỉ còn hai thể xác lạnh lẽo chôn vùi cùng tội lỗi những năm qua.

Lúc Ngư - Xử tới thì mọi người đã xong việc, Xử đột nhiên nâng bước chân nhanh hơn đến căn phòng giam vì lúc nãy cậu lướt qua camera có thấy gì đó.

Đập vào mắt cậu là hình hài đáng sợ dọa người, người con gái tàn tật như chết rồi nằm dưới sàn, bồng ngón tay cô gái khẽ động. Xử giật bắn người chạy lại gần đỡ cô mới hay ra là Ngọc Trinh, quầng mắt cậu khẽ nheo nước mắt cũng lăn dần xuống má. May quá cô chưa chết vẫn chưa có chết a.

- Cảm ơn cậu vẫn còn sống.

Một năm sau,

Yết ngồi trong góc đợi bóng dáng Giải đi xuống lầu về mặt hần cực kì muốn bốc hỏa, cái tên Phong kia dành hết thời gian của Giải làm hần không tiếp cận được. Mà cũng đúng bây giờ cô là người yêu của anh chứ có phải của hần nữa đâu mà ghen với tương, hần dứt tay vào túi quần phi người lên phòng Giải.

Cũng vừa lúc Phong dắt Giải xuống nhà, cả ba người đụng mặt nhau Yết tức giận nắm lấy tay cô lôi đi nhưng bị khựng chặt lại, anh cũng đang nắm lấy một tay của cô kia kia, thế là Giải nhà ta bị hết bên này đến bên kia kéo tới kéo lui muốn đứt làm hai luôn.

Mã bước xuống lầu thì bị chặn lại, cậu luồn lách lăm mới qua được chui thẳng vào bếp về mặt ngái ngủ ôm tô ngũ cốc mà Bạch Hoa làm sẵn, cậu cười tươi ăn hết bữa sáng của mình cùng mẹ, Kết thì chạy nhanh kiếm cái áo lót hôm qua rõ ràng cởi ra để đầu giường giờ nằm đâu rồi.

- Đứng lại Ngọc Trinh...

Ngư - Xử đuổi theo Ngọc Trinh muốn tắt hơi, sau khi chữa trị xong Trinh cứ như đứa bé không nhớ gì cả cũng chẳng biết mình là ai thế là bây giờ cả hai cô cậu phải canh Trinh như đứa trẻ lên năm vậy.

Ngọc Trinh cột cái áo lót lúc sáng lợm trong phòng Kết trên tóc, mặc đầm nhưng không mặc quần chạy nhong nhong ngoài sân, về mặt hơn hờ trêu đùa cùng Ngư, Xử. Song Tử thì ôm lấy Xà Phu đập Sư Tử qua một bên ai bảo anh cứ dành bé với chị chi, Sư khóc rống đòi con nhưng bị Song ăn hiếp, Dương cũng nhập bọn đánh cho u đầu.

Anh ôm đầu đi mét Bảo, rơm rớm nước mắt kiểu như tội nghiệp lắm vậy đấy, cũng may sao đàn ông nên hiểu nhau, hai người ngồi nói xấu Song, Dương. Kết quả hai chị nghe được thế là xong đời.

Còn về phần cái chết của Triệu Vĩ - Tổ Nhi đã bị chìm đến chả ai hay biết, xác hai người được hoả thiêu rải ngoài biển, cuộc sống của họ đã dứt thì nên trở về với cát bụi đi.

Song song với sự buồn bã là một tin vui đó là tháng sau Bảo - Dương làm đám cưới sau mười mấy năm yêu thương che chở nhau. Bây giờ mưa thuận gió hoà rồi không mau làm đám cưới nữa thì đợi đến bao giờ.

41. Chương 40: Đại Kết Thúc

Đám cưới Bảo - Dương được tổ chức cực kỳ long trọng trong khu vườn nhà Cự Giải, đây cũng là ý kiến của cô a, bởi vì ở nhà sẽ ấm cúng hơn với lại Dương là ca sĩ nổi tiếng đang nghỉ dài hạn, fan cũng rất nhiều lỡ ngày cưới bị đám người bu đông nghẹt thì còn ra thể thống gì nữa.

Ngộ ở chỗ chú rể, cô dâu không hồi hợp mà đám tiểu quý lại lạnh chanh lóc chóc, chạy tới chạy lui, chạy xuôi chạy ngược bày vẽ trang trí thêm cho buổi lễ. Kim Ngưu - Xử Nữ phụ trách dàn hoa từ cổng vào, Ma Kết thì chủ đạo màu sắc, Cự Giải lo phần bếp núc, Sư Tử rảnh đời giữ trẻ - Xà Phu, Ngọc Trinh. Xử Nữ lo về nhạc cụ, Nhân Mã thì chả làm gì ngoài ngồi chọc Két, Triệu Phong - Thiên Yết học làm đầu bếp cơ mà chỉ toàn làm cháy thức ăn thôi, Sư Tử lo trang phục ọi người vì mắt anh rất có thẩm mỹ nha.

Thiên Bình lú lú đi chọn vài bộ đồ, chuẩn bị mấy câu phát biểu, ông căn thẳng chưa từng thấy nhớ lúc Song - Sư cưới ông đã chúc thế nào nhỉ?

- Bách niên giai lão, đầu răng long bạc...

Ôi trời, đó là điều khủng khiếp, Song Ngưu che miệng cười chồng, bây giờ chỉ là tụi cháu nhỏ gả cho nhau lỡ sau này hai tiểu bảo bối cũng lên xe hoa chắc ông nhảy đồng lên luôn quá. Bạch Hoa khá rảnh rỗi, bà cùng Song Tử chăm trẻ mà đừ cả người, một đứa thì mới chập chững đi té lên té xuống, một kẻ thì khổng lồ mà đầu óc con nít cứ đòi ăn kẹo miết. Khổ.

Ngày tổ chức đám cưới cũng đến những phút giây lãng mạn trong khu vườn thơ mộng, chủ trì hôn lễ là Sư Tử a, anh cầm micro hồn nhiên nói những lời thề nguyện rồi sau đó cất tiếng hát của những con vịt đẹt quý hiếm không ai đụng hàng hấp diêm lỗ tai người phía dưới nữa.

- Đủ rồi.

Song Tử đứng phắt dậy, Sư miêu mó nhìn vợ mắt rưng rưng.

- Hai người trao cho nhau chiếc nhẫn chứng minh tình yêu... Và tôi xin tuyên bố hai người chính thức trở thành vợ chồng, chú rể có thể hôn cô dâu rồi đấy.

Bảo nâng khuôn mặt ửng hồng của Dương lên cao, ánh mắt cả hai giao nhau trong tiếng đàn biolon êm dịu của Sư, anh nhắm mắt đặt lên môi mỏng chị nụ hôn vĩnh cửu, mãi mãi vĩnh viễn không xa rời, chị cũng đáp trả lại anh, hai người ôm chầm lấy nhau trong tiếng vỗ tay của mọi người bên dưới. Lời chúc phúc cứ thế mà nối tiếp nhau, may mà Thiên Bình cũng giữ được bình tĩnh chúc hết một câu rõ ý nha.

Buổi tiệc kéo dài đến hơn nửa đêm, Ngọc Trinh buồn bã ra ghế ngoài vườn ngồi thẩn thờ bỗng nhiên có một cái bóng to cao ôm từ sau lưng cô.

- Trinh Trinh anh tìm em lâu lắm rồi.

- Ai?.

- Là anh, Tuấn Duẩn của em đây.

- Tuấn Duẩn...

Cái tên này nghe thật quen tai nhưng Trinh không thể nhớ nổi đó là gì, cô ngộ ngậy lắc đầu làm Tuấn Duẩn nghi hoặc nhìn cô, dáng vẻ ngây ngô ấy không phải là diễn, anh đau lòng ôm cô vào lòng.

- Anh sẽ bên cạnh em Ngọc Trinh à dù em có ngốc hay không đi chẳng nữa anh vẫn yêu em.

Thật sự chả hiểu gì cả nhưng người này làm cô cảm thấy ấm áp nên cô nép mình vào anh cho đỡ lạnh, ai ngờ đầu cô lại thiêm thiếp vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau Tuấn Duẩn xin ý kiến dẫn Trinh đi hồng tìm lại ký ức cho cô nhưng Xử không cho anh giúp Trinh chữa lành. Nếu Tuấn yêu Trinh anh có thể mang cô đi nhưng với một người bị tổn thương quá nhiều thì cách tốt nhất nên để họ quên cả. Tuấn đồng ý dẫn Ngọc Trinh rời đi lúc cô còn say giấc nồng trong lòng anh.

Xử quyết định đi Úc du học Ngữ cũng vậy nên chẳng bao lâu sau hai người cùng cuốn gói bỏ đi mất, chẳng thèm báo với ai một tiếng làm cả nhà sốt sắn chạy đi tìm.

Cuộc sống đã trở lại bình thường Thiên Bình, Song Ngư trở về Mỹ làm việc dạn dỏ, Bảo - Dương cưới xong cũng đi hưởng tuần trăng mật ở Paris, Song từ biệt em trở về Mỹ lo công ty của mình, Sư Tử đi cùng để lo cho vợ con cả người anh cứ như giò hàng di động toàn là đồ gì đâu không chả thấy mặt mũi đâu hết.

Mã Mã quyết định học cảnh sát, Kết đi học ngành cô giáo cũng vì lựa chọn này mà Mã đã cười suốt cả ngày. Tội cho học sinh của Kết sau này quá à, còn cô thì thấy mấy thằng tội phạm thật sướng khi gặp tên cảnh sát như cậu.

Phong - Giải chính thức quen nhau ai ai cũng biết, cô học ngành thiết kế thời trang anh lại chọn về sân khấu, Yết cô đơn lẻ loi xin đi du học ở Nhật, hẳn muốn học hỏi công nghệ thông tin bên đó cũng như trốn đi sự thật nơi đây.

- Anh đi sao?

Tiến Yết ra sân bay Giải luyến tiếc chào tạm biệt, hẳn không nói chỉ gạt đầu rồi khuất dần nơi hành lang ngăn cách. Phong đặt đôi tay lên vai Giải, giọng nhẹ nhàng:

- Chúng ta về thôi.

- Ừ.

Cự Giải quay lưng đi cũng là lúc ánh mắt yêu thương, mong nhớ lẫn đau nhói nhìn bóng lưng cô. Đã có một người thay hẳn yêu cô rồi như vậy hẳn có thể rời đi mà không cần nuối tiếc nữa.

Năm năm sau.

- Vâng em biết rồi ạ!

Giải trả lời điện thoại của Phong, anh cứ làm như cô con nít không bằng cứ hờ chút là gọi một ghê luôn vậy á. Cúp máy cô dựa người vào bức tường to trước cổng trường Minow (chế) - Nhật, nhìn đồng hồ trên tay cô nở nụ cười tươi.

Reng

Tiếng chuông trường vang lên, học sinh đồng thời ra cổng, Giải ngoáy đầu nhìn vào trong, ánh mắt lảo liên chợt ngưng trọng về một điểm, cơ thể cô chạy đến điểm đích.

Hụt hơi cô cuối đầu khó khăn hít thở:

- Ai vậy?

Hắn thờ ơ hỏi cho đến khi cô ngược mặt lên cao đối diện với Yết khuôn miệng mở to cùng nhịp tim đập loạn, hẳn ngây người không tin cô đang ở trước mặt mình, Giải thở mạnh nâng cổ tay ra trước:

- Em là Cự Giải rất vui được làm quen với anh ạ.

Buổi chiều cuối hạ năm ấy gió lạnh trở nên ẩm áp, cây tầm gửi đang vươn cành chào đón một sự khởi đầu mới sau một cái kết không mấy hoàn hảo. Yêu và được yêu, một lời nhắn nhủ đến tất cả mọi người, hãy trân trọng người bên cạnh ta đừng bao giờ buông lơi bởi khi mất rồi rất khó tìm lại được.

~ Hoàn ~

42. Chương ngoại Truyện #1

Đây được kể về một buổi trực tiếp, thậm chí là quay cận cảnh một cặp tình nhân đi leo núi buổi sáng a. Lúc đầu Ma Kết rủ đi leo lên đỉnh Everest cơ mà Nhân Mã không dám đi, cậu bỏ chạy lấy thân vì một lý do duy nhất, cậu sợ độ cao a.

Dù bị lôi đi nhưng Mã không quên vùng vẫy cố gắng thoát, cuối cùng cậu níu kéo được hai người đó là Bảo - Dương, anh chị thấy hai cô cậu đang đi vào nơi nguy hiểm nên cũng chấp nhận cùng đoàn. Kết cũng không quan tâm đâu bây giờ cô chỉ muốn đi leo núi thôi, đôi mắt mở trao tráo nhìn cảnh đường phố, lòng cô lảng lảng cơ mà phải qua tận biên giới Trung Quốc, suy nghĩ một chốc cô chuyển tay lái hướng ra biển, tốc độ xé gió làm ba người còn lại quỳnh quáng cái dây an toàn mặt cắt không còn giọt máu.

Bảo - Dương ôm chặt lấy nhau, thật sự đi theo là một sai lầm quá lớn mà lớn nhất cũng tại cái ông cấp bằng lái cho Kết a, thế là ánh mắt giết người phóng thẳng vào khuôn mặt oan uổng của cậu.

Cái bằng lái ấy là Ma Kết dùng mĩ nhân kế để lấy a, Nhân Mã chỉ vì một phút yếu lòng thôi mà, cậu rất vô tội đó nha. Nước mắt trào ngược vào trong cậu chỉ còn biết cầm nín nghe tiếng kêu gào của Bảo - Dương, còn Kết thì khác cô cực kì khoái chí, tăng hết tốc lực cô điên cuồng hòa vào dòng xe hối hả. Trời ạ đây là đường cao tốc nha, không thể tin được nếu như cả bốn người đến nơi an toàn đó.

Kết đạp thắng lập tức ba người kia chúi về trước mặt may quay vòng vòng nhanh nhẹn thoát dây an toàn leo xuống xe ới đến nước chưa luôn, môi tái mét lại thêm hoa mắt nơi đây là đầu họ còn không có tâm trạng để nhìn nữa. Đoạn đường tới biển xa lắm với lại tám giờ này thế nào cũng đen nên cô quyết định chạy lên một ngọn đồi nào đó hóng gió trời ban mai a, nói là sáng thế thôi thật ra cũng qua chín giờ ba mươi rồi còn đâu.

- Này mọi người xem nơi đây thật đẹp cộng thêm không khí lại mát mẻ nữa. Mã à sau này chúng ta nên cưới ở một nơi trên cao thoải mái thế này nha.

Từ trên ngọn núi trẻ này có thể nhìn thấy cả một thành phố hằng ngày họ vẫn hòa nhập vào, những ngôi nhà cao thấp không đồng đều khít chặt cùng nhau, sự hào nhoáng của nơi trung tâm đã khuất xa ánh mắt bốn người. Nơi đây êm ả, yên bình đến nỗi khiến tâm tư người không vui cũng phải mỉm cười, cơn gió lập thu khẽ lướt ngang những sợi tóc mai Ma Kết, chúng tán loạn lùa cùng gió, cô cười tít mắt, giang đôi tay hứng những đợt gió thanh khiết trong lành gột sạch ưu buồn này.

Nhưng khác với tâm tư Kết, Mã kinh hoàng mở tròn mắt tưởng tượng đến ngày đám cưới cả hai.

- Hú hú... khù khụ khịt khịt...

- Hù hù hà hà... khù khụ khịt khà...

Viễn cảnh tương lai khi lên núi đám cưới cả một đại gia đình quần trên người bộ đồ bằng lá được thiết kế một cách hớ hênh nhất, thay những ly nước giải khát sang trọng bằng việc tay cầm trái chuối trao đổi với nhau và ngôn ngữ là tiếng khỉ a, cậu cong hai chân để hai tay thông xuống nhảy ra xa tay cầm lấy sợi dây dài lướt mình qua những cành cây. Và điều tồi tệ nhất là Mã không hề mặc quần trong chỉ có lớp lá như kiểu váy thôi, mọi người phía dưới ngược mặt nhìn lên xem đáng chú ý điều luyện lướt cành, bỗng hai kẻ bàn tán:

- Hù hù há hà hé (Sao không thấy trái chuối?).

Tên kia trả lời:

- Khịt khịt khà hú (Nhỏ quá sao thấy).

Nhân Mã mặt méo chưa từng thấy, òa lên khóc nức nở làm Bảo, Dương, Kết quay lại nhìn kẻ có vấn đề đầu óc đang dâng trào cảm xúc a. Mã nhìn thấy ánh mắt nheo chặt cùng cái nhìn quá ư nguy hiểm của Kết thì cậu nhảy bật người chạy vòng quanh xe, liên tục la:

- Không, không cưới, không cưới a...

Ý của cậu là không cưới trong rừng rú nhưng qua lỗ tai ba người đó thì thành khác đi, Ma Kết mặt chợt sa sầm, khóe môi khê nhếch, đôi tay xen vào nhau bẻ ngược ra sau tạo nên âm thanh ” rộp rộp ” đáng sợ, cô sờn tay áo, cầm một hòn đá to đi lại nắm cổ áo cậu:

- Này thì không cưới bà này.

Giơ tay định đập thẳng vô bản mặt Mã may thay Bảo chạy tới can kịp không là có án mạng xảy ra rồi, cậu vẫn ngáo đá nhìn hòn đá trong tay Kết.

- Cứu mạng a... có người muốn giết chồng tương lai này...

Nhân Mã được một phen la toán ú ớ, mặt nhăn như ông cụ non Bảo đến gần kéo Kết ra trong khi đôi mắt hạnh phúc ấy vẫn mở to như sắp rời khỏi tròng luân, Mã sợ hãi chạy đến gần Dương núp sau lưng chị, chị phì cười với cái cặp này, không lúc nào yên cả. Một người thì bạo lực hay mơ mộng, một kẻ thì đầu óc đơn giản lúc nào cũng lời lẽ cũng thật quá đáng, không biết sau này về Mã sẽ ra sao với Kết đây chắc là bấy nhầy quá!

Quăng hòn đá đi, cô liếc xéo Mã sau đó lại đưa mâu quang tiếp tục thưởng thức thiên nhiên trong lành, lòng lại lần nữa được thư giãn, cô nói trong sự thoải mái:

- Khi nào có con chúng ta nên mua một căn nhà trên núi đi hen, lúc đó mỗi ngày đều là sự an bình.

- KHÔNGGGGGGGG...

Mã lại một lần nữa la toán chạy lòng vòng, cậu không muốn làm khỉ cũng không muốn ăn lông ở lỗ như loài vượn người, làm ơn cứu với, cái ý nghĩ của cậu chẳng có chút nào gọi là lãng mạn khiến Kết tức đến mang tai có màu đỏ gấc, khóe bốc nghi ngút trên đỉnh đầu, phùng mang trợn má, cô lần này phải giết chết cái tên miệng mồm phá hư giấc mộng ngày của cô a.

Cậu đang chạy thì bất gặp sự chết chóc đầy đe dọa nơi Kết, cô tiến lại gần hơn làm cậu thoát tim co chân lên chạy nhưng không kịp, cô nắm áo cậu liên tục...

Chát Chát Chát

- BỎ NHA MÃ, BỎ NGHE CHƯA CHỊ NÓI CÙNG KHÔNG CÓ QUYỀN Ý KIẾN NGHE CHƯA?.

Bạt tay liên tục được giáng xuống, Mã choáng váng nước mắt không thể trào, lời nói không thể tuôn, âm ức chỉ biết thầm hỏi:” Sao đánh vậy chứ? ”- Đến lúc bị đánh cũng chẳng hiểu vì sao? Rõ ràng cậu chỉ muốn bảo vệ lấy danh dự, tính mạng mình thôi mà.

Bảo - Dương lắc đầu đứng một bên, anh chị thật là hết chỗ can hay nói gì luôn, cái này cũng tại Mã Mã ngốc quá làm gì không thể trách Kết Kết được, cô đánh cậu là đúng không hề sai. Tiếng đánh vang vọng khắp một đoạn nơi núi rừng, chim muông nhắc mình bay toáng loạn sợ bị vạ lây.

Cuối cùng Mã cũng được thả ra, cả người bầm tím thút thít không dám mở lời, cuối đầu chui vào xe một cách ngoan ngoãn miệng ngậm chặt đến nỗi Bảo kêu cũng không thêm trả lời mà nói đúng hơn là không thể, Kết đang dùng cái nhìn viên đạn với cậu nha.

Về tới nhà Bạch Hoa chạy ra đón con mình, bà ngạc nhiên khi thấy cậu bảo bối cả người không nguyên vẹn, hai bên má hằn năm dấu tay đỏ ửng, hai mắt như gấu panda chưa kể chi chút vết cấn, cào, tức giận bà hỏi:

- Ai làm con ra nông nổi này?.

Cậu ngó quanh xác định Kết đã đi mất mới nhào lòng mẹ khóc thét:

- Sự tử hà đông Ma Kết đánh con, cô ấy như mụ phù thủy, không không là bà chặn lửa trong vai mẹ ghẻ a.

Rộp rộp

Tiếng bẻ tai vang vọng sau lưng làm mặt Mã khê biến sắc, lòng ngực phập phồng trong lớp áo thun mỏng, đôi mắt cầu cứu mẹ, Bạch Hoa cong nhẹ khóe môi cười hiền nhưng đầu đó trong cái vẻ thực mĩ đó lại chất chứa sự tuyệt tình.

“Chết tôi rồi”.

43. Chương ngoại Truyện #2

Phong phải đi công tác do Thiên Bình bắt ép nên anh đành ngậm đắng nuốt cay tạm biệt Giải Giải trong một tuần. Yết rất biết cách ngậm bồ hòn làm ngọt dù rất ghét Triệu Phong nhưng hắn vẫn cố gắng nở nụ cười “triu mền” tiễn anh ra sân bay.

Kế hoạch đã được xếp xong trong đầu Thiên Yết, hắn cười một cách nham nhở sau khi anh đã khuất dạng. Cự Giải khẽ nheo mắt, mi tiếp lung lay dài cong quẹo rũ, cố nhìn ra cái âm mưu mà tên đối diện đang điên cuồng suy nghĩ còn hả hê cười như tên hâm giữa sân bay lắm người nữa chứ.

Cô ngó quanh, khua tay nhấc chân bỏ đi, cô hoàn toàn không quen biết thằng bạn bệnh hoạn đó, không quen, không biết, không họ hàng, bạn bè gì cả. Sau khi thấy bóng coi đã khuất dần Yết mới tỉnh mộng đuổi theo liên tục nói nhưng cô vờ như không quen biết hắn. Thật là khinh người mà.

Về tới nhà chưa được bao lâu là bắt đầu lời thoại lải nhải của Yết:

- Giải đi coi phim nhé?
- Không.
- Đi công viên hóng mát?
- Không.
- Ra sân sau ngồi xích đu?
- Không.
- Lên giường ngủ?
- ...

Giải liếc xéo, một cước đá tên cứ chạy quanh cô như chú cún, ngán đường không có chỗ để làm bữa tối cho gia đình, lên giường cái đầu hắn ấy. Ôi trời thật là... Cô không thèm trả lời thì hắn cứ giương đôi mắt cún con mãi, đến khi mệt mỏi quá rồi cô đành gạt đầu đồng ý tối nay đi dạo phố cùng hắn sẵn tâm sự luôn, nhưng thật ra có gì để nói đâu chứ?.

Vừa tốt nghiệp xong Giải định đến Mỹ làm nhà thiết kế như Song Ngư nhưng cô vẫn trong thời kì suy nghĩ, vì cô chưa muốn xa chốn đây nơi cô lớn lên và trải qua biết bao nhiêu biến cố. Thời gian trôi qua lẹ thật. Ngư - Xử đã cưới hai năm, hiện tại Ngư đang mang thai chuẩn bị lâm bồn đến nơi, mà Cự Giải đây vẫn còn chưa được Phong rước a, anh cứ bị Thiên Bình lôi đi khắp nơi để đóng phim, có những lúc xem phim của anh mà Giải muốn học máu vì ghen á. Anh đang hôn và ôm ai thế kia hả? Nhưng đó chỉ là cái nghề mà thôi, cô không chấp cũng chẳng để bụng quá ba bữa.

Tình hình bất cầu nhất là hiện tại Thiên Yết cứ như đứa con nít lúc nào cũng bám sau lưng cô.

Có hôm đang ngủ bỗng thấy rất nóng, choàng mắt mở to mới biết Yết ôm Giải ngủ một cách ngon lành hết cỡ, cô cười hài hước, trời ạ sao hắn lại to gan đến thế. Thoáng một giây đôi mắt cô trở nên âm trầm, buồn bã, ngày trước cô đã mong như vậy biết bao nhưng bây giờ đã không còn như lúc đó nữa. Rời khỏi giường cô đi đến bên cửa sổ nhìn trời đêm, ngày ấy cuộc sống cô luôn chỉ có một gam màu buồn tẻ, nhìn qua khe mi đến giường, cô cười nhạt còn bây giờ... Nó cũng khá hơn được bao nhiêu đâu.

Bữa cơm có bảy người mà trong đó hai kẻ không chịu ăn cứ giỡn mãi, khỏi nói cũng biết ha, còn cái cặp vợ chồng sến súa áp tai vô bụng trò chuyện với em bé làm Giải thèm thuồng chả nuốt được miếng cơm, trong khi đó Yết cứ gấp đồ ăn vô chén cô mãi đến khi hết chỗ đựng rồi mới thôi. Bạch Hoa ngồi một bên lắc đầu cười, bà ăn mà cứ cười đau cả bụng, ho sặc sụa bởi hai cô cậu “không lớn nổi”.

- Đi dạo chứ?.

Bữa cơm đã kết thúc, Giải cũng rửa bát xong rồi, tính lên phòng đọc tiểu thuyết nhưng bị hấn chặn lại, Yết mặc sẵn áo khoác còn thuận tay cầm thêm một chiếc áo ấm cho cô. Thở dài cô đành gật đầu mặc áo vào đi ra ngoài công viên gần đó với hấn.

Đã qua chín giờ, mọi người dường như đều về nhà chỉ còn thừa thớt vài người sót lại, đi quanh một vòng trong im lặng, cái không khí thoáng mát buổi đêm thật dễ chịu, cơn gió nhẹ khẽ thoảng qua vai cô cuốn theo từng lọn tóc nhỏ bay lướt qua má Yết, hấn vẫn giữ nguyên trạng thái êm ả nhìn cô, tại sao đến bây giờ hấn mới cảm nhận được có Giải bên cạnh thật tốt? Sao ngày trước hấn chẳng hề để ý chỉ mình cô đã đủ rồi? Buồn bã in sâu trong đôi mắt hấn, rầu rĩ mà thở dài, đến bao giờ hấn mới có cơ hội làm lại từ đầu hay giành cô từ tay Phong đây?.

- Thiên Yết cuối cùng anh muốn nói điều gì?.

Đôi mắt trong veo khẽ chớp, óng ánh mặt hồ xuân không gợn sóng nơi sâu thẳm ấy mang đến cho Yết cảm giác an bình đến hồi tiếc. Hấn nhắm chặt mi tiếp trong một chớp rồi mở nhẹ:

- Cụ Giải, nếu ngày ấy trở lại anh không làm những điều đó có phải chẳng em sẽ không đến với Phong?.

Chợt chùng nhẹ nhịp tim, Giải nâng khóe môi cười nhẹ như băng:

- Yết à, không có chữ nếu trong cuộc đời và thời gian đã qua vĩnh viễn cũng không thể quay lại. Nên những gì đã xảy ra hãy quên đi được không?.

Ánh mắt của cô như cầu xin, chất giọng nghẹn ngào buồn tẻ, thấp thoáng trong tim những lưỡi dao sắc bén cứ mãi bám lấy, vết thương mà Yết làm cho Giải sao có thể quên chỉ là cô không muốn nhắc tới, không muốn nghĩ gì về nó nữa. Nhưng Cụ Giải biết tận trong thâm tâm mình, Yết vẫn còn giữ vị trí nào đó rất quan trọng vì hấn là một hồi ức sâu sắc khiến cô trưởng thành.

Cớ sao phải nói tới, bây giờ Phong không tốt sao? Anh yêu cô, bảo vệ cô, thậm chí có thể hy sinh tất cả cũng chỉ vì cô vậy tại sao phải phụ anh, Giải có yêu Phong không? Tất nhiên có rồi, mặc dù nó không nhiều bằng tình cảm cô dành cho Yết, nhưng ít ra cô biết mình yêu anh.

Trầm tư trong nỗi bồn loạn đau rát, Yết cố nén lại cơn tức ngực đến vỡ tung:

- Vậy nếu bây giờ anh cầu xin em một cơ hội làm lại có được không?.

Nắm lấy vai Giải, hấn đối mặt với cô trong sự mong chờ, hy vọng, tình yêu muộn màng, lời xin lỗi không thể nói hết vì những vết thương hấn đã cho cô thật sự quá nhiều, quá sâu, nó dường như đã ăn mòn trong trái tim lẫn tâm hồn cô rồi.

Cụ Giải nhìn xoáy vào tâm tư Thiên Yết nơi đó tràn ngập sự dịu dàng, yêu thương lẫn nỗi trống vắng cô đơn, tim cô như vấp vào cành cây mà ngã ục xuống đất và chẳng muốn đứng dậy. Cô rất sợ nỗi đau ngày ấy cũng như làm cho Phong phải đau lòng nhưng cô không muốn Yết phải thất vọng mà bỏ đi như năm năm trước.

- Được em sẽ cho anh một cơ hội.

Vẽ nụ cười trên môi, cô cười ngọt ngào với hấn, có biết không đó chỉ là một lời nói mà cô không muốn hấn phải gục ngã. Nhưng Giải biết rằng chẳng còn một chút vọng tưởng nào cả, thôi thì cứ để thời gian quyết định.

“Trái tim ơi, thôi bắn nhịp và bình yên đi đừng để người này đau người kia hận, cứ như bây giờ bạn bè đã tốt rồi”.

Nụ cười trên môi Cụ Giải như đóa hoa mặt trời làm hồn Thiên Yết một lần nữa sống dậy bay đến tìm xác, đã qua năm năm như một cái xác không hồn. Đủ rồi, dù ngày mai ra sao có được lại hay mất hết thì cũng chẳng hối tiếc gì vì từ bây giờ hấn sẽ thành tâm theo đuổi, lấy lại trái tim cô.

“Trên đời này người làm anh nhận ra tất cả chính là em. Anh yêu em”.

Gió đêm chẳng còn lạnh, trời đêm không còn sâu chỉ tồn tại nụ cười ấm áp cùng những tia sáng loe lói từ mong ước mong manh. Một tình bạn, một khởi đầu mới.

44. Chương ngoại Truyện #3

Ngày mà Ngưu đau tê tái để rặn ra một tiểu công chúa cũng là lúc Mã - Kết tổ chức hôn lễ, hai cái kẻ này thật sự không bình thường. Vốn định tổ chức trong nhà hàng sang trọng nhưng được nửa đường thì Ngưu kêu đau, nước ối đã bắt đầu tuôn ra, cô nắm đầu Xử bức tóc của cậu để đỡ đi sự ê buốt phía dưới, hai chân tê cứng cùng nhịp thở hỗn loạn. Ôi trời sinh em bé thật đau đớn mà.

Vừa sinh xong thì tiếng nhạc vang lên ở phòng hồi sức, Ngưu nhướn đầu nhìn ra cửa, cô muốn khóc thét.

- Từ khi nào bệnh viện đã trở thành lễ đường của hai người hả?.

Ma Kết vận chiếc đầm xanh ngọc vạt váy ngắn ngang đầu gối, trên tay cầm bó hồng trắng xinh đẹp đáng uyển chuyển thướt tha choàng tay Nhân Mã mỉm cười bước vào phòng, cậu cũng bảnh trai trong bộ comple trắng sữa hoàn hảo, đáng người cao ráo chuẩn ba vòng (cái này hình như...) của cậu làm mọi người hoa cả mắt.

- Đã đến giờ lành mau mau bái đường.

Cái giọng oanh oanh đó đồ biết ai đấy? Đúng, là Sư Tử a, anh trở về để dự cái đám cưới không ra hôn của thằng em trai mình, anh cứ như đứa con nít nhẩy đong đồng đòi Song Tử nhanh chóng trở về để mình còn chủ trì hôn lễ. Bệnh nhân các phòng khác nhón nháo lét, bò, lê ra ngoài để xem đám tâm thần nào làm trò hề, ai ngờ đầu được kéo vô tham dự luôn. Ma Kết rất vui vẻ mà loay hoay mời sữa cho những bệnh nhân xung quanh, Nhân Mã thì cầm máy ảnh chụp hình tự sướng cùng Sư Tử, Song Tử một bên tối mặt nắm đầu chồng ra ngoài đánh. Tội lỗi nhất là Ngưu - Xử hai người đang ôm chầm lấy nhau đầy hoảng sợ, rõ ràng vào đúng nơi mà đây là bệnh viện phụ sản không phải nhà thương điên nha.

Giải - Yết - Phong đến sau một chút, ba người lặn lội dưới sàn nhà mà cười toe toét muốn nổ banh bụng luôn, thế mà Kết từng bảo:

- Con gái đẹp nhất là khi họ bước lên xe hoa lần đầu tiên và khi đó Kết ta phải thật xinh đẹp, duyên dáng người người chói mắt, chưa nói đến lễ đường phải thật long trọng cùng hai hàng hoa ly, hoa mẫu đơn, hoa thêu hải đường tất cả đều mang phong màu trắng thanh thuần như tâm hồn ta... bla...bla...

Ôi trời, ai đã từng một thời mơ mộng dữ lắm mà, tại sao hôm nay lại khác xa thế nhỉ? Tuy nhiên ba người cũng nắm lấy tay nhau bước vào trong sum tụ cùng những kẻ không mấy bình thường đó.

Nhắc đến ba người mới nhớ ra một chuyện, hiện tại Giải đang cho Yết một cơ hội mới, còn Phong tuy buồn bã nhận ra rằng Giải không yêu anh nhiều như cách anh yêu cô và trong một lần đi diễn anh vô tình bắt gặp một cô gái. Cô bé ấy đáng yêu, hiền lành và nổi bật nhất với vẻ ngoài giống bầy, tám phần của Giải rồi, dù anh biết bé ấy không phải cô nhưng cũng có chút động tâm. Fan ruột của Phong đó nha. Chuyện của ba người này nhức cả cái đầu, thôi bỏ qua đi nào bây giờ chúng ta lướt nhanh nhé.

Một tháng sau,

- Mã Mã cậu có biết thay tả cho em bé không?.

- Biết biết mà...

Tình hình là Ngưu - Xử đi xem phim để hâm nóng tình cảm rồi bí đường quá mới giao cho hai cô cậu này thôi, lúc đầu có nhờ Giải nhưng cô bận đi xem buổi họp báo của Phong a. Ngậm đắng nuốt cay, tâm tình đau khổ hết mức, sau vài tiếng đắng đo suy nghĩ Ngưu đưa bé cho Kết với chăm ngôn " Phải còn nguyên vẹn ".

Ma Kết cam kết vui vẻ gặt đầu lia lịa, ẵm bé trên tay miệng cười nham nhở làm cho Ngưu khóc rống không muốn đi nữa. Xử năn nỉ một hồi Ngưu mới đành lòng buông tay và kết quả của sự mềm yếu ấy là thế này.

Bé tên Thiên Hạc nay tròn một tháng lễ mấy ngày, đáng vẻ múp đáng yêu, đôi má hồng nhuận mუმ mუმ như quả anh đào làm người ta muốn cắn. Thiên Hạc đang nằm chơi thì bỗng muốn giải bày nhưng bé chưa biết nói nên trong một loạt suy diễn tự nhiên.

Bùm

Vừa tuôn trào xong bé cười khanh khách trước ấy nhìn ngạc nhiên, kinh hoàng của Mã, cậu đang đặt bé trong lòng mà may thay có mặc tả. Ma Kết cũng ôm bụng cười nước mắt dâng trào khóe mi, với lấy một chiếc tả ra tính thay cho Hạt ai ngờ bị tên dở hơi giành giật tỏ vẻ ta đây thay cho tiểu công chúa đáng yêu, nhưng cứ lộn tới rồi lộn lui mãi chẳng biết mặc thế nào, nó tuột lên rồi lại xuống, nhìn sang cái tả cũ ôi thôi một bãi.

Thế là Kết giành lại, Mã không chịu thua cũng nhanh tay giật lại, cứ giằng co mãi cho đến khi chiếc tả cũ dơ dớp những gì mà bé thải ra vô tình bị Mã vung tay bay thẳng đến mặt bé, Kết dừng ngay động tác vì thấy có gì bất ổn mới xảy ra nhưng chưa định hình được.

Cạch

- Trời ơi...

Cánh cửa mở toang, Ngưu chạy vào ôm chầm lấy Thiên Hạt trên giường mặt mày dính phân bê bết, cô muốn khóc òa lên, liếc xéo hai tên tội ác tày trời này rồi ầm bé mất dạng sau cánh cửa chỉ còn lại cái giọng thét chói tai:

- Xử ơi con mình bị ngộ sát...

Nghiêng đầu ngó ra cửa, Mã - Kết nhún vai đồng đều không hiểu cái gì cho cam, thôi thì đã xong nhiệm vụ nên hai người đi tắm leo lên giường ngủ như chưa từng có việc gì xảy ra cả. Nhân Mã thì thấy mình rất có khiêu làm cha lúc này giữ Hạt mà bé cứ cười suốt còn Ma Kết thì lại viễn cảnh người mẹ hiền đảm đang ôm lấy con trong lòng hát ru cho nó ngủ. Ôi đúng là bậc cha mẹ thánh hiền.

Nhưng mà...

Năm năm sau.

- Con Thủy Bình đâu ra đây mẹ biểu - Kết chống nạnh, miệng hét lớn:

Cô bé nhỏ nhắn từ trong phòng chạy ra, miệng hớt hải trả lời:

- Dạ con đây.

- Tốt, đi qua nhà má Ngưu lấy cơm về đây ẹ, trước tiên leo lên phòng hỏi ba đã lau chùi sạch sẽ hết chưa?.

Thủy Bình gật đầu mạnh, thân hình bé nhỏ nhanh nhẹn vọt lên phòng truyền lời của mẹ Kết cho ba Mã. Còn cô thì thoải mái ngồi trên ghế salon, vắt chéo chân nhip đùi, lấy tờ báo thời trang ra xem. Trong lòng hả hê khen chính mình.

“Mình đúng là người mẹ hiền lành, đảm đang mà”.

~ Hết

~Lời tác giả: Bộ truyện đã hoàn thành suốt hai năm dài lê thê, đăng web thì mất hoặc xóa mãi đến bây giờ mới được chính thức nguyên vẹn. Ôi cuộc đời của ta thật thâm trầm và tươi đẹp. Không hiểu sao mà ta thấy mình thật trong sáng và thánh thiện thế nhỉ? Có ai thấy đúng không hắc hắc. Thôi được rồi ta nên hô biến thôi và chắc chắn sẽ trở lại qua những tác phẩm khác, cảm ơn độc giả thân yêu của ta.

Thân: Kim Tuyền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/12-chom-sao-cau-chuyen-cua-chung-ta>